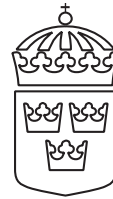

Regeringens proposition

2019/20:37

Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering

Prop.
2019/20:37

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 24 oktober 2019

Stefan Löfven

Per Bolund
(Finansdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I denna proposition finns förslag till de ytterligare lagstiftningsåtgärder som bör vidtas med anledning av EU:s förordning om värdepapperisering ((EU) 2017/2402). Det föreslås att den nuvarande lagen (2018:1981) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering ska upphävas och ersättas av en ny lag med samma rubrik, till vilken bestämmelserna i den nuvarande lagen överförs. I propositionen föreslås bestämmelser om Finansinspektionens utrednings- och tillsynsbefogenheter, om ingripanden och sanktioner vid överträdelse av förordningen samt om avgifter för att bekosta Finansinspektionens verksamhet enligt förordningen. Till följd av förordningen om värdepapperisering föreslås även vissa ändringar i lagen (1967:531) om trygghande av pensionsutfästelse m.m., lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder), lagen (2004:46) om värdepappersfonder och lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

I propositionen föreslås även en ändring som rör första tillämpning av en bestämmelse i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden som ännu inte har trätt i kraft, enligt vilken svenska emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad i Sverige ska upprätta års- och koncernredovisningen i ett format som möjliggör enhetlig elektronisk rapportering. Ändringen innebär att kravet ska tillämpas på års- och koncernredovisningar som avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare.

Den nya lagen och lagändringarna till följd av EU:s förordning om värdepapperisering föreslås träda i kraft den 1 februari 2020 och ändringen i fråga om lagen om värdepappersmarknaden den 1 januari 2020.

Innehållsförteckning

1	Förslag till riksdagsbeslut	5
2	Lagtext	6
2.1	Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering	6
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m.	12
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder)	14
2.4	Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder	15
2.5	Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden	17
2.6	Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	18
2.7	Förslag till lag om ändring i lagen (2017:702) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	20
2.8	Förslag till lag om ändring i lagen (2017:703) om ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	21
3	Ärendet och dess beredning	22
4	EU:s förordning om värdepapperisering	23
4.1	Bakgrund	23
4.2	EU-förordningens innehåll	25
4.2.1	Syfte och tillämpningsområde	25
4.2.2	Termer och uttryck i förordningen	25
4.2.3	Allmänna krav för värdepapperisering	27
4.2.4	STS-värdepapperisering	28
4.2.5	Tillsyn m.m.	28
4.3	Det fortsatta arbetet inom EU	30
5	Allmänna utgångspunkter	31
5.1	En ny lag	31
5.2	Hänvisningar till EU:s förordning om värdepapperisering	33
5.3	Hantering av personuppgifter	33
6	Tillsyn	35
6.1	Inledning	35
6.2	Rätt att få tillgång till dokument, data och information	35
6.3	Rätt att genomföra platsundersökningar	37
6.4	Esmas tillsyn över värdepapperiseringsregister	38
6.4.1	Krav på tillstånd för att inhämta information bör inte införas	38
6.4.2	Platsundersökning och handräckning	40

	6.4.3	Finansinspektionens bistånd till Esma.....	42
	6.4.4	Äkthetskontroll och verkställighet.....	43
7		Ingripanden	44
	7.1	Inledning.....	44
	7.2	Straffrättsliga påföljder införs inte	44
	7.3	Överträdelse som ska kunna föranleda ingripande.....	45
	7.4	Ingripanden mot den som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen.....	49
	7.5	Ingripanden mot vissa fysiska personer vid en juridisk persons överträdelse	54
	7.6	Sanktionsavgifter.....	57
	7.7	Omständigheter som ska vara styrande vid beslut om ingripande.....	61
	7.8	Offentliggörande av sanktionsbeslut	64
8		Informationsutbyte	66
9		Avgifter till Finansinspektionen.....	68
10		Överklagande, beslut som ska gälla omedelbart och vite.....	69
11		Ändringar i vissa andra lagar	71
12		Kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format bör börja tillämpas vid en senare tidpunkt.....	73
13		Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.....	75
14		Förslagets konsekvenser.....	77
	14.1	Lagstiftningsåtgärder med anledning av EU:s förordning om värdepapperisering	77
	14.1.1	Förslagets syfte och alternativa lösningar.....	77
	14.1.2	Konsekvenser för företag och enskilda.....	77
	14.1.3	Konsekvenser för Finansinspektionen	78
	14.1.4	Konsekvenser för Sveriges Domstolar	78
	14.1.5	Övriga konsekvenser	79
	14.2	Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format.....	79
15		Författningskommentar.....	80
	15.1	Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering.....	80
	15.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m.	98
	15.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder).....	99
	15.4	Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder	100
	15.5	Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden	101
	15.6	Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	101

Prop. 2019/20:37	15.7	Förslaget till lag om ändring i lagen (2017:702) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	103
	15.8	Förslaget till lag om ändring i lagen (2017:703) om ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	103
	Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012.....	105
	Bilaga 2	Sammanfattning av promemorian Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering	151
	Bilaga 3	Lagförslag i promemorian Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering	152
	Bilaga 4	Förteckning över remissinstanser beträffande promemorian Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering	164
	Bilaga 5	Lagrådsremissens lagförslag	165
	Bilaga 6	Lagrådets yttrande	180
	Bilaga 7	Sammanfattning i promemorian Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format	181
	Bilaga 8	Lagförslag i promemorian Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format.....	182
	Bilaga 9	Förteckning över remissinstanserna beträffande promemorian Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format.....	183
		Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 24 oktober 2019	184

Regeringens förslag:

1. Riksdagen antar regeringens förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering.
2. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m.
3. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder).
4. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder.
5. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.
6. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.
7. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2017:702) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.
8. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2017:703) om ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, i denna lag kallad EU-förordningen.

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i EU-förordningen.

2 § Finansinspektionen är behörig myndighet enligt EU-förordningen.

3 § För att bekosta Finansinspektionens verksamhet enligt denna lag och enligt EU-förordningen ska de företag som står under inspektionens tillsyn betala årliga avgifter.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar enligt EU-förordningen.

Regeringen får meddela föreskrifter om avgifterna.

2 kap. Tillsyns- och utredningsbefogenheter samt tvångsmedel

Föreläggande om att lämna uppgifter

1 § För tillsynen över att bestämmelserna i EU-förordningen följs får Finansinspektionen förelägga

1. en fysisk eller juridisk person att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat, och

2. den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken att inställa sig till förhör på tid och plats som inspektionen bestämmer.

Första stycket gäller inte i den utsträckning uppgiftslämnandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.

Platsundersökning

2 § Om det är nödvändigt för tillsynen över att en fysisk eller juridisk person följer bestämmelserna i EU-förordningen, får Finansinspektionen genomföra en undersökning i personens verksamhetslokaler.

Handräckning

3 § Finansinspektionen får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en kontroll på plats enligt artikel 14.1 i EU-förordningen ska kunna genomföras.

Vid handräckning gäller bestämmelserna i utsökningsbalken om verkställighet av förpliktelser som inte avser betalningsskyldighet, avhysning eller avlägsnande. Om Finansinspektionen begär det, ska Kronofogdemyndigheten inte i förväg underrätta den som kontrollen ska genomföras hos.

Äkthetskontroll

4 § Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för sådan äkthetskontroll som följer av artikel 14.1 i EU-förordningen.

Verkställighet av beslut om avgifter och viten enligt EU-förordningen

5 § Beslut om avgifter eller viten enligt EU-förordningen får verkställas enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av EU-förordningen.

3 kap. Ingripanden**Ingripanden mot den som har överträtt EU-förordningen**

1 § Bestämmelser om ingripanden mot en institutionell investerare som inte är originator, medverkande institut eller ursprunglig långgivare och som åsidosätter sina skyldigheter enligt artikel 5 i EU-förordningen finns i de lagar som reglerar den berörda verksamheten.

2 § Finansinspektionen ska ingripa mot

1. en institutionell investerare som är förvaltande part enligt artikel 5.5 i EU-förordningen och som har åsidosatt någon av de skyldigheter som följer av artikel 5.1–5.4,

2. en originator eller ett medverkande institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

- inte uppfylla kraven på bibehållande av risk i artikel 6,
- inte uppfylla transparenskraven i artikel 7,
- inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8,
- inte uppfylla kraven för kreditgivning i artikel 9,
- inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i artikel 18, eller
- inte fullgöra skyldigheten att lämna underrättelser enligt artikel 27.4,

3. en originator eller ett medverkande institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

- inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i någon av artiklarna 19–22 eller 23–26, eller
- inte uppfylla kraven på STS-anmälan i artikel 27.1,
- 4. en ursprunglig långgivare som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att
 - inte uppfylla kraven på bibehållande av risk i artikel 6,
 - inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8, eller
 - inte uppfylla kraven för kreditgivning i artikel 9,
- 5. ett specialföretag för värdepapperisering som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att
 - inte uppfylla transparenskraven i artikel 7,
 - inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8, eller
 - inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i artikel 18, och
- 6. en tredje part som har beviljats tillstånd enligt artikel 28.1 i EU-förordningen och som har åsidosatt underrättelseskyldigheten enligt artikel 28.2.

3 § Ett ingripande enligt 2 § sker genom beslut om

1. föreläggande att inom en viss tid upphöra med överträdelsen,
2. föreläggande att inom en viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen,
3. anmärkning,
4. förbud mot STS-anmälan enligt 4 §, eller
5. tillfällig återkallelse av tillstånd enligt 5 §.

Ett ingripande enligt första stycket 4 eller 5 får ske bara om överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam.

Ett ingripande får inte ske om överträdelsen omfattas av ett föreläggande som har förenats med vite och en ansökan om utdömande av vitet har gjorts.

4 § Om en originator eller ett medverkande institut har överträtt EU-förordningen i ett fall som anges i 2 § 3, får Finansinspektionen besluta att originatorn eller det medverkande institutet för en viss tid, högst ett år, inte får göra en STS-anmälan enligt artikel 27.1 i förordningen.

5 § Om en tredje part har överträtt EU-förordningen i ett fall som anges i 2 § 6, får Finansinspektionen besluta att för en viss tid, högst ett år, återkalla tillståndet.

I artikel 28.1 i EU-förordningen finns bestämmelser om återkallelse av tillstånd om en tredje part som har beviljats tillstånd enligt den artikeln i något väsentligt avseende inte uppfyller förutsättningarna för tillstånd.

6 § Om beslut om anmärkning enligt 3 § första stycket 3 har meddelats, får Finansinspektionen besluta att den som har gjort sig skyldig till överträdelsen ska betala en sanktionsavgift.

Sanktionsavgiften får beslutas bara om

1. överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam, och
2. den som avgiften gäller, inom två år från det att överträdelsen ägde rum, har delgetts en upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av Finansinspektionen.

Ingripanden mot vissa företrädare för juridiska personer

7 § Om en juridisk person har överträtt EU-förordningen i ett fall som anges i 2 §, ska Finansinspektionen ingripa mot den som ingår i den juridiska personens styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem. Ingripande får ske genom en eller båda av följande sanktioner:

1. att den fysiska personen under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, i en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering, eller

2. sanktionsavgift.

Ett ingripande enligt första stycket får ske bara om den juridiska personens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Sanktionsföreläggande

8 § Frågor om ingripande mot fysiska personer enligt 7 § tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna en sanktion som är bestämd till tid eller belopp.

När föreläggande har godkänts, gäller det som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet är utan verkan.

9 § Ett sanktionsföreläggande ska innehålla uppgift om

1. den fysiska person som föreläggandet avser,
2. överträdelsen och de omständigheter som behövs för att känneteckna den,
3. de bestämmelser som är tillämpliga på överträdelsen, och
4. den sanktion som föreläggs personen.

Föreläggandet ska också innehålla en upplysning om att ansökan om sanktion kan komma att ges in till domstol, om föreläggandet inte godkänns inom den tid som Finansinspektionen anger.

10 § Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot den juridiska personen för samma överträdelse.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

11 § En sanktion som anges i 7 § får beslutas bara om sanktionsföreläggandet har delgetts den som sanktionen riktas mot inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

Sanktionsavgifter

12 § Sanktionsavgiften för en juridisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro,

2. tio procent av den juridiska personens omsättning närmast föregående räkenskapsår eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå, eller

3. två gånger den vinst som den juridiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften får inte fastställas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Om överträdelsen har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

Avgiften tillfaller staten.

13 § Sanktionsavgiften för en fysisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro, eller

2. två gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Avgiften tillfaller staten.

Val av ingripande

14 § Vid valet av ingripande ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den har pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått samt graden av ansvar hos den fysiska eller juridiska person som har gjort sig skyldig till överträdelsen.

15 § Utöver det som anges i 14 § ska det i försvårande riktning beaktas om den som har begått överträdelsen tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning ska särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska det beaktas om den som har begått överträdelsen

1. i väsentlig utsträckning genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och

2. snabbt upphört med överträdelsen eller snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

16 § När sanktionsavgiftens storlek fastställs ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 14 och 15 §§, samt till den berörda fysiska eller juridiska personens finansiella ställning och, om det går att bestämma, den vinst som personen gjort till följd av överträdelsen.

17 § Finansinspektionen får avstå från ingripande om

1. överträdelsen är ringa eller ursäktlig,

2. den fysiska eller juridiska personen i fråga gör rättelse,

3. den fysiska personen verkat för att den juridiska personen gör rättelse,

4. någon annan myndighet eller något annat organ har vidtagit åtgärder mot den fysiska eller juridiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga, eller

5. det annars finns särskilda skäl.

Verkställighet av beslut om sanktionsavgift

18 § En sanktionsavgift ska betalas till Finansinspektionen inom 30 dagar efter det att ett beslut eller en dom om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet.

19 § Finansinspektionens beslut om sanktionsavgift får verkställas enligt utsökningsbalken, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 18 §.

20 § Om sanktionsavgiften inte har betalats inom den tid som anges i 18 §, ska Finansinspektionen lämna avgiften för indrivning.

Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

21 § En sanktionsavgift som har beslutats faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet eller domen om att ta ut avgiften fick laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes.

4 kap. Överklagande, beslut som ska gälla omedelbart och vite

1 § Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande enligt denna lag får inte överklagas.

Andra beslut som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

2 § Finansinspektionen får bestämma att ett beslut av inspektionen om förbud, föreläggande eller återkallelse enligt 3 kap. 3, 4 eller 5 § eller om återkallelse enligt artikel 28.1 andra stycket i EU-förordningen ska gälla omedelbart.

3 § Ett beslut om föreläggande enligt denna lag eller enligt EU-förordningen får förenas med vite.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.
 2. Genom lagen upphävs lagen (2018:1981) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering.
 3. Ingripande enligt denna lag får inte ske för överträdelse som har ägt rum före ikraftträdandet.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m.

Härigenom föreskrivs att 34 och 35 §§ lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m. ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt prop. 2018/19:159 Föreslagen lydelse

34 §

Finansinspektionen ska utöva tillsyn över att en pensionsstiftelse förvaltas i enlighet med 10 a § första stycket andra meningen och andra stycket, 10 b–10 l och 10 n §§, 11 § fjärde och femte styckena, 15 a–15 d och 16 a–16 l §§ samt i enlighet med föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser.

Finansinspektionen ska också utöva tillsyn över att en pensionsstiftelse som avses i 9 a § andra eller tredje stycket följer artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012.

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter, Europeiska kommissionen och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

35 §

Finansinspektionen får meddela de anmärkningar i fråga om en pensionsstiftelses förvaltning som inspektionen anser behövs.

Finansinspektionen ska förelägga pensionsstiftelsen eller styrelsen att vidta rättelse, om inspektionen bedömer att

1. avvikelse skett från någon av de bestämmelser som anges i 34 § första stycket,
1. avvikelse skett från någon av de bestämmelser som anges i 34 § första eller andra stycket,
2. placeringsriktlinjerna inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och beskaffenheten av stiftelsens förvaltning,
3. stiftelsen använder olämpliga kreditvärderingsförfaranden eller hänvisningar i placeringsriktlinjerna till kreditbetyg som har utfärdats av ett kreditvärderingsinstitut, eller

4. styrdokumentet eller den egna riskbedömningen inte är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och beskaffenheten av stiftelsens förvaltning.

Om Finansinspektionen bedömer att en stiftelse förvaltar medel som avsatts till stiftelsen för personer som den tryggar utfästelser om pension till på ett sådant sätt som innebär att dessa personers intressen hotas, får inspektionen besluta om att utse en särskild företrädare att sköta hela eller delar av driften av stiftelsen.

Finansinspektionen får även begränsa pensionsstiftelsens förfoganderätt eller förbjuda stiftelsen att förfoga över sina tillgångar i Sverige, om det bedöms vara nödvändigt för att skydda de personer som anges i tredje stycket. Finansinspektionen får besluta hur pensionsstiftelsen ska förvaltas efter ett sådant beslut.

I fråga om styrelsens skyldighet att lämna upplysningar och hålla tillgångar och handlingar tillgängliga för granskning och beträffande tillsynen i övrigt ska 17 kap. 5 och 7 §§, 8 § 1, 13 § första stycket första meningen och andra stycket och 29 § samt 18 kap. 9, 15 och 27 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043) samt föreskrifter som meddelats med stöd av 17 kap. 30 § samma lag tillämpas på motsvarande sätt.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.
 2. Äldre föreskrifter gäller för överträdelser som har ägt rum före ikraftträdandet.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder)

Härigenom föreskrivs att 5 kap. 7 § lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder) ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 2019:539

Föreslagen lydelse

5 kap.

7 §

Följande bestämmelser i lagen (2004:46) om värdepappersfonder ska gälla för förvaltningen av fonderna:

– 2 kap. 18 § om förbud för vissa personer med insynsställning att handla med en värdepappersfond,

– 2 kap. 21 § första stycket om skadestånd,

– 4 kap. 2 § om företrädare för andelsägarna i en värdepappersfond m.m.,

– 4 kap. 8 och 9 §§ om upprättande och godkännande av fondbestämmelser,

– 4 kap. 13 § första stycket om inlösen av fondandelar,

– 4 kap. 15–28 §§ om information om en värdepappersfond,

– 5 kap. 1, 3–19 och 21–25 §§ om placering av medel i en värdepappersfond m.m., samt

– 10 kap. 8 § om skyldighet för revisor att anmäla vissa förhållanden till Finansinspektionen.

Vid tillämpningen av de bestämmelser som anges i första stycket ska fonderna anses som värdepappersfonder och Pensionsmyndigheten som fondandelsägare. Det som föreskrivs om fondbolag ska avse Sjunde AP-fonden.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får, utom såvitt avser 2 kap. 18 § om förbud för vissa personer med insynsställning att handla med en värdepappersfond och 2 kap. 21 § första stycket om skadestånd, meddela föreskrifter om avvikelser från de bestämmelser som anges i första stycket och i ett enskilt fall besluta om undantag från dessa bestämmelser.

Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.

2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder

Prop. 2019/20:37

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2004:46) om värdepappersfonder¹ dels att 1 kap. 6 d § ska ha följande lydelse, dels att det ska införas en ny paragraf, 5 kap. 26 §, och närmast före 5 kap. 26 § en ny rubrik av följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 2019:540

Föreslagen lydelse

1 kap.

6 d §

För den förvaltning av en värdepappersfond som ett förvaltningsbolag utför efter att ha fått tillstånd enligt 6 b § gäller 2 kap. 15 c §, 3 kap., 4 kap. 1–3 och 8–28 §§, 5 kap. 1 och 3–25 §§, 5 a kap., 8 kap. och 9 kap. Det som anges där om fondbolag ska i stället gälla förvaltningsbolaget.

Vid sådan förvaltning som avses i första stycket ska det som anges i 9 kap. 1 § första stycket 1 i stället avse fall när förvaltningsbolagets tillstånd återkallats av behörig myndighet i bolagets hemland eller Finansinspektionen enligt 12 kap. 15 § tredje stycket beslutat att bolaget inte längre får förvalta en värdepappersfond.

För den förvaltning av en värdepappersfond som ett förvaltningsbolag utför efter att ha fått tillstånd enligt 6 b § gäller 2 kap. 15 c §, 3 kap., 4 kap. 1–3 och 8–28 §§, 5 kap. 1 och 3–26 §§, 5 a kap., 8 kap. och 9 kap. Det som anges där om fondbolag ska i stället gälla förvaltningsbolaget.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

Investeringar i värdepapperiseringspositioner

26 §

Om ett fondbolag exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna

¹ Senaste lydelse av lagens rubrik 2013:563.

(EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, ska fondbolaget agera och vidta korrigeringsåtgärder i de berörda fondandelsägarnas intresse, när det är lämpligt.

Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.

2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

Prop. 2019/20:37

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden att punkt 2 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen (2015:960) om ändring i den lagen ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2. Bestämmelsen i 16 kap. 4 a § tillämpas på års- och koncernredovisningar som *ska offentliggöras närmast efter den 31 december 2019.*

2. Bestämmelsen i 16 kap. 4 a § tillämpas på års- och koncernredovisningar som *avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/50/EU.

2.6 Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

dels att 5 kap. 13 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas en ny paragraf, 8 kap. 3 a §, och närmast före 8 kap. 3 a § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

13 §¹

Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Vid en planerad eller redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd ska 9 § tillämpas.

8 kap.

Investeringar i värdepapperiseringspositioner

3 a §

Om en AIF-förvaltare exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och

2011/61/EU och förordningarna Prop. 2019/20:37
(EG) nr 1060/2009 och (EU) nr
648/2012, ska AIF-förvaltaren
agera och vidta korrigerings-
åtgärder i de berörda alternativa
investeringsfondernas investerares
intresse, när det är lämpligt.

Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.

2.7 Förslag till lag om ändring i lagen (2017:702) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs att 5 kap. 13 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder i stället för lydelsen enligt lagen (2017:702) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 2017:702

Föreslagen lydelse

5 kap.

13 §

Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Vid en planerad eller en redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd enligt 10, 11 eller 12 § ska 9 § tillämpas.

2.8 Förslag till lag om ändring i lagen (2017:703) om ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Prop. 2019/20:37

Härigenom föreskrivs att 5 kap. 13 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder i stället för lydelsen enligt lagen (2017:703) om ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 2017:703

Föreslagen lydelse

5 kap.

13 §

Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

3 Ärendet och dess beredning

Europaparlamentet och rådet utfärdade i december 2017 förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, i det följande benämnd förordningen om värdepapperisering. Förordningen trädde i kraft den 17 januari 2018 och merparten av bestämmelserna i förordningen ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2019. I förordningen finns övergångsbestämmelser för värdepapperiseringar där värdepapper har emitterats före den 1 januari 2019. Förordningen finns i *bilaga 1*.

Under förhandlingarna om förordningen har en faktapromemoria upprättats inom Regeringskansliet och överlämnats till riksdagen (2015/16:FPM11).

Förordningen förutsätter att vissa nationella åtgärder vidtas. I propositionen Prövning av ärenden enligt EU:s förordning om värdepapperisering och volatilitetsjustering för försäkringsföretag (prop. 2018/19:7) föreslogs, som ett första steg, en ny lag med kompletterande bestämmelser till förordningen. Lagen (2018:1981) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering började gälla den 1 januari 2019 och innehåller de bestämmelser som bedömdes nödvändiga för att förordningen skulle kunna tillämpas i Sverige fr.o.m. det datumet. Dessa bestämmelser syftar främst till att Finansinspektionen som behörig myndighet enligt förordningen ska kunna pröva ansökningar enligt förordningen. Förordningen förutsätter även att vissa ytterligare nationella åtgärder vidtas.

I promemorian Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering, i det följande benämnd promemorian, som har tagits fram inom Finansdepartementet, föreslås att lagen (2018:1981) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering ska upphävas och ersättas med en ny lag med samma rubrik. Den nya lagen innehåller de bestämmelser som är nödvändiga för att komplettera förordningen. I promemorian föreslås även några andra lagändringar som är nödvändiga med anledning av förordningen. En sammanfattning av promemorian finns i *bilaga 2*. Promemorian lagförslag finns i *bilaga 3*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. Remissvaren finns tillgängliga på regeringens webbplats (www.regeringen.se) och i Finansdepartementet (Fi2019/00754/V). Ett utkast till lagrådsremiss har beretts under hand med Kronofogdemyndigheten.

I promemorian Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format, som har tagits fram inom Finansdepartementet, föreslås en ändring som rör första tillämpning av en bestämmelse i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden. Den aktuella bestämmelsen, som ännu inte har trätt i kraft, innebär att svenska emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad i Sverige ska upprätta års- och koncernredovisningen i ett format som möjliggör enhetlig elektronisk rapportering. Kraven ska enligt en nuvarande ikraftträdande- och över-

gångsbestämmelser tillämpas på års- och koncernredovisningar som ska offentliggöras närmast efter den 31 december 2019. Ändringen innebär att kravet i stället ska tillämpas på års- och koncernredovisningar som avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare. En sammanfattning av promemorian finns i *bilaga 7*. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 8*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 9*. Remissvaren finns tillgängliga på regeringens webbplats (www.regeringen.se) och i Finansdepartementet (Fi2019/03159/V).

Lagrådet

Regeringen beslutade den 26 september 2019 att inhämta lagrådets yttrande över de lagförslag som finns i *bilaga 5*. Lagrådet lämnade förslagen utan erinran. Lagrådets yttrande finns i *bilaga 6*. I förhållande till lagrådsremissen görs vissa språkliga och redaktionella ändringar.

Regeringen bedömer att den föreslagna ändringen i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden (avsnitt 2.5) är författningstekniskt och även i övrigt av sådan beskaffenhet att Lagrådets hörande skulle sakna betydelse. Lagrådets yttrande över det förslaget har därför inte inhämtats.

4 EU:s förordning om värdepapperisering

4.1 Bakgrund

Brister på värdepapperiseringsmarknaden, såsom alltför stor skuldsättningsgrad, icke-transparenta och komplexa strukturer och en automatisk tillit till externa kreditvärderingar, utgjorde under finanskrisen 2007 ett betydande hot mot det finansiella systemets integritet. Utebliven eller undermåligt genomförd s.k. due diligence (legal, finansiell och affärs-mässig granskning av en verksamhet) var en av flera brister som för- anledde finanskrisen och medförde att värdepapperiseringsmarknaden stannade av (skälen 1 och 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2401 av den 12 december 2017 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag). Efter finanskrisen togs flera initiativ, bl.a. av Europeiska kommissionen, Europeiska Bankmyndigheten (Eba), Baselkommittén för banktillsyn (BCBS) och Internationella organisationen för värdepapperstillsyn (IOSCO) för att stärka förtroendet för värdepapperiseringsmarknaden.

Värdepapperisering var bl.a. en central del i kommissionens grönbok 2012 om skuggbanksektorn (se faktapromemoria 2011/12:FPM136), kommissionens grönbok 2013 om långsiktig finansiering av den europeiska ekonomin (se faktapromemoria 2012/13:FPM93) samt kommissionens grönbok 2015 om bildandet av en kapitalmarknadsunion (se faktapromemoria 2014/15:FPM21). Även i kommissionens meddelande om långsiktig finansiering av den europeiska ekonomin 2014 (COM [2014]168) samt i meddelande samma år om en investeringsplan för Europa (se faktapromemoria 2014/15:FPM13) anges att värdepapperisering som används på rätt sätt kan avlasta banker, förbättra den europeiska

finansmarknadens effektivitet och bidra till realekonomin. Mot denna bakgrund genomförde kommissionen i februari 2015 en offentlig konsultation om enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering (STS-värdepapperisering).

Mycket arbete har gjorts på internationell nivå och på unionsnivå för att identifiera STS-värdepapperisering. I kommissionens delegerade förordningar (EU) 2015/35 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) och (EU) 2015/61 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 när det gäller likviditetstäckningskravet för kreditinstitut anges kriterier för STS-värdepapperisering för särskilda ändamål som omfattas av en mer riskkänslig tillsyn.

I december 2014 offentliggjorde BCBS ett dokument om ändringar av ramverket för värdepapperisering (Revisions to the securitisation framework), det s.k. Baselramverket, där olika ändringar av de lagstadgade kapitalkraven för värdepapperiseringar fastställdes i syfte att specifikt komma till rätta med de brister som blev uppenbara under finanskrisen. BCBS och IOSCO antog i juli 2015 kriterier för identifiering av enkel, transparent och jämförbar värdepapperisering inom ramen för kapitalkrav för värdepapperiseringar. I juli 2016 offentliggjorde BCBS en uppdaterad standard för kapitalkrav för värdepapperiseringsexponeringar, inbegripet kapitalkrav för ”enkla, transparenta och jämförbara” värdepapperiseringar. Med utgångspunkt i dessa kriterier och ett yttrande från Eba i juli 2015 om ett europeiskt ramverk för kvalificerade värdepapperiseringar (Opinion on a European framework for Qualifying securitisation), har det varit nödvändigt att fastställa en allmän och sektorsövergripande definition av STS-värdepapperisering (se skälen 17 och 19 i förordningen om värdepapperisering).

Europeiska unionens råd konstaterade i slutsatser den 16 juni 2015 att värdepapperisering kan utgöra en effektiv mekanism för att överföra risk från kreditinstitut till andra aktörer, vilket ökar de förras utlåningskapacitet och de senares möjlighet att kanalisera medel till företags rörelsekapital. Rådet uppmanade också kommissionen att, som en prioriterad åtgärd senast i slutet av 2015, föreslå ett ramverk för STS-värdepapperisering på grundval av de många pågående initiativen på europeisk och internationell nivå.

Kommissionen presenterade i september 2015 ett förslag till en förordning om värdepapperisering, som utgick från det arbete som i huvudsak utförts av Eba, BCBS och IOSCO i dessa frågor. Europaparlamentet och rådet antog i slutet av december 2017 förordningen om värdepapperisering. Förordningen trädde i kraft den 17 januari 2018 och ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2019. Vid samma tidpunkt antog Europaparlamentet och rådet även förordning (EU) 2017/2401 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag. Den förordningen innebär bl.a. att STS-värdepapperiseringar kan omfattas av lägre kapitalkrav än andra värdepapperiseringar.

4.2.1 Syfte och tillämpningsområde

I förordningen om värdepapperisering anges att värdepapperisering innefattar transaktioner som gör det möjligt för en långgivare eller en borgenär, oftast ett kreditinstitut eller ett bolag, att refinansiera en uppsättning lån, exponeringar eller fordringar som t.ex. bostadslån, konsumentlån eller kundfordringar, genom att omvandla dem till överlåtbara värdepapper (skäl 1). Värdepapperiseringen sker genom att långgivaren väljer ut en portfölj av sin utlåning, ompaketerar och sammanför lånen i olika riskkategorier (s.k. trancher) riktade till olika typer av investerare. Investerarna får därmed tillgång till placeringar i lån och andra exponeringar som de normalt inte skulle ha direkt tillgång till. Avkastningen till investerarna kommer från de kassaflöden som genereras av de underliggande lånen.

Syftet med förordningen är att fastställa ett allmänt ramverk för värdepapperisering och att skapa ett särskilt ramverk för STS-värdepapperisering (skäl 46 och artikel 1). Förordningen är tillämplig på aktörer som på olika sätt deltar i värdepapperisering och tillämpningsområdet omfattar institutionella investerare, originatorer, medverkande institut, ursprungliga långgivare och specialföretag för värdepapperisering (artikel 1). I förordningen finns även bestämmelser om tredje parts kontroll av att STS-kriterierna är uppfyllda (artikel 28).

4.2.2 Termer och uttryck i förordningen

Förordningen om värdepapperisering innehåller flera definitioner av termer och uttryck som används i förordningen (artikel 2). Nedan beskrivs några av de mest centrala definitionerna.

Värdepapperisering, återvärdepapperisering, trancher och värdepapperiseringsregister

Värdepapperisering definieras i förordningen om värdepapperisering (artikel 2.1) som en transaktion eller ett program varigenom den kreditrisk som är förenad med en exponering eller en grupp av exponeringar delas upp i trancher som har samtliga följande egenskaper:

a) Betalningarna inom ramen för transaktionen eller programmet är beroende av utvecklingen av exponeringen eller gruppen av exponeringar.

b) Prioriteringen av trancherna avgör hur förluster fördelas under den tid transaktionen eller programmet pågår.

c) Transaktionen eller programmet skapar inte exponeringar som har alla de egenskaper som förtecknas i artikel 147.8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (tillsynsförordningen).

Med syntetisk värdepapperisering avses enligt förordningen om värdepapperisering en värdepapperisering vid vilken risköverföringen uppnås genom användning av kreditderivat eller garantier och de exponeringar som värdepapperiseras förblir exponeringar för originatorn (artikel 2.10).

Med återvärdepapperisering avses en värdepapperisering där minst en av de underliggande exponeringarna är en värdepapperiseringsposition (artikel 2.4).

Med trancher avses ett genom avtal fastställt segment av den kreditrisk som är förenad med en exponering eller en grupp av exponeringar där en position i segmentet medför större eller mindre risk för kreditförlust än en position på samma belopp i ett annat segment, utan beaktande av kreditriskskydd som tredje parter ger direkt till innehavarna av positioner i segmentet eller i andra segment (artikel 2.6).

Ett värdepapperiseringsregister definieras i förordningen som en juridisk person som centralt samlar in och registerför uppgifter om värdepapperiseringar (artikel 2.23). Värdepapperiseringsregister ska registreras hos Esma (artikel 10). För registrering ska ett värdepapperiseringsregister vara en i unionen etablerad juridisk person och bl.a. uppfylla samma krav som gäller för transaktionsregister enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, i det följande benämnd förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Kraven gäller bl.a. verksamhetens organisation och systemens tillförlitlighet (artikel 10.2 i förordningen om värdepapperisering). Registreringen av ett värdepapperiseringsregister har verkan inom hela unionen (artikel 10.3 i samma förordning).

Originator, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering

Originator definieras i förordningen om värdepapperisering som en enhet som själv eller via anknutna enheter, direkt eller indirekt, var part i det ursprungliga avtal som gav upphov till de förpliktelser eller potentiella förpliktelser för gäldenären eller den potentiella gäldenären som ligger till grund för de exponeringar som värdepapperiserats (artikel 2.3 a). Originator kan även vara en enhet som förvärvar tredje parts exponeringar för sin egen räkning och därefter värdepapperiserar dem (artikel 2.3 b).

Medverkande institut eller sponsor är enligt definitionen i förordningen (artikel 2.5) ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag, som inte är en originator, som

a) upprättar och förvaltar ett program för tillgångsbaserade certifikat eller annan värdepapperisering som förvärvar exponeringar från tredje part, eller

b) upprättar ett program för tillgångsbaserade certifikat eller annan värdepapperisering som förvärvar exponeringar från tredje part och delegerar den löpande aktiva portföljförvaltning som omfattas av värdepapperiseringen till en enhet som är auktoriserad att bedriva sådan verksamhet.

Specialföretag för värdepapperisering definieras i förordningen som ett bolag, en trust eller en annan enhet, som inte är en originator eller ett medverkande institut och som inrättats för att genomföra en eller flera värdepapperiseringar vars verksamhet inte går utöver vad som är lämpligt för att uppnå detta mål och vars struktur är utformad för att avskilja dess förpliktelser från originatorns förpliktelser (artikel 2.2).

Ursprunglig långgivare definieras i förordningen om värdepapperisering som en enhet som, själv eller via anknutna enheter, direkt eller indirekt ingick det ursprungliga avtal som gav upphov till de förpliktelser eller potentiella förpliktelser för gäldenären, eller den potentiella gäldenären, som ger upphov till de exponeringar som värdepapperiserats (artikel 2.20).

En investerare definieras i förordningen som en fysisk eller juridisk person som innehar en värdepapperiseringsposition (artikel 2.11). I förordningen finns även en definition av institutionell investerare som omfattar en rad olika subjekt som omfattas av EU-rättsliga harmoniseringsåtgärder, närmare bestämt försäkringsföretag och återförsäkringsföretag, tjänstepensionsinstitut, förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare), förvaltningsbolag för ett företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag), kreditinstitut och värdepappersföretag (artikel 2.12).

4.2.3 Allmänna krav för värdepapperisering

Förordningen om värdepapperisering innehåller vissa bestämmelser som är tillämpliga på alla värdepapperiseringar. Dessa omfattar begränsningar i försäljning av värdepapperiseringar till icke-professionella kunder (artikel 3) samt regler om att specialföretag för värdepapperisering inte får vara etablerade i vissa tredjeländer (artikel 4). Förordningen ställer upp krav på att institutionella investerare som inte är originatorer, medverkande institut eller ursprungliga långgivare före placering i en värdepapperiseringsposition, dvs. en exponering mot en värdepapperisering (artikel 2.19), ska genomföra en due diligence för att kunna bedöma kreditvärdighet (artikel 5). Mot bakgrund av de krav på due diligence som ställs upp i förordningen ska ett värdepapperiseringsregister, dvs. en juridisk person som centralt samlar in och registerför uppgifter om värdepapperiseringar (artikel 2.23), registreras hos Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). Esma har tillsyn över värdepapperiseringsregister och ska samarbeta med behöriga myndigheter före registrering och vid utvidgning av registrering av ett värdepapperiseringsregister (se vidare avsnitt 4.2.5). Förordningen ålägger vidare originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering viss informationsskyldighet (artikel 7).

I förordningen finns även krav på att originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långgivaren ska behålla ett betydande intresse i värdepapperiseringens underliggande exponeringar (artikel 6). Förordningen ställer upp vissa kriterier för kreditgivning som originatorer, medverkande institut och ursprungliga långgivare ska tillämpa på exponeringar som ska värdepapperiseras (artikel 9). I förordningen finns även ett förbud mot återvärdepapperisering med möjlighet för den behöriga myndigheten att i vissa i förordningen närmare angivna fall bevilja undantag från förbudet (artikel 8).

4.2.4 STS-värdepapperisering

Förordningen om värdepapperisering anger vissa krav som originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering ska uppfylla för att få använda beteckningen ”STS” (artiklarna 18–26). Originatorer och medverkande institut ska gemensamt underrätta Esma om de uppfyller kraven för att få använda beteckningen STS (artikel 27).

Originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering får även anlita en tredje part som har beviljats tillstånd av behörig myndighet för att bedöma om värdepapperiseringen uppfyller STS-kriterierna (artikel 28). I förordningen anges att anlitaandet av en tredje part inte innebär att det yttersta juridiska ansvaret för att anmäla och behandla en värdepapperisering som en STS-värdepapperisering upphör att vila på originatorer, medverkande institut och institutionella investerare (skäl 34).

Enligt förordningen ska Esma på sin officiella webbplats föra en förteckning över alla värdepapperiseringar där originatorerna eller de medverkande instituten har anmält till Esma att de uppfyller kraven för att betecknas som ”STS”. Enligt förordningen bör det även anges om uppfyllandet av STS-kriterierna intygades av tredje part (skäl 34). Esma ska omedelbart lägga till varje värdepapperisering som anmäls till förteckningen och ska uppdatera förteckningen om värdepapperiseringen, till följd av ett beslut från en behörig myndighet eller en anmälan från originatorn eller det medverkande institutet, inte längre är att anse som STS. Om den behöriga myndigheten har påfört administrativa sanktioner i enlighet med förordningen ska den omedelbart underrätta Esma om detta och Esma ska då omedelbart ange i förteckningen att en behörig myndighet har påfört administrativa sanktioner med avseende på den berörda värdepapperiseringen (artikel 27.5).

4.2.5 Tillsyn m.m.

Esmas tillsyn över värdepapperiseringsregister

Enligt förordningen om värdepapperisering beslutar Esma om registrering av värdepapperiseringsregister och får ta ut tillsynsavgifter av dessa (artiklarna 12 och 16).

Esma ska utöva tillsyn över rapporteringen till värdepapperiseringsregister i samråd med behöriga myndigheter (jfr artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering med hänvisning till artikel 73 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Esma får för fullgörande av sitt uppdrag begära in information samt göra allmänna utredningar och platskontroller (artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering med hänvisning till artiklarna 61–64 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Esma får dock inte kräva röjande av information eller handlingar som omfattas av tystnadsplikt (artikel 14.2 i förordningen om värdepapperisering). Esma har befogenhet att, efter hörande av berörda parter, besluta om avgifter och viten vid överträdelse av bestämmelserna om värdepapperiseringsregister i förordningen om värdepapperisering. Esmas beslut om avgifter och viten ska i regel offentliggöras. Besluten ska vara verkställbara i medlemsstaterna enligt deras civilprocessrättsliga regler (artikel 14.1 i förord-

ningen om värdepapperisering med hänvisning till artiklarna 65–68 och 73 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Om Esma efter utredning finner att ett värdepapperiseringsregister överträtt någon av bestämmelserna ska Esma besluta att kräva att värdepapperiseringsregistret upphör med överträdelsen, ålägga avgifter, utfärda offentliga underrättelser eller, som en sista utväg, återkalla registreringen av värdepapperiseringsregistret (artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering med hänvisning till artikel 73 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Om det är nödvändigt får Esma delegera vissa specifika tillsynsåtgärder till behöriga myndigheter i en medlemsstat (artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering med hänvisning till artikel 74 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Det åligger Esma att ta fram förslag till tekniska standarder om bl.a. registreringen av värdepapperiseringsregister och tillgång till insamlade uppgifter. De tekniska standarderna antas därefter av kommissionen (artiklarna 10.7, 10.8 och 17.2).

Den behöriga myndigheten och dess befogenheter

Den behöriga myndigheten ska pröva ansökningar om undantag från förbudet om återvärdepapperisering i förordningen om värdepapperisering (artikel 8.2). Den behöriga myndigheten ska även pröva ansökningar från tredje part att bedöma om värdepapperiseringar uppfyller de STS-kriterier som ställs upp i förordningen (artikel 28.1).

Utöver de prövningar av ansökningar som den behöriga myndigheten ska göra har myndigheten ett omfattande ansvar för tillsyn över de subjekt som deltar i värdepapperisering (artikel 30).

För övervakning av de krav avseende due diligence, behållande av risk, transparens, kriterier för kreditgivning samt förbudet mot återvärdepapperisering som ställs upp i förordningen (artiklarna 5–9) ska de behöriga myndigheterna vara de som har utsetts i enlighet med vissa EU-rättsakter (artikel 29.1–29.3). För svensk del är det Finansinspektionen som är behörig myndighet i samtliga fall. Varje medlemsstat ska dessutom utse en behörig myndighet som ansvarar för att utöva tillsyn över att de originatorer, ursprungliga långgivare och specialföretag för värdepapperisering som är etablerade i unionen men som inte omfattas av de EU-rättsakter som räknas upp i förordningen, fullgör sina skyldigheter enligt förordningen om värdepapperisering (artikel 29.4).

Varje medlemsstat ska enligt förordningen (artikel 29.5) också utse en behörig myndighet som ska utöva tillsyn dels över att originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering uppfyller kraven för att få använda beteckningen ”STS” (artiklarna 18–27), dels över att tredje parter uppfyller kraven för tillstånd för att bedöma att värdepapperiseringar uppfyller STS-kriterierna (artikel 28).

Varje medlemsstat ska säkerställa att den behöriga myndigheten har de tillsyns- och utredningsbefogenheter som krävs för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt förordningen (artikel 30.1). Den behöriga myndigheten ska ha möjlighet att besluta om administrativa sanktioner, såsom sanktionsavgifter, vid överträdelser av förordningen (artikel 32). I förord-

ningen fastslås också skyldigheter för de behöriga myndigheterna att samarbeta och utbyta information sinsemellan och med Esmas (artikel 36).

I det kapitel i förordningen som bl.a. gäller utseende av behöriga myndigheter, de behöriga myndigheternas befogenheter samt sanktioner och avhjälpande åtgärder som de behöriga myndigheterna ska ha befogenhet att tillämpa är bestämmelserna utformade på olika sätt (kapitel 5, artiklarna 29–37). Som anges ovan finns det bestämmelser som hänvisar till de behöriga myndigheter som medlemsstaterna har utsett enligt andra EU-rättsakter som räknas upp i förordningen och de befogenheter som de behöriga myndigheterna ska ha enligt de rättsakterna (artikel 29.1, se vidare avsnitt 7.3). Det finns även bestämmelser som också är direkt tillämpliga men där det anges att de behöriga myndigheter som medlemsstaterna har utsett enligt andra EU-rättsakter ska utöva tillsyn över att vissa bestämmelser i förordningen följs men att det ska ske med de befogenheter som medlemsstaterna åtminstone ska ge de behöriga myndigheter som utses enligt förordningen (artikel 29.2 och 29.3 jämförd med artiklarna 30.1, 32.1 och 32.2). Det finns dessutom bestämmelser enligt vilka medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter enligt förordningen och ge dessa myndigheter åtminstone de befogenheter som anges i förordningen (artikel 29.4 och 29.5 jämförd med artiklarna 30.1, 32.1 och 32.2). I förordningen förtydligas att kravet på att medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter (artikel 29.5) inte ska tillämpas för vissa enheter som inte är att anse som originatorer, medverkande institut eller specialföretag för värdepapperisering (artikel 29.6).

4.3 Det fortsatta arbetet inom EU

Enligt förordningen om värdepapperisering ska Eba, Esmas och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa), i vissa fall i nära samarbete med varandra, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande på ett antal områden och överlämna dessa förslag till kommissionen. Förslag till sådana tekniska standarder publiceras på myndigheternas webbplatser. Kommissionen har enligt förordningen befogenhet att anta sådana tekniska standarder (artiklarna 6–8, 10, 17, 20, 24, 27, 28 och 36). Vidare ska Eba, i nära samarbete med Esmas och Eiopas, anta riktlinjer och rekommendationer om harmoniserad tolkning och tillämpning av flera krav enligt förordningen (artiklarna 19.2 och 23.3). Hittills har en sådan delegerad akt och två riktlinjer antagits (kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/885 av den 5 februari 2019 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 vad gäller tekniska tillsynsstandarder för specificering av den information som ska tillhandahållas en behörig myndighet vid en tredje parts ansökan om tillstånd att bedöma uppfyllandet av STS-kriterierna respektive Ebas riktlinjer om STS-kriterier för ABCP-värdepapperisering [EBA/GL/2018/08] och Ebas riktlinjer om tolkning av STS-kriterier vid värdepapperiseringar som inte är ABCP [EBA/GL/2018/09]).

Kommissionen har enligt förordningen befogenhet att anta en delegerad akt för att komplettera förordningens bestämmelse om att Esmas har rätt att ta ut en ansökningsavgift av värdepapperiseringsregister som ansöker om att bli registrerade. Kommissionen ska ytterligare specificera avgifternas

art, i vilka fall avgifter ska betalas, hur stora avgiftsbeloppen ska vara och hur de ska betalas (artikel 16.2).

Enligt förordningen ska Europeiska systemrisknämnden (ESRB) inom gränserna för sitt uppdrag ansvara för makrotillsyn av unionens värdepapperiseringsmarknad. ESRB ska, när nämnden anser det nödvändigt, dock senast vart tredje år, i samarbete med Eba offentliggöra en rapport om hur den finansiella stabiliteten påverkas av värdepapperiseringsmarknaden. Om väsentliga risker upptäcks ska ESRB utfärda varningar till kommissionen, de europeiska tillsynsmyndigheterna och medlemsstaterna och vid behov utfärda rekommendationer om korrigerande åtgärder med anledning av dessa risker (artikel 31).

Enligt förordningen ska det även inrättas en särskild värdepapperiseringskommitté inom ramen för den gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna. Inom denna kommitté ska de behöriga myndigheterna bedriva ett nära samarbete för att uppfylla sina skyldigheter (artikel 36.3). Kommittén ska senast den 1 januari 2021, och därefter vart tredje år, offentliggöra en rapport om bl.a. genomförandet av STS-kraven. Rapporten ska bl.a. innehålla en bedömning av de åtgärder som de behöriga myndigheterna har vidtagit, av väsentliga risker och nya sårbarheter som kan ha uppstått och av marknadsaktörernas åtgärder för att ytterligare standardisera värdepapperiseringsdokumentationen (artikel 44).

Eba ska senast den 2 juli 2019, i nära samarbete med Esmå och Eiopa, offentliggöra en rapport om möjligheten att inrätta ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad syntetisk värdepapperisering, begränsad till syntetisk värdepapperisering i balansräkningen. Rapporten har dock inte ännu offentliggjorts. Kommissionen ska sedan på grundval av denna rapport, senast den 2 januari 2020, lägga fram en rapport till Europaparlamentet och rådet om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering, begränsad till syntetisk värdepapperisering i balansräkningen, om lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag (artikel 45).

Kommissionen ska senast den 1 januari 2022 lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om hur förordningen om värdepapperisering fungerar, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag (artikel 46).

5 Allmänna utgångspunkter

5.1 En ny lag

Regeringens förslag: De bestämmelser som är nödvändiga till följd av EU:s förordning om värdepapperisering ska införas i en ny lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering. Den nuvarande lagen med samma rubrik ska upphävas.

Bestämmelsen i den nuvarande lagen om att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt EU-förordningen ska föras över till den nya lagen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges advokatsamfund* konstaterar att enligt förslaget ska det införas en ny lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering som ska ersätta den nuvarande lagen med samma rubrik och anför att en sådan exceptionellt kort livstid för lagstiftning inte är önskvärd och bör undvikas i framtiden.

Skälen för regeringens förslag: En EU-förordning är direkt tillämplig i varje medlemsstat. En sådan rättsakt ska inte och får inte genomföras i nationell rätt. Några särskilda åtgärder för att införliva förordningen om värdepapperisering med svensk rätt ska därför inte vidtas. Förordningen förutsätter dock att vissa nationella bestämmelser införs (se avsnitten 6, 7 och 11).

I Sverige finns det i dag inte någon lagstiftning som rör förfarandet vid värdepapperisering. Bestämmelserna i förordningen träffar alltså subjekt och verksamheter som i dag inte står under tillsyn. För att Finansinspektionen ska kunna utöva de befogenheter som det i förordningen förutsätts att den behöriga myndigheten har, krävs det att särskilda bestämmelser införs i svensk rätt. Eftersom det rör sig om en ny typ av reglering, bör den tas in i en ny lag.

Den 1 januari 2019 trädde lagen (2018:1981) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering i kraft (prop. 2018/19:7, bet. 2018/19:FiU28, rskr. 2018/19:39). Lagen, som i det följande benämns den nuvarande kompletteringslagen, innehåller bestämmelser som gör det möjligt att tillämpa förordningen om värdepapperisering i Sverige. I den lagen anges att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt förordningen om värdepapperisering (2 §). Det finns även bestämmelser om avgifter för prövning av ansökningar enligt förordningen. Om de ytterligare bestämmelser som är nödvändiga med anledning av förordningen om värdepapperisering skulle införas i den nuvarande lagen skulle det innebära så omfattande ändringar att det i stort sett skulle bli fråga om en helt ny lag. Regeringen anser därför, trots påpekandet från *Sveriges advokatsamfund*, att en ny lag med samma rubrik i stället bör införas och den nuvarande kompletteringslagen upphävas.

Utgångspunkten för de befogenheter som Finansinspektionen ska ha enligt den nya kompletteringslagen bör vara att de ska ligga i linje med det som redan gäller i svensk rätt enligt andra lagar på finansmarknadsområdet, förutsatt att detta är förenligt med förordningen om värdepapperisering och inte särskilda skäl talar emot det.

Liksom enligt den nuvarande kompletteringslagen bör Finansinspektionen vara behörig myndighet enligt förordningen om värdepapperisering. Bestämmelsen i den nuvarande lagen om att Finansinspektionen är behörig myndighet bör därför föras över till den nya kompletteringslagen.

5.2 Hänvisningar till EU:s förordning om värdepapperisering

Prop. 2019/20:37

Regeringens förslag: Hänvisningar till EU:s förordning om värdepapperisering ska vara dynamiska, dvs. avse förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Hänvisningar till EU-rättsakter kan göras antingen statiska eller dynamiska. En statisk hänvisning innebär att hänvisningen avser EU-rättsakten i en viss angiven lydelse. En dynamisk hänvisning innebär att hänvisningen avser EU-rättsakten i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

I några av de bestämmelser som föreslås i denna proposition krävs det en hänvisning till förordningen om värdepapperisering. För att eventuella ändringar i förordningen ska få omedelbart genomslag i den svenska lagstiftningen är det lämpligt att hänvisningarna i den nya kompletteringslagen till förordningen är dynamiska. När det gäller EU-förordningar är det också den hänvisningsteknik regeringen ofta har använt i senare tids propositioner (se t.ex. prop. 2015/16:156 s. 20 f. och prop. 2016/17:22 s. 95 f.).

5.3 Hantering av personuppgifter

Regeringens bedömning: EU:s dataskyddsförordning, lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning och förordningen med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning utgör tillräcklig reglering för den personuppgiftsbehandling som kommer att ske med anledning av EU:s förordning om värdepapperisering. Det behöver således inte införas någon ytterligare reglering om denna behandling.

Promemorian behandlar inte frågan.

Remissinstanserna: *Datainspektionen* anser att det fortsatta arbetet behöver kompletteras med en analys kring vilka personuppgifter som kommer att behandlas till följd av förslaget till ny lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering, om integritetsintrången som behandlingarna medför är proportionerliga och vilka bestämmelser (skyddsåtgärder) som kan behövas till skydd för de personer vars personuppgifter avser att behandlas. En sådan analys ska enligt *Datainspektionen* kartlägga de risker och konsekvenser som förslaget kan innebära för den personliga integriteten och kartläggningen ska sedan ligga till grund för en proportionalitetsbedömning där de skyddsåtgärder som regleras vägs in. *Datainspektionen* anser att analysen sammantaget ska säkerställa att integritetsintrånget inte blir större än nödvändigt utifrån vad man vill uppnå med förslaget och att behandlingen är proportionell i förhållande till de legitima mål som eftersträvas.

Skälen för regeringens bedömning: *Datainspektionen* efterfrågar en analys kring vilka personuppgifter som kommer att behandlas till följd av förslaget till ny lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering, att nödvändiga skyddsåtgärder identifieras och vägs in i en proportionalitetbedömning som ska göras i syfte att säkerställa att integritetsintrånget till följd av förslaget inte blir större än nödvändigt. Regeringen konstaterar att personuppgifter kan komma att behandlas till följd av förordningen om värdepapperisering. Sådan behandling kan förekomma såväl hos de olika privata aktörer som är involverade i en värdepapperisering som hos Finansinspektionen när myndigheten utövar sin tillsyn över att regelverket följs. För de privata aktörernas del ska uppgifter som är relevanta för de underliggande lån som ingår i en värdepapperisering tillgängliggöras, vilket skulle kunna inkludera personuppgifter avseende låntagaren, t.ex. uppgifter om inkomstförhållanden (artikel 7). Vilken information som ska tillhandahållas kommer att specificeras i tekniska standarder för tillsyn och genomförande (artikel 7.3 och 7.4). De aktuella standarderna har inte ännu antagits kommissionen. Finansinspektionen kan därutöver komma att behöva behandla personuppgifter som är nödvändiga för tillsynen över att regelverket följs, t.ex. namn och kontaktuppgifter för ledande befattningshavare hos de aktörer som står under dess tillsyn. Frågan om offentliggörande av personuppgifter i samband med Finansinspektionens beslut om sanktioner behandlas i avsnitt 7.8. I förordningen om värdepapperisering erinras om att berörda aktörer i en värdepapperisering ska följa nationell rätt och unionsrätt vid behandling av personuppgifter (se artikel 7.1 sjätte stycket).

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning), förkortad EU:s dataskyddsförordning, är tillämplig sedan den 25 maj 2018. Förordningen utgör den generella regleringen för personuppgiftsbehandling inom EU. EU:s dataskyddsförordning kompletteras i Sverige av bl.a. lagen (2018:218) med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning (dataskyddslagen) och förordningen (2018:219) med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning. EU:s dataskyddsförordning omfattar i stort sett all behandling av personuppgifter vilket innebär att även sådan personuppgiftsbehandling som sker i privata företag kan omfattas.

När det gäller myndigheter utgör i normalfallet deras uppdrag en rättslig grund för behandling av personuppgifter med stöd av EU:s dataskyddsförordning, dvs. på grundval av att uppdraget avser en uppgift av allmänt intresse (artikel 6.1 e i EU:s dataskyddsförordning). Den rättsliga grunden för Finansinspektionens behandling av personuppgifter kommer således finnas i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering och i EU:s dataskyddsförordning. De behöriga myndigheternas ansvar att utöva tillsyn skulle också kunna ses som en rättslig förpliktelse (artikel 6.1 c i EU:s dataskyddsförordning). För privata aktörer skulle det kunna bli fråga om att behandla personuppgifter som är nödvändiga för att uppfylla kraven i förordningen om värdepapperisering så som de specificeras i de tekniska standarder som ska antas av kommissionen eller med stöd av samtycke från den vars uppgifter

behandlas (artikel 6.1 a och c i EU:s dataskyddsförordning). Regeringen bedömer att kraven på proportionalitet och legitimitet i EU:s dataskyddsförordning är uppfyllt i detta fall (artikel 6.3 i EU:s dataskyddsförordning). Det bedöms inte bli aktuellt för vare sig berörda privata aktörer eller Finansinspektionen att behandla känsliga personuppgifter (jfr artikel 9 i EU:s dataskyddsförordning). Mot den bakgrunden anser regeringen att EU:s dataskyddsförordning, lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning och förordningen med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning utgör tillräcklig reglering för den personuppgiftsbehandling som kommer att ske med anledning av den nya kompletteringslagen och förordningen om värdepapperisering och att någon ytterligare reglering om denna behandling inte behöver införas.

6 Tillsyn

6.1 Inledning

Förordningen om värdepapperisering innehåller inte några uttryckliga bestämmelser om de befogenheter som de behöriga myndigheterna ska ha för sin tillsyn över att förordningen följs. I förordningen (artikel 30.1) ställs enbart krav på att medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt förordningen har de tillsynsbefogenheter som krävs för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt förordningen.

I avsnitt 6 behandlas bl.a. de utredningsbefogenheter som Finansinspektionen bör ha till följd av förordningen. Den behöriga myndigheten har även vissa tillsynsbefogenheter direkt på grundval av förordningen. Den behöriga myndigheten får t.ex. kräva att risker som härrör från värdepapperiseringstransaktioner bedöms och åtgärdas genom lämpliga strategier och förfaranden som upprättas av originatorer, medverkande institut, specialföretag för värdepapperisering och ursprungliga långivare (artikel 30.3). I avsnitt 10 föreslås att ett föreläggande enligt förordningen ska få förenas med vite.

Utgångspunkten för Finansinspektionens befogenheter för tillsyn över att förordningen om värdepapperisering följs bör vara att dessa ska utformas på samma sätt som i annan relevant lagstiftning på finansmarknadsområdet, förutsatt att en sådan ordning är förenlig med förordningen och inte särskilda skäl talar emot det.

6.2 Rätt att få tillgång till dokument, data och information

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska, för tillsynen över att bestämmelserna i EU:s förordning om värdepapperisering följs, få förelägga ett företag eller någon annan att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat. Inspektionen ska också få förelägga den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken att inställa sig till förhör på

tid och plats som inspektionen bestämmer. Ett föreläggande ska dock inte få strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.
Beslut om föreläggande ska få förenas med vite.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Journalistförbundet* anser att det för att påminna om gällande förhållande uttryckligen bör framgå av den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering att Finansinspektionen inte har rätt att förelägga journalister att lämna uppgifter i den utsträckning det skulle strida mot den grundlagskyddade tystnadsplikten för journalister.

Skälen för regeringens förslag: Som framgår i avsnitt 6.1 innebär förordningen om värdepapperisering att medlemsstaterna är skyldiga att säkerställa att den behöriga myndigheten som har utsetts enligt förordningen har de utredningsbefogenheter som krävs för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt förordningen (artikel 30.1). För Finansinspektionens del finns bestämmelser om inspektionens befogenheter i andra lagar på finansmarknadsområdet som reglerar olika verksamheter, t.ex. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, förkortad OTC-lagen, och lagen (2016:1306) med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning.

Enligt förordningen ska den behöriga myndigheten utöva sina befogenheter ”i enlighet med nationella rättsliga ramar” (artikel 33.1). I och med detta finns ett stort utrymme att beakta nationella regler om t.ex. anonymitetsskydd och efterforskningsförbud (jfr prop. 2009/10:217 s. 17 f.). Skyldigheten att tillhandahålla Finansinspektionen information begränsas således av bl.a. tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen. Det innebär samtidigt att Finansinspektionen är förhindrad att förelägga den som omfattas av skydd enligt tryckfrihetsförordningen eller yttrandefrihetsgrundlagen. Eftersom det redan följer av principen att grundlag har företräde framför vanlig lag, behöver detta inte anges särskilt (jfr prop. 2011/12:175 s. 19 och prop. 2016/17:22 s. 142). Regeringen anser därför, till skillnad från *Svenska Journalistförbundet*, att det inte finns anledning att erinra om det i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering. I likhet med det som i dag anges i lagen om handel med finansiella instrument (6 kap. 1 a §) och i flera andra lagar på finansmarknadsområdet, t.ex. lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (3 kap. 1 § andra stycket) och lagen (2018:2024) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om referensvärden (3 kap. 1 § andra stycket), bör det emellertid i bestämmelsen i den nya kompletteringslagen anges att ett föreläggande inte får strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater. Det är endast när det gäller advokater som det är befogat att Finansinspektionen har en skyldighet att i samband med föreläggandet beakta tystnadsplikten, eftersom det bör kunna antas att Finansinspektionen känner till att den person som ska föreläggas är advokat eller annan som kan omfattas av den lagreglerade tystnadsplikten för advokater. Något motsvarande antagande kan emellertid inte göras beträffande andra per-

soner som omfattas av en lagstadgad tystnadsplikt. Frågan om huruvida den person som omfattas av en sådan tystnadsplikt har en skyldighet att lämna uppgifter till Finansinspektionen får avgöras i det enskilda fallet och beror på vilken tystnadsplikt det är fråga om (jfr Kammarrättens i Stockholm dom den 28 september 2006 i mål nr 4514-06).

Finansinspektionen har enligt flera lagar på finansmarknadsområdet möjlighet att förena ett föreläggande om att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat eller att inställa sig till förhör med vite (se t.ex. 6 kap. 3 § lagen om handel med finansiella instrument och 4 kap. 3 § OTC-lagen). Det saknas skäl att behandla den nu aktuella situationen på något annat sätt. Finansinspektionen bör därför få möjlighet att även förena en begäran enligt den nya kompletteringslagen med vite.

6.3 Rätt att genomföra platsundersökningar

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska få genomföra en undersökning i en fysisk eller juridisk persons verksamhetslokaler om det är nödvändigt för tillsynen över att personen följer bestämmelserna i EU:s förordning om värdepapperisering.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Journalistförbundet* anser att det bör införas ett uttryckligt skydd mot platsundersökningar som sker i syfte att beslagta handlingar som omfattas av tystnadsplikt. Journalistförbundet påpekar att det när det gäller rättegångsbalken finns ett skydd för redaktioner eftersom husrannsakan inte får ske i syfte att beslagta handlingar som omfattas av tystnadsplikt. Journalistförbundet hänvisar till att den bestämmelse som föreslås i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering är utformad efter förebild av bestämmelserna i lagen (2016:1306) med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning och att förbundet redan i det lagstiftningsärendet påpekade att det bör införas ett uttryckligt skydd mot platsundersökningar på redaktioner.

Skälen för regeringens förslag: Finansinspektionen har i dag befogenhet att genomföra platsundersökningar hos olika aktörer på finansmarknaden, bl.a. värdepappersinstitut, börser och sådana emittenter som omfattas av vissa skyldigheter att upprätta och offentliggöra regelbunden finansiell information (23 kap. 4 § lagen om värdepappersmarknaden). För att Finansinspektionen på ett effektivt sätt ska kunna utöva tillsyn över att bestämmelserna i förordningen om värdepapperisering följs är det lämpligt att inspektionen, i likhet med hur det ser ut i annan lagstiftning på finansmarknadsområdet, har befogenhet att genomföra platsundersökningar för att utreda eller juridiska personer följer förordningens bestämmelser. En sådan undersökning bör endast kunna avse den fysiska eller juridiska person som utreds och bör endast kunna genomföras i en sådan persons verksamhetslokaler. En undersökning bör få ske om det är nödvändigt för övervakningen av att en fysisk eller juridisk person följer bestämmelserna i förordningen. I likhet med det som gäller i dag enligt lagen om värdepappersmarknaden saknas det anledning att ge Finans-

inspektionen rätt att använda tvångsmedel för att genomföra platsundersökningar.

Svenska Journalistförbundet anser att det bör införas ett uttryckligt skydd för mot platsundersökningar som sker i syfte att beslagta handlingar som omfattas av tystnadsplikt. Journalistförbundet hänvisar till att den bestämmelse om platsundersökning som föreslås i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering är utformad efter förebild av en bestämmelse om platsundersökning i lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (3 kap. 5 §) och att förbundet redan i det lagstiftningsärendet påpekade att det bör införas ett uttryckligt skydd mot platsundersökningar på redaktioner (se prop. 2016/17:22 s. 150). Den bestämmelse som enligt förslaget ska införas i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering motsvarar emellertid bara en av de bestämmelser om platsundersökningar som finns i lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning. Enligt förslaget ska Finansinspektionen enligt den nya kompletteringslagen få genomföra platsundersökningar. Förslaget innebär inte att Finansinspektionen enligt den nya lagen ska få någon motsvarande möjlighet till platsundersökning efter beslut av domstol som inspektionen har enligt lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning och som innefattar en rätt för inspektionen att eftersöka dokument och annat på plats och ta dem i beslag, ett förfarande som i viss mån liknar husrannsakan vid brott (se 4 kap. 5 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning och samma prop. s. 151–158). Det finns därför inte skäl att i den nya kompletteringslagen införa några sådana uttryckliga bestämmelser som Svenska Journalistförbundet efterfrågar.

6.4 Esmas tillsyn över värdepapperiseringsregister

6.4.1 Krav på tillstånd för att inhämta information bör inte införas

Regeringens bedömning: Det bör inte införas något krav på att Esma ska inhämta tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan Esma begär in uppgifter av värdepapperiseringsregister.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning

Bestämmelserna i förordningen om värdepapperisering

Enligt det som beskrivs i avsnitt 4.2.5 har Esma tillsyn över värdepapperiseringsregister. Enligt förordningen om värdepapperisering (artikel 14.1) ska de befogenheter som tilldelats Esma enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (bl.a. artiklarna 61 och

62) gälla även med avseende på förordningen om värdepapperisering. De befogenheter som tilldelats Esma, dess tjänstemän eller andra av Esma bemyndigade personer får dock inte användas för att kräva röjande av information och handlingar som omfattas av tystnadsplikt (artikel 14.2 i förordningen om värdepapperisering).

För att fullgöra sina uppgifter enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister i fråga om registrering och tillsyn av transaktionsregister, får Esma bl.a. begära information från transaktionsregister och anknutna tredje parter till vilka transaktionsregistren gett i uppdrag att utföra operativa uppgifter eller verksamheter (artikel 61.1). Esma får även genomföra utredningar av dessa juridiska personer (artikel 62.1). Utredningarna kan bl.a. omfatta inhämtande av kopior på handlingar och uppgifter om tele- och datatrafik samt intervjuer med fysiska eller juridiska personer.

Medlemsstaterna har enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister möjlighet att införa ett krav på att Esma ska ansöka om tillstånd från en rättslig myndighet enligt nationell rätt för att få begära uppgifter om tele- eller datatrafik (artikel 62.5).

Något krav på tillstånd bör inte införas

Vid införandet av OTC-lagen gjorde regeringen bedömningen att något krav på tillstånd inte skulle införas. Regeringen påpekade att det inte finns någon skyldighet för Finansinspektionen att begära tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan inspektionen begär in uppgifter från andra än dem som står under myndighetens tillsyn (prop. 2012/13:72 s. 25 f.). Regeringen ansåg att det därför inte fanns skäl att föreskriva en annan ordning avseende Esma, som endast får begära in uppgifter från en begränsad personkrets. Vidare konstaterade regeringen att Esmas möjligheter att begära in uppgifter också begränsas av det skydd som föreskrivs i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister för sådan information och sådana handlingar som omfattas av rättsliga privilegier (artikel 60). Information och handlingar som omfattas av rättsliga privilegier torde t.ex. innefatta information eller handlingar som är sekretessbelagda enligt lag eller som är skyddade enligt tryckfrihetsförordningen eller yttrandefrihetsgrundlagen. I den mån Esma ändå skulle komma att ta del av sådan information eller sådana handlingar ansåg regeringen att det fick förutsättas att informationen inte utnyttjas och handlingarna återlämnas.

Enligt det som anges ovan får Esma inte heller enligt förordningen om värdepapperisering använda de nu aktuella befogenheterna för att kräva röjande av information och handlingar som omfattas av tystnadsplikt (artikel 14.2). Det finns därför inte skäl att göra någon annan bedömning än den som tidigare gjorts i motsvarande fråga när det gäller OTC-lagen. Det bör därför inte införas något krav på att Esma ska inhämta tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan Esma begär in uppgifter om värdepapperiseringsregister enligt förordningen om värdepapperisering.

6.4.2 Platsundersökning och handräckning

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska få begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en platsundersökning enligt EU:s förordning om värdepapperisering ska kunna genomföras. Vid handräckning ska bestämmelserna i utsökningsbalken om verkställighet av förpliktelser som inte avser betalningsskyldighet, avhysning eller avlägsnande gälla. Om Finansinspektionen begär det, ska Kronofogdemyndigheten inte i förväg underrätta den som kontrollen ska genomföras hos.

Regeringens bedömning: Det bör inte införas något krav på tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan det genomförs en platsundersökning eller innan handräckning lämnas vid en platsundersökning.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Kronofogdemyndigheten* anser att det bör övervägas om bestämmelsen om handräckning bör vara mer preciserad så att det tydligt framgår att Kronofogdemyndighetens roll bara är att bereda Finansinspektionen tillträde till de utrymmen där kontrollen ska utföras.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Bestämmelserna i förordningen om värdepapperisering

Enligt förordningen om värdepapperisering (artikel 14.1) ska de befogenheter som tilldelats Esma enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (bl.a. artiklarna 63 och 66) utövas även med avseende på förordningen om värdepapperisering. Det innebär bl.a. att Esma ska ha möjlighet att genomföra nödvändiga platsundersökningar hos värdepapperiseringsregister eller anknutna tredje parter till vilka värdepapperiseringsregister har gett i uppdrag att utföra operativa uppgifter eller verksamheter (artikel 63 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister jämförd med artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering).

En platsundersökning innebär bl.a. att tjänstemän och andra personer som Esma bemyndigat att genomföra en sådan undersökning ska få tillträde till alla företagslokaler och mark. Dessa har därvid befogenhet att granska relevanta handlingar, ta eller begära in kopior, begära muntliga eller skriftliga förklaringar från den juridiska personens företrädare eller personal, höra varje fysisk eller juridisk person som går med på det och begära in uppgifter om tele- och datatrafik. Personal från Esma har även befogenhet att, så länge och i den omfattning det är nödvändigt för undersökningen, försegla företagslokaler, räkenskaper och affärshandlingar. Om det kan spolia syftet med undersökningen är Esma inte skyldig att i förväg underrätta det berörda företaget om en förestående undersökning.

Den som berörs av en undersökning som Esma utför är vid vite skyldig att underkasta sig platsundersökningar (artikel 66 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Innan Esma fattar ett beslut om att genomföra en platsundersökning ska samråd ske med den

behöriga myndigheten i den medlemsstat där platsundersökningen ska genomföras. För det fall den berörda parten motsätter sig en av Esmas beslutad platsundersökning ska den behöriga myndigheten lämna nödvändigt bistånd för att undersökningen ska kunna genomföras och vid behov ska handräckning från verkställande myndighet begäras (artikel 63.7 i samma förordning). Den behöriga myndigheten ska även, för det fall det enligt nationella bestämmelser krävs särskilt tillstånd från en rättslig myndighet för att genomföra en platsundersökning eller lämna handräckning, ansöka om ett sådant tillstånd (artikel 63.8 i samma förordning).

En bestämmelse om handräckning bör införas

För att Sverige ska leva upp till sina åligganden enligt förordningen om värdepapperisering är det nödvändigt att den behöriga myndigheten, dvs. Finansinspektionen, kan begära handräckning av en verkställande myndighet om någon motsätter sig platsundersökning. Det behöver därför införas en bestämmelse i den nya kompletteringslagen som reglerar detta. Bestämmelsen om handräckning i den nya lagen bör överensstämma med motsvarande bestämmelser om handräckning i OTC-lagen (3 kap. 1 §) och lagen (2019:277) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning (2 kap. 2 §). Det innebär att Kronofogdemyndigheten bör vara den myndighet som ska lämna handräckning för att platsundersökning ska kunna genomföras. *Kronofogdemyndigheten* anser att det bör övervägas om bestämmelsen om handräckning ska preciseras i förhållande till promemorians förslag. Regeringen anser emellertid att bestämmelsen i den nya lagen bör utformas på samma sätt som motsvarande bestämmelser i de angivna lagarna eftersom bestämmelserna har samma innebörd.

Vid handräckning bör bestämmelserna i utsökningsbalken om verkställighet av förpliktelse som inte avser betalningsskyldighet, avhysning eller avlägsnande gälla. Detta innebär att utsökningsbalkens bestämmelser gäller i den utsträckning dessa är tillämpliga. Eftersom Esmas, enligt förordningen ska kunna genomföra platskontroller utan att i förväg meddela detta till den som kontrollen avser (artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering jämförd med artikel 63.1 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister), bör det i den nya lagen anges att Finansinspektionen har möjlighet att begära att Kronofogdemyndigheten inte ska underrätta den hos vilken platsundersökning ska genomföras innan verkställighet sker.

Kronofogdemyndigheten har med stöd av utsökningsbalken befogenhet att vidta behövliga tvångsåtgärder och kan vid behov begära biträde av Polismyndigheten (2 kap. 17 § utsökningsbalken och 3 kap. 3 § utsökningsförordningen [1981:981]).

Något krav på tillstånd för platsundersökning eller handräckning bör inte införas

Vid införandet av OTC-lagen gjorde regeringen bedömningen att något krav på tillstånd för platsundersökning eller handräckning inte skulle införas. Regeringen uttalade i samband därmed att det följer av förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artikel 63.9) att en domstolsprövning i så fall ska avse äktheten i Esmas beslut samt

användningen av tvångsåtgärder och att det inte får avse behovet av platsundersökning (prop. 2012/13:72 s. 27 f.). Regeringen konstaterade att behovet av platsundersökning dock kan prövas av Europeiska unionens domstol. Med hänsyn till den begränsade prövning som kan ske i nationell domstol eller hos annan rättslig myndighet och då ett beslut om platsundersökning kan överklagas i annan ordning framstod det enligt regeringens bedömning inte som motiverat att införa krav på nationell prövning i domstol eller vid annan rättslig myndighet. Regeringen påpekade även att Esmas möjlighet att begära platsundersökningar, och därmed Finansinspektionens utrymme att begära handräckning, är begränsad av de skydd som föreskrivs i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och som innebär att Esma inte får använda sig av några utredningsbefogenheter för att avkräva sådan information och sådana handlingar som omfattas av rättsliga privilegier (artikel 60). Regeringen konstaterade att det av detta följer att några platsundersökningar inte får göras om detta skulle leda till röjandet av sådan information som omfattas av rättsligt skydd. De nu aktuella bestämmelserna i förordningen om värdepapperisering (artikel 14.2) motsvarar dem i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artikel 60). Det finns inte skäl att göra någon annan bedömning än den som gjordes när OTC-lagen infördes. Det bör därför inte införas något krav på tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan det genomförs en platsundersökning eller innan handräckning lämnas vid en platsundersökning enligt den nya kompletteringslagen.

6.4.3 Finansinspektionens bistånd till Esma

Regeringens bedömning: Av EU:s förordning om värdepapperisering följer att Finansinspektionen, på begäran av Esma, ska vidta vissa åtgärder för att stödja Esma. EU-förordningen kräver inte några lagstiftningsåtgärder i denna del.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt förordningen om värdepapperisering (artikel 14.1) ska de befogenheter som tilldelats Esma enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (bl.a. artiklarna 63 och 74) gälla även med avseende på förordningen om värdepapperisering. Enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister ansvarar Esma för övervakning och tillsyn över transaktionsregister. Om Esma delegerar en utredningsuppgift eller utförandet av en platsundersökning till en behörig myndighet har den behöriga myndigheten samma befogenheter som Esma (artikel 74 i förordningen om värdepapperisering jämförd med artikel 63.6 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Om Esma begär bistånd av en behörig myndighet vid en platsundersökning har också de tjänstemän som är anställda vid, bemyndigade eller utsedda av den behöriga myndigheten, de befogenheter som tillkommer Esma (artikel 63.5

i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Detta innebär att det följer direkt av förordningen om värdepapperisering att Finansinspektionen, i egenskap av behörig myndighet enligt den förordningen, på begäran av Esma, ska vidta vissa åtgärder för att understödja Esma. Mot den bakgrunden föranleder de nu aktuella bestämmelserna i förordningen om värdepapperisering inte några lagstiftningsåtgärder.

6.4.4 Äkthetskontroll och verkställighet

Regeringens förslag: Kronofogdemyndigheten ska vara ansvarig myndighet för äkthetskontroll enligt EU:s förordning om värdepapperisering.

Beslut om avgifter eller viten enligt EU-förordningen ska få verkställas enligt utsökningsbalkens bestämmelser på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av förordningen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Bestämmelserna i förordningen om värdepapperisering

Enligt förordningen om värdepapperisering (artikel 14.1) ska de befogenheter som tilldelats Esma enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (bl.a. artikel 68 jämförd med bilagorna I och II till den förordningen) även gälla med avseende på förordningen om värdepapperisering.

Enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister är beslut om avgifter och vite verkställbara (artikel 68.4). Verkställighet ska följa nationella civilprocessrättsliga bestämmelser. Medlemsstaterna är skyldiga att utse en myndighet som ska pröva om ett beslut av Esma om avgift eller vite är äkta.

Kronofogdemyndigheten bör vara ansvarig myndighet för äkthetskontroll

I förarbetena till OTC-lagen konstaterade regeringen att den äkthetsprövning av Esmas beslut om avgift eller vite som ska göras enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister är mycket begränsad och att en domstolsprövning därför inte framstår som befogad (prop. 2012/13:72 s. 28 f.).

Kronofogdemyndigheten har i flera andra fall ansetts vara den lämpligaste myndigheten för att ta ställning till om ett utländskt avgörande kan verkställas här i landet, se t.ex. lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen. I OTC-lagen infördes det därför en bestämmelse om att Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för äkthetskontroll enligt den nu aktuella artikeln i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (3 kap. 2 § och samma prop.). Det saknas skäl att göra någon annan

bedömning när det gäller förordningen om värdepapperisering. Äkthetsprövningen bör alltså göras av Kronofogdemyndigheten och inte av domstol.

Verkställighet av Esmas beslut om avgifter eller viten

Esmas beslut om avgifter eller viten enligt förordningen om värdepapperisering ska vara verkställbara i Sverige. Samma regler som gäller verkställighet av en svensk dom som har fått laga kraft bör gälla. Beslut om avgifter eller viten enligt förordningen om värdepapperisering bör därför få verkställas enligt utsködningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft. Regeringen gjorde motsvarande bedömning i förarbetena till OTC-lagen (se prop. 2012/13:72 s. 29).

7 Ingripanden

7.1 Inledning

Om t.ex. en originator eller ett specialföretag för värdepapperisering har överträtt förordningen om värdepapperisering aktualiseras frågan om Finansinspektionens ingripande genom sanktioner eller administrativa åtgärder till följd av överträdelsen. I förordningen anges uttryckligen vilka överträdelser av de materiella bestämmelserna som åtminstone ska kunna föranleda ingripande (artiklarna 5.5 och 32.1). Förordningen innehåller även en förteckning över de olika slag av sanktioner och administrativa åtgärder som de behöriga myndigheterna åtminstone ska kunna besluta om, en s.k. sanktionskatalog (artikel 32.2).

I avsnitt 7.2 behandlas frågan om sanktionerna till följd av överträdelser av förordningen bör vara av administrativt eller straffrättsligt slag. I avsnitt 7.3 behandlas vilka typer av överträdelser som ska kunna föranleda ingripanden. Därefter, i avsnitten 7.4–7.6, behandlas de olika sanktionerna enligt sanktionskatalogen. Det finns också regler om vilka omständigheter som ska beaktas vid fastställandet av typ och nivå för de administrativa sanktionerna och åtgärderna (artikel 33.2). Dessa regler behandlas i avsnitt 7.7. I avsnitt 7.8 behandlas skyldigheten enligt förordningen att offentliggöra sanktionsbeslut och lämna uppgifter om sanktioner till Esma.

7.2 Straffrättsliga påföljder införs inte

Regeringens bedömning: Det saknas anledning att införa bestämmelser om straffansvar för överträdelser av EU:s förordning om värdepapperisering.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt förordningen om värdepapperisering får medlemsstaterna besluta att inte fastställa regler för administrativa sanktioner eller avhjäljande åtgärder för överträdelse som omfattas av straffrättsliga påföljder i deras nationella rätt (artikel 34.1). Detta innebär att medlemsstaterna har ett handlingsutrymme att, i stället för administrativa sanktioner och andra åtgärder, föreskriva och besluta om straffrättsliga sanktioner.

Svensk rätt innehåller inte någon straffrättslig reglering som tar sikte på de överträdelse som anges i förordningen om värdepapperisering. Frågor om sanktioner på finansmarknadsområdet har under senare tid varit föremål för regeringens överväganden vid genomförandet av eller anpassningen av svensk rätt till en rad EU-rättsakter inom området, bl.a. Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (kapitaltäckningsdirektivet), Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring i direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (förordningen om värdepapperscentraler) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/91/EU av den 23 juli 2014 om ändring av direktiv 2009/65/EG om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) när det gäller förvaringsinstitutsfunktioner, ersättningspolicy och sanktioner (UCITS V-direktivet) (se prop. 2015/16:170 s. 84–86). Regeringen har bedömt att det inte är aktuellt att använda sig av möjligheten att införa straffrättsliga sanktioner i stället för administrativa sanktioner. Inte heller när det gäller överträdelse av förordningen om värdepapperisering finns det skäl att införa straffrättsliga sanktioner. De sanktioner som bör komma i fråga vid överträdelse av förordningen bör därför vara av administrativt slag.

7.3 Överträdelse som ska kunna föranleda ingripande

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska ingripa mot

- en institutionell investerare som har fått instruktioner att fullgöra en annan institutionell investerares åtaganden enligt EU:s förordning om värdepapperisering och som har låtit bli att göra detta,
- en originator eller ett medverkande institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen avseende bibehållande av risk, transparens, förbudet mot återvärdepapperisering, kriterier för kreditgivning och vid STS-värdepapperisering,
- en ursprunglig långgivare som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen avseende bibehållande av risk, förbudet mot återvärdepapperisering och kriterier för kreditgivning,

- ett specialföretag för värdepapperisering som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen avseende transparens, förbudet mot återvärdepapperisering och vid STS-värdepapperisering, och
- en tredje part som har beviljats tillstånd att bedöma om värdepapperiseringar uppfyller STS-kriterierna i EU-förordningen och som inte har underrättat den behöriga myndigheten om ändringar av betydelse för bedömning av tillståndet.

Det ska införas en bestämmelse i lagen om tryggande av pensionsutfästelse m.m. som innebär att EU-förordningens krav på att de förpliktelse avseende due diligence för institutionella investerare som anges i förordningen (artikel 5) följs, ska vara föremål för Finansinspektionens tillsyns- och ingripandebefogenheter.

I den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering ska det tas in en upplysningsbestämmelse om att det för en institutionell investerare som inte är originator, medverkande institut eller ursprunglig långgivare som åsidosätter sina skyldigheter enligt artikel 5 i EU-förordningen finns bestämmelser om ingripanden i de lagar som reglerar den berörda verksamheten.

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansbolagens Förening* konstaterar att förslaget går längre än kraven i förordningen beträffande Finansinspektionens möjligheter att ingripa vid överträdelser av förbudet mot återvärdepapperisering. Föreningen anser att något bärande skäl för detta ställningstagande, utöver att säkerställa att förbudet respekteras, inte redovisas och avstyrker därför förslaget i den delen.

Skälen för regeringens förslag

Överträdelserna bör anges i den nya kompletteringslagen

Enligt förordningen om värdepapperisering ska medlemsstaterna fastställa regler om lämpliga administrativa sanktioner vid oaktsamma eller uppsåtliga överträdelser och avhjälpande åtgärder som är tillämpliga åtminstone vid överträdelse av vissa i förordningen angivna bestämmelser (artikel 32.1). När det gäller vilka överträdelser som ska kunna medföra ingripande blir det överskådligt om de nu aktuella skyldigheterna i förordningen om värdepapperisering anges i en motsvarande katalog i den nya kompletteringslagen. Katalogen bör överensstämma med de överträdelser som räknas upp i förordningen.

När det gäller förordningens allmänna förbud mot återvärdepapperisering (artikel 8, se avsnitt 4.2.3), finns däremot, som *Finansbolagens Förening* noterar, inget krav i förordningen på att den som brutit mot förbudet ska kunna bli föremål för sanktion eller administrativa åtgärder. Enligt förordningen är det emellertid möjligt för medlemsstaterna att införa sanktioner och avhjälpande åtgärder även vid andra överträdelser än de som är uttryckligen uppräknade i förordningen (artikel 32.1). För att säkerställa att förbudet mot återvärdepapperisering respekteras bör Finansinspektionen ha möjlighet att ingripa vid överträdelser. Om förbudet inte kan upprätthållas skulle det bli verkningslöst. Regeringen gör därför inte någon annan bedömning än den som görs i promemorian. Även över-

trädelse av förbudet mot återvärdepapperisering bör därför omfattas av överträdelsekatalogen i den nya kompletteringslagen.

I förordningen finns en bestämmelse om att en institutionell investerare som har gett en annan institutionell investerare befogenhet att fatta beslut om investeringsförvaltning som kan innebära att den exponeras för en värdepapperisering får instruera den förvaltande parten att fullgöra vissa krav som avser due diligence (legal, finansiell och affärsmässig granskning av en verksamhet). Medlemsstaterna ska säkerställa att sanktioner får påföras den förvaltande parten i de fall denne på det sättet har fått instruktioner att fullgöra en annan institutionell investerares åtaganden (artikel 5.5). I överträdelsekatalogen i den nya lagen bör det därför även anges att Finansinspektionen ska ingripa mot en institutionell investerare som har fått instruktioner att fullgöra en annan institutionell investerares åtaganden enligt förordningen om värdepapperisering och som har låtit bli att göra detta.

Ingripandebefogenheter enligt andra lagar

I bestämmelserna i förordningen om värdepapperisering om krav på due diligence för institutionella investerare (artikel 5) anges att de förpliktelserna ska vara föremål för tillsyn av behöriga myndigheter i enlighet med de befogenheter som dessa har i egenskap av behöriga myndigheter enligt flera i förordningen uppräknade EU-rättsakter (artikel 29.1). Vid införandet av den nuvarande kompletteringslagen konstaterades att det för svensk del är Finansinspektionen som är utsedd till behörig myndighet i samtliga de fall som räknas upp i förordningen och att det därmed redan av förordningen följer vilken myndighet som ska vara behörig. Mot den bakgrunden konstaterades att det inte krävdes någon lagstiftningsåtgärd i den delen (prop. 2018/19:7 s. 18).

För att Finansinspektionen ska ha tillgång till de befogenheter som krävs för att utöva tillsyn över att de nu aktuella kraven i förordningen om värdepapperisering uppfylls är det emellertid nödvändigt att de bestämmelser i svensk rätt som genomför de EU-rättsakter som räknas upp i förordningen är utformade så att Finansinspektionen kan ingripa även när ett företag som avses i de rättsakterna gör sig skyldigt till en överträdelse av förordningen. För försäkrings- och återförsäkringsföretag kan det konstateras att det finns en bestämmelse i försäkringsrörelselagen (2010:2043) enligt vilken Finansinspektionen ska ingripa om ett försäkringsföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt den lagen eller andra författningar som reglerar företagets verksamhet (18 kap. 1 §). Bestämmelser med motsvarande innehåll finns för förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder (14 kap. 1 §), för fondföretag och förvaltningsbolag för fondföretag, som när de är svenska benämns värdepappersfonder och fondbolag, i lagen (2004:46) om värdepappersfonder (10 kap. 1 §) och för kreditinstitut respektive värdepappersföretag, som när de är svenska benämns värdepappersbolag, i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse (15 kap. 1 §) och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden (25 kap. 1 §). Avseende samtliga uppräknade aktörer har Finansinspektionen således redan befogenhet enligt svensk rätt att, med stöd av bestämmelser i de lagar som

reglerar de berörda verksamheterna, ingripa vid överträdelser av de nu aktuella bestämmelserna i förordningen om värdepapperisering (artikel 5).

För tjänstepensionsinstitut (artikel 29.1 d i förordningen om värdepapperisering) finns det emellertid inte någon motsvarande generell tillsyn- och ingripandebefogenhet i rörelselagstiftningen. I Sverige finns tjänstepensionsinstitut i form av pensionsstiftelser och tjänstepensionskassor, vilka i dag regleras i lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m. (tryggandelagen) och genom vissa bestämmelser i den numera upphävda lagen (1972:262) om understödsföreningar, som fortfarande ska tillämpas t.o.m. utgången av april 2020 (se lagen [2010:2044] om införande av försäkringsrörelselagen [2010:2043]). I propositionen En ny reglering för tjänstepensionsföretag (prop. 2018/19:158) föreslås att en ny typ av tjänstepensionsinstitut, som benämns tjänstepensionsföretag, ska införas i svensk rätt. I propositionen föreslås en ny lag om tjänstepensionsföretag som innehåller en bestämmelse (15 kap. 1 §) som ska göra det möjligt för Finansinspektionen att ingripa mot ett tjänstepensionsinstitut även vid överträdelse av de nu aktuella bestämmelserna i förordningen om värdepapperisering.

När det gäller pensionsstiftelser som regleras i tryggandelagen, krävs att en sådan möjlighet att ingripa införs i lagen. Enligt propositionen Nya regler för pensionsstiftelser med anledning av andra tjänstepensionsdirektivet (prop. 2018/19:159) ska Finansinspektionen enligt tryggandelagen (9 a och 34 §§) ha finansiell tillsyn över pensionsstiftelser som tryggar utfästelse om pension till minst 100 personer, dvs. sådana stiftelser som inte kan undantas från tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2341 av den 14 december 2016 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (artikel 5), i det följande benämnt andra tjänstepensionsdirektivet. Genom det direktivet har Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut upphävts. Andra pensionsstiftelser kan i enlighet med ett särskilt förfarande som beskrivs i tryggandelagen (9 a och 31 §§) välja att tillämpa de bestämmelser i lagen som omfattas av Finansinspektionens tillsyn, och de pensionsstiftelser som gör det omfattas därigenom av inspektionens tillsyn. Finansinspektionens ingripandemöjligheter enligt tryggandelagen omfattar bl.a. att inspektionen kan meddela den berörda pensionsstiftelsen anmärkningar (35 § första stycket) och i vissa fall förelägga pensionsstiftelsen eller dess styrelse att, vid äventyr av vite, vidta rättelse (35 § andra stycket 1 och femte stycket med hänvisning till 18 kap. 27 § försäkringsrörelselagen). Vidare kan Finansinspektionen i vissa fall utse en särskild företrädare att sköta hela eller delar av driften av pensionsstiftelsen (35 § tredje stycket). Tryggandelagen bör kompletteras på så sätt att Finansinspektionens tillsyn enligt den lagen även ska omfatta att bestämmelserna om due diligence i förordningen om värdepapperisering (artikel 5) följs.

7.4 Ingripanden mot den som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen

Prop. 2019/20:37

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska ingripa mot den som åsidosätter sina skyldigheter enligt bestämmelserna i EU:s förordning om värdepapperisering. Ingripandet ska få ske genom beslut om

1. föreläggande att inom en viss tid upphöra med överträdelsen,
2. föreläggande att inom en viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma tillrätta med situationen,

3. anmärkning,

4. förbud för en originator eller ett medverkande institut att under en viss tid, högst ett år, göra en STS-anmälan, eller

5. tillfällig återkallelse, högst ett år, av tillståndet för en tredje part att bedöma om värdepapperiseringar uppfyller STS-kriterierna.

Ett ingripande enligt 4 eller 5 ska få ske bara om överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam.

Om beslut om anmärkning har meddelats ska Finansinspektionen få besluta att den som har gjort sig skyldig till överträdelsen ska betala en sanktionsavgift. Sanktionsavgiften ska få beslutas bara om överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam.

Beslut om föreläggande eller förbud ska få förenas med vite.

Ett ingripande ska inte få ske om överträdelsen omfattas av ett föreläggande som har förenats med vite och en ansökan om utdömmande av vitet har gjorts.

En upplysningsbestämmelse ska införas om att EU-förordningen innehåller bestämmelser om permanent återkallelse av tillståndet för tredje part att bedöma om värdepapperiseringar uppfyller STS-kriterierna.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansbolagens Förening* noterar att Finansinspektionen enligt promemorians förslag ska få vida befogenheter att ingripa och att förordningen om värdepapperisering bara ställer krav på att medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna har de tillsynsbefogenheter som krävs för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt förordningen. *Finansinspektionen* noterar att det i promemorian anges att utgångspunkten för de befogenheter som myndigheten ska ha enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering bör vara att befogenheterna ska ligga i linje med det som redan gäller i svensk rätt enligt andra lagar på finansmarknadsområdet. Finansinspektionen konstaterar emellertid att det i andra lagar på finansmarknadsområdet inte finns något krav på uppsåt eller oaktsamhet för att myndigheten ska få ingripa genom sanktion mot juridiska personer och att förslaget således innebär en avvikelse från gällande svensk rätt, vilket kan medföra praktiska tillämpningssvårigheter för inspektionen. Finansinspektionen noterar dock att det i promemorian i författningskommentaren till den föreslagna bestämmelsen i den nya

Prop. 2019/20:37 kompletteringslagen anges att en regelöverträdelse som inte är uppsåtlig normalt får anses vara oaktsam.

Skälen för regeringens förslag

Kraven i förordningen om värdepapperisering på ingripandemöjligheter enligt nationell rätt

Finansbolagens Förening anser att förordningen om värdepapperisering bara reglerar vilka tillsynsbefogenheter som medlemsstaternas behöriga myndigheter ska ha och att förslaget innebär att Finansinspektionen enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering ska få vida befogenheter att ingripa vid överträdelser av förordningen. Regeringen konstaterar att enligt förordningen är varje medlemsstat skyldig att säkerställa att den behöriga myndighet som utses i enlighet med förordningen har de tillsyns-, utrednings- och sanktionsbefogenheter som krävs för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt förordningen (artikel 30.1). De befogenheter som Finansinspektionen enligt förslagen i denna proposition ska få går enligt regeringens uppfattning inte utöver det som krävs för att inspektionen ska kunna fullgöra sina uppgifter som behörig myndighet enligt förordningen.

Som anges i avsnitt 7.3 ska medlemsstaterna fastställa regler om lämpliga administrativa sanktioner vid oaktsamma eller uppsåtliga överträdelser och avhjälpande åtgärder som är tillämpliga åtminstone på de situationer som räknas upp i förordningen om värdepapperisering. Medlemsstaterna ska också säkerställa att administrativa sanktioner och avhjälpande åtgärder genomförs på ett verkningfullt sätt. Sanktionerna och åtgärderna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande (artikel 32.1).

Enligt förordningen (artikel 32.2) ska medlemsstaterna ge behöriga myndigheter befogenhet att tillämpa åtminstone följande sanktioner och åtgärder vid överträdelse av de bestämmelser som räknas upp i förordningen:

- En offentlig förklaring som anger vilken fysisk eller juridisk person som gjort sig skyldig till överträdelsen samt överträdelsens art.
- Ett beslut innehållande krav på att den fysiska eller juridiska personen ska upphöra med sitt agerande och inte upprepa detta.
- Förbud att utöva ledningsfunktioner.
- Ett tillfälligt förbud för en originator eller ett medverkande institut att göra en STS-anmälan.
- Sanktionsavgifter.
- Tillfällig återkallelse av tillståndet för en tredje part att bedöma om STS-kriterierna är uppfyllda.

Medlemsstaterna ska även ge behöriga myndigheter befogenhet att, på de villkor som anges i nationell rätt, ingripa mot medlemmar i ledningsorganet eller annan person som kan hållas ansvarig för en överträdelse som begåtts av en juridisk person (artikel 32.3 i förordningen). Ingripande mot sådana fysiska personer behandlas i avsnitt 7.5. Där behandlas även förbudet att utöva ledningsfunktioner. Sanktionsavgifter behandlas i avsnitt 7.6.

Enligt förordningen ska ingripande genom sanktion endast komma i fråga vid uppsåtliga eller oaktsamma överträdelser. Något sådant krav

ställs däremot inte upp vid ingripande genom avhjälpande åtgärder (skäl 35 och artikel 32.1). Detta innebär att subjektiva rekvisit avseende krav på uppsåt eller oaktsamhet är en förutsättning för ingripande genom förbud och tillfällig återkallelse av tillstånd liksom för åläggande av sanktionsavgift. Däremot ska sanktioner inte kunna åläggas vid överträdelse som varken är uppsåtliga eller oaktsamma. Vid den senare typen av överträdelse finns däremot fortfarande möjlighet att ingripa genom s.k. avhjälpande åtgärder (se nedan).

Föreläggande att upphöra med överträdelsen och att inte upprepa den

Enligt förordningen om värdepapperisering ska de behöriga myndigheterna ha möjlighet att kräva att den fysiska eller juridiska personen ska upphöra med sitt agerande och inte upprepa det (artikel 32.2 b). Enligt lagen om värdepappersmarknaden får Finansinspektionen meddela ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation föreläggande om att begränsa rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller ränteutbetalningar eller vidta någon åtgärd för att komma till rätta med situationen (25 kap. 1 § andra stycket). Finansinspektionens beslut om föreläggande eller förbud enligt den lagen får förenas med vite (25 kap. 29 §). Enligt OTC-lagen får Finansinspektionen förelägga den som har åsidosatt sina skyldigheter enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister att inom viss tid vidta viss åtgärd för att komma till rätta med situationen eller upphöra med ett visst agerande (4 kap. 2 §). Ett föreläggande får förenas med vite (4 kap. 3 §). Liknande bestämmelser finns i flera andra lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 6 kap. 2 och 3 §§ lagen om handel med finansiella instrument och 4 och 5 §§ lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförordning). Finansinspektionen bör i den nya kompletteringslagen få motsvarande möjlighet att ingripa genom föreläggande vid överträdelse av förordningen om värdepapperisering. På så sätt kan kravet i förordningen tillgodoses och en så enhetlig lagstiftning som möjligt åstadkommas på finansmarknadsområdet.

Som framgår ovan ska medlemsstaterna fastställa regler om lämpliga administrativa sanktioner vid oaktsamma eller uppsåtliga överträdelse och avhjälpande åtgärder som är tillämpliga åtminstone på i förordningen uppräknade situationer (artikel 32.1). Ett föreläggande om att upphöra med visst agerande utgör en sådan avhjälpande åtgärd som inte kräver uppsåt eller oaktsamhet från den som har överträtt förordningen. Ett sådant föreläggande skulle kunna aktualiseras exempelvis om en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering använder beteckningen ”STS” trots att värdepapperiseringen inte uppfyller de krav som anges i förordningen för att den beteckningen ska få användas (artikel 18). I skälen i förordningen anges att den behöriga myndigheten bör kunna bevilja originatorn, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering en frist på tre månader för att rätta till eventuell felaktig användning av beteckningen ”STS” som skett i god tro (skäl 37). Det anges vidare att under den fristen bör värdepapperiseringen i fråga fortsätta att betecknas som förenlig med STS-kriterierna och den bör inte avföras från den förteckning som upprättats av Esma (se artikel 27.5). Om ett föreläggande har beslutats och rättelse inte sker, bör

Prop. 2019/20:37 Finansinspektionen ingripa genom beslut om sanktioner enligt det som föreslås nedan.

Tillfälligt förbud för en originator eller ett medverkande institut att göra STS-anmälan

Om en värdepapperisering betecknas som en STS-värdepapperisering utan att uppfylla kraven i förordningen för att få använda den beteckningen (artiklarna 19–22 eller 23–26) eller om en STS-anmälan (artikel 27.1) innehåller vilseledande uppgifter ska den behöriga myndigheten ha möjlighet att ingripa. Enligt förordningen ska behöriga myndigheter i sådana fall kunna besluta om ett tillfälligt förbud för en originator eller ett medverkande institut att göra en STS-anmälan till Esma (artikel 32.2 d). En sådan möjlighet för Finansinspektionen att ingripa mot en originator eller ett medverkande institut bör därför införas i den nya kompletteringslagen. Ett sådant tillfälligt förbud bör gälla under en tid som ger en tillräckligt kännbar effekt samtidigt som det inte i praktiken riskerar att få karaktären av ett permanent förbud. Ett tillfälligt förbud bör få gälla under högst ett år.

Ett beslut om föreläggande i form av ett förbud bör få förenas med vite.

Anmärkning

Enligt förordningen om värdepapperisering ska den behöriga myndigheten ha befogenhet att genom en offentlig förklaring ange vilken person som är ansvarig för en överträdelse samt överträdelsens art (artikel 32.2 a). I förordningen anges att den offentliga förklaringen ska ske i enlighet med bestämmelserna om offentliggörande av beslut (artikel 37). En möjlighet för Finansinspektionen att besluta om anmärkning bedöms uppfylla förordningens krav på att den behöriga myndigheten ska ha möjlighet att meddela en offentlig förklaring vid överträdelse av förordningen.

Den behöriga myndigheten ska enligt förordningen även ha möjlighet att besluta att en fysisk eller juridisk person som överträtt förordningen ska betala en sanktionsavgift (artikel 32.2 e–g). En sådan möjlighet bör införas i den nya kompletteringslagen. Enligt rörelselagstiftningen på finansmarknadsområdet får Finansinspektionen besluta om sanktionsavgift om beslut om anmärkning eller varning meddelats (se t.ex. 12 kap. 7 § lagen om värdepappersfonder, 15 kap. 7 § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. 8 § lagen om värdepappersmarknaden). Ett beslut om varning är aktuellt om en överträdelse är tillräckligt allvarlig för att en återkallelse av tillståndet ska ske men det är tillräckligt med en varning (se t.ex. 25 kap. 1 § andra stycket andra meningen lagen om värdepappersmarknaden). Eftersom endast tillfällig återkallelse av tillstånd ska regleras i den nya kompletteringslagen enligt förslaget nedan är det inte aktuellt att införa något krav på varning för att ett beslut om sanktionsavgift ska kunna fattas. För att åstadkomma en enhetlig struktur när det gäller ingripandemöjligheterna på finansmarknadsområdet bör emellertid en bestämmelse om att sanktionsavgift får beslutas endast om beslut om anmärkning har meddelats införas i den nya lagen. Sanktionsavgifter behandlas i avsnitt 7.6.

Om en tredje part som har beviljats tillstånd av behörig myndighet för att bedöma om värdepapperiseringar uppfyller kraven för att betecknas som en STS-värdepapperisering (artikel 28.1), ska den behöriga myndigheten i vissa situationer ha möjlighet att ingripa genom tillfällig återkallelse av den tredje partens tillstånd (artikel 32.2 h i förordningen om värdepapperisering). Enligt förordningen ska en tillfällig återkallelse av tillstånd kunna aktualiseras om den tredje parten inte har underrättat om väsentliga ändringar av den information som lämnats i samband med beviljandet av tillståndet eller om eventuella andra ändringar som rimligen kan anses påverka den behöriga myndighetens bedömning (artikel 32.1 första stycket h). En möjlighet för Finansinspektionen att tillfälligt återkalla tillstånd för tredje parter bör således införas i den nya kompletteringslagen. Den tidsperiod under vilken en tillfällig återkallelse ska gälla bör, vid en avvägning mellan att återkallelsen ska vara tillräckligt kännbar samtidigt som den inte i praktiken får innebära ett permanent förbud, bestämmas till högst ett år.

Av förordningen om värdepapperisering följer att Finansinspektionen även har möjlighet att permanent återkalla ett tillstånd för en tredje part som har beviljats tillstånd att kontrollera att STS-kriterierna är uppfyllda (artikel 28.1). Detta kan ske om inspektionen anser att den tredje parten på ett väsentligt sätt inte uppfyller villkoren för det tillstånd som beviljats (artikel 28.1 andra stycket). Eftersom möjligheten till permanent återkallelse av den tredje partens tillstånd följer direkt av förordningen bör det tas in en upplysningsbestämmelse om detta i den nya kompletteringslagen. Enligt förordningen ”ska” tillståndet återkallas om den tredje parten i något väsentligt avseende inte uppfyller förutsättningarna för tillstånd. Det finns därmed inget utrymme för att i vissa fall underlåta återkallelse och i stället meddela en varning (jfr ovan i avsnittet under rubriken ”Anmärkning”).

Krav på uppsåt eller oaktsamhet

Enligt förordningen om värdepapperisering ska ingripande genom administrativa sanktioner kunna ske vid uppsåtliga eller oaktsamma överträdelser av bestämmelserna i förordningen (artikel 32.1). I den nya kompletteringslagen bör det därför anges att ingripande genom förbud, sanktionsavgift eller tillfällig återkallelse av tillstånd ska få ske bara om den aktuella överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam. Regeringen instämmer i det som *Finansinspektionen* påpekar om att det i andra lagar på finansmarknadsområdet inte förekommer några subjektiva krav för att myndigheten ska kunna ingripa genom sanktioner direkt mot en juridisk person. De krav på uppsåt eller oaktsamhet som enligt förslaget ska ställas upp i den nya kompletteringslagen följer emellertid av förordningen och måste därför införas i nationell rätt. När det gäller hur det subjektiva kravet i praktiken ska tillämpas får en juridisk persons regelöverträdelse som inte är uppsåtlig normalt anses såsom i vart fall oaktsam.

Begreppet straff i den mening som avses i Europakonventionen omfattar även t.ex. vite (se t.ex. prop. 2007/08:107 s. 24 och prop. 2012/13:143 s. 69). Om ett vite har dömts ut bör det därför inte vara möjligt att besluta om en sanktion för samma sak. Ovan föreslås att Finansinspektionen enligt den nya kompletteringslagen ska kunna förelägga den som åsidosätter sina skyldigheter enligt förordningen om värdepapperisering att inom en viss tid upphöra med överträdelsen. Finansinspektionen ska enligt förslaget även få besluta om föreläggande om att inom en viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma tillrätta med situationen. Om ett föreläggande förenas med vite och föreläggandet inte följs, bör Finansinspektionen välja mellan att ansöka om utdömmande av vitet eller att ingripa mot överträdelsen (jfr prop. 2016/17:22 s. 228). Det bör därför tas in en bestämmelse i den nya kompletteringslagen om att ingripande inte får ske om överträdelsen omfattas av ett föreläggande som har förenats med vite och överträdelsen ligger till grund för en ansökan om utdömmande av vitet.

7.5 Ingripanden mot vissa fysiska personer vid en juridisk persons överträdelse

Regeringens förslag: Om en juridisk person har åsidosatt sina skyldigheter enligt bestämmelserna i EU:s förordning om värdepapperisering, ska Finansinspektionen ingripa mot en fysisk person som ingår i den juridiska personens styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem. Ingripande ska få ske genom en eller båda av följande sanktioner:

1. att personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, i en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering, eller

2. sanktionsavgift.

Ett ingripande mot en fysisk person ska få ske bara om den juridiska personens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Ett förbud mot att vara styrelseledamot, verkställande direktör eller ersättare för någon av dem ska få förenas med vite.

Frågor om ingripanden mot fysiska personer vid en juridisk persons överträdelse av EU-förordningen ska tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

En sanktion mot en fysisk person vid en juridisk persons överträdelse av EU-förordningen ska få beslutas bara om sanktionsföreläggandet har delgetts den fysiska personen inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid ska Finansinspektionen få ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska få göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande

mot den juridiska personen för samma överträdelse. Prövningstillstånd ska krävas vid överklagande till kammarrätten.

Prop. 2019/20:37

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag. **Remissinstanserna** tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Ingripande bör kunna ske mot styrelseledamöter, verkställande direktör och ersättare för någon av dem

Enligt förordningen om värdepapperisering ska medlemsstaterna ge den behöriga myndigheten befogenhet att, vid en juridisk persons överträdelse av de bestämmelser i förordningen som ska kunna föranleda ingripande mot den juridiska personen, tillämpa de administrativa sanktioner och avhjälpande åtgärder som räknas upp i förordningen mot fysiska personer i den juridiska personens ledningsorgan eller andra personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen (artikel 32.3). De ingripandemöjligheter som kan vara aktuella när det gäller denna kategori av fysiska personer är förbud att utöva ledningsfunktion (artikel 32.2 c) och sanktionsavgift (artikel 32.2 e och g).

De fysiska personer som ska kunna bli föremål för en sanktion eller en åtgärd anges i förordningen om värdepapperisering på i allt väsentligt samma sätt som i motsvarande regler i kapitaltäckningsdirektivet, vilka har genomförts i svensk rätt i lagen om bank- och finansieringsrörelse (15 kap. 1 a §) och lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 1 a § första stycket). I det sammanhanget gjorde regeringen bedömningen att den personkrets som kan träffas av sanktioner eller åtgärder bör utgöras av medlemmarna i den juridiska personens styrelse, dess verkställande direktör eller deras ersättare (prop. 2014/15:57 s. 39 f.). Regeringen gjorde samma bedömning vid genomförandet av reglerna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (förkortat MiFID II) om ingripande mot personer i ledningsorgan för värdepappersbolag och börser (prop. 2016/17:162 s. 537). Det saknas skäl att göra någon annan bedömning när det gäller kretsen av de fysiska personer som bör omfattas av bestämmelserna om ingripande vid en juridisk persons överträdelse av förordningen om värdepapperisering. Det som i förordningen anges som medlemmarna i ledningsorganet eller andra personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen bör därför för svenskt vidkommande avse någon som ingår i ett företags styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem.

Finansinspektionen har i dag enligt flera lagar på finansmarknadsområdet möjlighet att ingripa mot fysiska personer enligt ovan genom att besluta att personen i fråga under en viss tid inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör eller ersättare för någon av dem i en viss typ av företag eller genom sanktionsavgift (se t.ex. 15 kap. 1 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. 1 c § lagen om värdepappersmarknaden). I samtliga fall krävs för ett ingripande att överträdelsen är allvarlig och att personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet har

orsakat överträdelsen. Detta har motiverats av att sanktionerna endast bör komma i fråga i särskilt allvarliga fall och att de har straffrättslig karaktär (se prop. 2016/17:162 s. 539–542 med vidare hänvisningar). Eftersom samma skäl gör sig gällande vid utformningen av de bestämmelser som måste införas med anledning av förordningen om värdepapperisering, bör de överensstämma med dem i annan lagstiftning på finansmarknadsområdet. Därför bör ett ingripande mot en person som ingår i ledningen för en juridisk person även enligt den nya kompletteringslagen få ske bara om den juridiska personens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen. Förordningen om värdepapperisering hindrar inte att ett sådant ingripande villkoras på det sättet.

Förbud mot att utöva ledningsfunktioner

Medlemsstaterna ska enligt förordningen om värdepapperisering (artikel 32.2 c) se till att behöriga myndigheter har befogenhet att, vid åtminstone sådana överträdelser som räknas upp i förordningen (artikel 32.1), besluta om ett tillfälligt förbud för medlem i ledningsorganet för originatorn, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering, eller någon annan fysisk person som hålls ansvarig för överträdelsen, att utöva ledningsfunktioner i dessa företag.

Enligt ovan nämnda bestämmelser i rörelselagstiftningen ska ett förbud mot att utöva ledningsfunktioner begränsas till en viss tid, lägst tre och högst tio år. Enligt lagen om värdepappersmarknaden får dock ett permanent förbud meddelas i fall av upprepade allvarliga överträdelser (25 kap. 1 c § andra stycket 1). I förordningen om värdepapperisering föreskrivs att medlemsstaterna ska ge behöriga myndigheter befogenhet att tillämpa ”åtminstone” de sanktioner och åtgärder som räknas upp i förordningen (artikel 32.2). Förordningen om värdepapperisering ger således i och för sig medlemsstaterna möjlighet att införa strängare sanktioner än dem som uttryckligen räknas upp i förordningen. Det finns dock inget skäl att i svensk rätt gå utöver förordningens krav på tidsbegränsade förbud att utöva ledningsfunktioner genom att införa en möjlighet att besluta om permanenta förbud. I den nya kompletteringslagen bör det därför införas en möjlighet för Finansinspektionen att besluta att personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, i en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering. Ett förbud bör få förenas med vite.

Sanktionsavgift

Enligt det som framgår ovan har Finansinspektionen i dag möjlighet enligt flera lagar på finansmarknadsområdet att ingripa mot en fysisk person som ingår i en juridisk persons ledningsorgan genom sanktionsavgift (se t.ex. 15 kap. 1 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. 1 c § lagen om värdepappersmarknaden). Även i den nya kompletteringslagen bör det införas en möjlighet att ingripa genom sanktionsavgifter. Sådana avgifter behandlas i avsnitt 7.6.

Ingripande enligt den nya kompletteringslagen mot fysiska personer som ingår i en juridisk persons ledningsorgan bör, i likhet med det som gäller enligt andra lagar på finansmarknadsområdet, ske genom sanktionsföreläggande (se prop. 2016/17:162 s. 536 och de hänvisningar som görs där). Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna ett ingripande som är bestämt till tid eller belopp. När föreläggandet har godkänts gäller det som ett domstolsavgörande som har fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som anges i föreläggandet är utan verkan.

Beträffande processen för ingripande om ett sanktionsföreläggande inte godkänns, görs samma bedömning som regeringen gjort i tidigare lagstiftningsärenden om sanktioner mot fysiska personer som ingår i en juridisk persons ledningsorgan (se t.ex. prop. 2014/15:57 s. 61 f.). Finansinspektionen bör därför ha möjlighet ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan bör göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot den juridiska personen för samma överträdelse. Prövnings-tillstånd bör krävas vid överklagande till kammarrätten.

7.6 Sanktionsavgifter

Regeringens förslag: Sanktionsavgiften för en juridisk person vid överträdelse av EU:s förordning om värdepapperisering ska kunna fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro,
2. tio procent av den juridiska personens omsättning närmast föregående räkenskapsår eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå, eller
3. två gånger den vinst som den juridiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften för en juridisk person ska inte få bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Om överträdelsen har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen saknas eller är bristfälliga, ska omsättningen få uppskattas.

Sanktionsavgiften för en fysisk person ska kunna fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro, eller
2. två gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Avgiften ska tillfalla staten.

En sanktionsavgift ska få beslutas bara om den som avgiften gäller inom två år från det att överträdelsen ägde rum, har delgetts en upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av Finansinspektionen.

En sanktionsavgift ska betalas inom 30 dagar efter det att ett beslut om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet. Om sanktionsavgiften inte betalas inom denna tid, ska beslutet om sanktionsavgift få verkställas enligt utsökningsbalken och Finansinspektionen ska lämna den obetalda avgiften för indrivning.

Sanktionsavgift som beslutats ska falla bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet fick laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges advokatsamfund* anser att den högsta sanktionsavgiftens storlek, som är knuten till eurons kurs en viss dag, bör anges i svenska kronor.

Skälen för regeringens förslag

Finansinspektionens befogenhet att besluta om sanktionsavgift och beräkningsgrunderna för avgifterna

Förordningen om värdepapperisering innehåller ett uttryckligt krav på att medlemsstaterna ska införa en möjlighet för behörig myndighet att, vid uppsåtliga eller oaktsamma överträdelser av förordningen, besluta om sanktionsavgifter. Alternativa beräkningsgrunder för sanktionsavgifterna anges (artikel 32.2 e–g). Avgifterna anges som minsta maximibelopp, dvs. medlemsstaterna får fastställa högre nivåer.

De sanktionsavgifter som ska kunna tas ut vid överträdelser av förordningen om värdepapperisering ska kunna tillämpas på ett antal olika överträdelser, på fysiska personer och företag av olika storlek och med olika ekonomiska resurser och i samtliga medlemsstater. Maximibeloppen är således dimensionerade för att vara tillräckligt effektiva, proportionerliga och avskräckande och för att kunna uppväga eventuella vinster som en person har gjort genom att överträda bestämmelserna.

En beräkningsmetod som gäller oavsett om det är fråga om en fysisk person eller en juridisk person innebär att avgiften fastställs till högst två gånger den vinst som härrör från överträdelserna, om dessa belopp kan fastställas (artikel 32.2 g). För juridiska personer finns ytterligare två alternativa beräkningsmetoder för avgifterna. Sanktionsavgiften ska kunna uppgå till det som är högst av 5 miljoner euro eller 10 procent av den juridiska personens totala årliga omsättning enligt det senaste bokslut som har godkänts av ledningsorganet (artikel 32.2 f). Om den juridiska personen är ett moderbolag eller ett dotterföretag till ett moderföretag som är skyldigt att upprätta koncernredovisning enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG, ska den relevanta totala omsättningen vara den totala årliga omsättningen eller motsvarande typ av inkomst enligt relevanta lagstiftningsakter om redovisning i den senast tillgängliga koncernredovisningen som godkänts av ledningsorganet för det

yttersta moderföretaget (artikel 32.2 f). För fysiska personer ska den högsta sanktionsavgiften kunna uppgå till 5 miljoner euro (artikel 32.2 e).

För att de sanktioner som ska kunna påföras vid överträdelse av förordningen om värdepapperisering ska uppfylla de krav som anges i förordningen, bör sanktionsavgifterna i den nya kompletteringslagen motsvara de belopp som anges i förordningen. Det är visserligen möjligt att fastställa ännu högre maximibelopp än de som anges i förordningen. Det saknas dock anledning att höja de redan höga maximibeloppen.

Omräkning från euro till svenska kronor

Vid genomförandet i svensk rätt av flera EU-rättsakter på finansmarknadsområdet har högsta belopp för sanktionsavgifterna angetts som ett belopp i svenska kronor som, per den dag som anges i den aktuella rättsakten, motsvarar ett visst belopp i euro (se t.ex. 15 kap. 8 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse, 25 kap. 9 a, 19 och 19 a §§ lagen om värdepappersmarknaden och 5 kap. 8 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning). *Sveriges advokatsamfund* anser att det är mer ändamålsenligt att ange ett belopp i svenska kronor. De belopp som en sanktionsavgift ska kunna uppgå till enligt förordningen om värdepapperisering bör enligt regeringens uppfattning emellertid anges på motsvarande sätt i den nya kompletteringslagen som i andra lagar på finansmarknadsområdet, dvs. i euro. Den högsta sanktionsavgift som enligt förordningen om värdepapperisering ska kunna tas ut i olika situationer är enligt förordningen det belopp i nationell valuta som per den 17 januari 2018 motsvarande ett visst i förordningen angivet belopp euro (artikel 32.2 e och f). Vid genomförandet i svensk rätt av EU-rättsakter har i detta sammanhang i ett flertal fall hänvisats till den valutakurs som motsvarar den s.k. fixingkurs, i tidigare lagstiftningsärenden benämnd *mittkurs*, som dagligen fastställs av Nasdaq Stockholm AB (se t.ex. prop. 2016/17:162 s. 564 och hänvisningarna där) och publiceras på Riksbankens webbplats. Det är därför lämpligt att tillämpa denna fixingkurs för omräkning av sanktionsavgiften även enligt förordningen om värdepapperisering. Enligt fixingkursen den 17 januari 2018 motsvarade 1 euro 9,8387 svenska kronor. Eftersom förordningen knyter det högsta beloppet för sanktionsavgiften till eurons kurs ett visst datum kommer omräkningen mellan euro och svenska kronor inte att förändras.

Omsättning när den juridiska personen ingår i en koncern

Som framgår ovan ska omsättningen, när den juridiska personen ingår i en koncern, beräknas utifrån koncernredovisningen. I liknande bestämmelser i andra lagar på finansmarknadsområdet preciseras EU-rättsakternas regler om sanktionsavgifter när en juridisk person ingår i en koncern på så sätt att det anges att omsättningen i förekommande fall ska bestämmas utifrån ”motsvarande omsättning på koncernnivå” (se t.ex. 25 kap. 9 § lagen om värdepappersmarknaden). Avsikten är att omsättning från verksamhet i koncernen som redovisas utifrån samma redovisningsregler ska ligga till grund för beräkningen av den högsta sanktionsavgiften (se prop. 2016/17:162 s. 600–602). Bestämmelsen i den nya kompletteringslagen bör utformas på samma sätt.

I flera lagar på finansmarknadsområdet finns det bestämmelser som tar sikte på en situation där en överträdelse av en juridisk person har ägt rum under företagets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen saknas eller är bristfälliga (se t.ex. 25 kap. 9 § andra stycket lagen om värdepappersmarknaden och 5 kap. 9 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning). Det anges att i sådana fall får en uppskattning av omsättningen göras. Det är sålunda endast i de fall det, av de skäl som anges i bestämmelserna, inte går att beräkna avgiftens storlek som en uppskattad omsättning får läggas till grund för beräkningen av sanktionsavgiftens storlek. En motsvarande bestämmelse bör införas i den nya kompletteringslagen.

Delgivning inför beslut om sanktionsavgift

Finansinspektionen ska ge den som inspektionen avser att ta ut en sanktionsavgift av tillfälle att yttra sig i ärendet innan beslut meddelas (25 § förvaltningslagen [2017:900]). Enligt OTC-lagen får beslut om att ta ut en särskild avgift enligt den lagen inte meddelas om den som avgiften gäller inte senast inom två år från det att överträdelsen ägde rum har delgetts upplysning om att frågan om särskild avgift har tagits upp av inspektionen (2 kap. 2 §). På samma sätt bör en tidsfrist bestämmas även i fråga om sanktionsavgift vid överträdelse av förordningen om värdepapperisering. En tidsfrist om två år framstår som väl avvägd. Beslut om att ta ut en sanktionsavgift vid överträdelse av förordningen bör därmed inte få meddelas om den som Finansinspektionen avser att ta ut sanktionsavgift av inte inom två år från det att överträdelsen ägde rum har delgetts upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av inspektionen.

Verkställighet av beslut om sanktionsavgift

I förordningen om värdepapperisering finns det inte några regler om betalning av sanktionsavgifter, preskription och verkställighet. Medlemsstaterna har således frihet att själva avgöra vad som ska gälla i sådana frågor.

Bestämmelserna om betalning, preskription och verkställighet bör i den nya kompletteringslagen utformas efter förebild av motsvarande bestämmelser i andra lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 25 kap. 26–28 §§ lagen om värdepappersmarknaden, 5 kap. 22–26 §§ lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning och 8 och 10–13 §§ lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförordning). Enligt dessa bestämmelser ska en avgift betalas till Finansinspektionen inom 30 dagar efter det att ett beslut om avgiften har fått laga kraft eller den längre tid som anges i beslutet. Om avgiften inte betalas inom denna tid, ska Finansinspektionen lämna den obetalade avgiften för indrivning. Finansinspektionens beslut får verkställas enligt utsökningsbalken. Innebörden av dessa bestämmelser är att det inte krävs något domstolsavgörande för att driva in avgiften som är obetald och förfallen till betalning och att mål om sanktionsavgift handläggs som allmänt mål hos Kronofogdemyndigheten (se 1 kap. 6 § och 3 kap. 1 § första stycket 6 utsökningsbalken). Samma ordning bör gälla för beslut om sanktionsavgifter enligt förordningen om värdepapperisering. Motsvarande bestämmelser bör därför tas in i den nya kompletteringslagen.

När det gäller frågan om preskription anges i bestämmelserna i ovan nämnda lagar att en sanktionsavgift som beslutats faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år (se t.ex. 5 kap. 25 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning). Samma preskriptionstid bör gälla för de nu aktuella sanktionsavgifterna. Med verkställighet avses faktiska verkställighetsåtgärder. Preskriptionen är absolut. Det betyder att fullgörande inte kan krävas efter det att fem år har gått sedan beslutet fått laga kraft, även om verkställighet har skett under femårsperioden avseende en del av sanktionsavgiften. Det som preskriberas är den del av avgiften som ännu inte drivits in (se prop. 2016/17:22 s. 255–257).

7.7 Omständigheter som ska vara styrande vid beslut om ingripande

Regeringens förslag: Vid valet av ingripande ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar.

Finansinspektionen ska i försvårande riktning beakta om den fysiska eller juridiska personen tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning ska särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna. I förmildrande riktning ska beaktas om den som har begått överträdelsen

1. i väsentlig utsträckning genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och

2. snabbt upphört med överträdelsen eller snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

De omständigheter som ska vara styrande vid valet av ingripande ska beaktas även vid bestämmande av sanktionsavgiftens storlek. Utöver detta ska särskild hänsyn också tas till den berörda personens finansiella ställning och den vinst personen gjort till följd av överträdelsen, om den går att bestämma.

Finansinspektionen ska få avstå från ingripande om

1. överträdelsen är ringa eller ursäktlig,

2. den fysiska eller juridiska personen i fråga gör rättelse,

3. den fysiska personen verkat för att den juridiska personen gör rättelse,

4. någon annan myndighet eller något annat organ har vidtagit åtgärder mot den fysiska personen eller den juridiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga, eller

5. det annars finns särskilda skäl.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag*Alla relevanta omständigheter ska beaktas*

Enligt förordningen om värdepapperisering ska de behöriga myndigheterna beakta alla relevanta omständigheter när de fastställer typ och nivå på administrativa sanktioner (artikel 33.2).

I förordningen anges särskilt att den behöriga myndigheten ska beakta om överträdelsen är uppsåtlig eller om den beror på oaktsamhet. Vidare finns följande, icke uttömmande, uppräkningsomständigheter som ska beaktas (artikel 33.2 a–g).

- a) Överträdelsens väsentlighet, allvar och varaktighet.
- b) Graden av ansvar hos den fysiska eller juridiska person som gjort sig skyldig till överträdelsen.
- c) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens finansiella styrka.
- d) Storleken på den vinst som den ansvariga fysiska eller juridiska personen gjort eller den förlust som undvikits, i den mån de kan fastställas.
- e) De förluster för tredje parter som överträdelsen orsakat, i den mån de kan fastställas.
- f) Graden av den ansvariga fysiska eller juridiska personens vilja att samarbeta med den behöriga myndigheten, utan att det påverkar behovet av att säkerställa återbetalning av de vinster som personen erhållit eller förluster som denne undvikit.
- g) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens tidigare överträdelser.

Likande regler finns i bl.a. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordningen), förordningen om värdepapperscentraler och kapitaltäckningsdirektivet (artikel 31, artikel 64 respektive artikel 70). Motsvarande bestämmelser har i svensk rätt införts i lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (5 kap. 15–18 §§), lagen om värdepapperscentraler och kontoföring av finansiella instrument (9 kap. 24–26 §§) och lagen om bank- och finansieringsrörelse (15 kap. 1 b och 1 c §§). I dessa lagar anges således vilka omständigheter som ska beaktas vid valet mellan olika sanktioner. I förordningen om värdepapperisering är regeln, i likhet med i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1129 av den 14 juni 2017 om prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel på en reglerad marknad, och om upphävande av direktiv 2003/71/EG (artikel 39), till skillnad från liknande regler i andra EU-rättsakter, utformad så att den är riktad till den behöriga myndigheten. Det skulle därför kunna förstås som att den är direkt tillämplig. Vid införandet av lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s prospektförordning gjordes dock bedömningen att det, för att främja förutsägbarheten och enhetligheten i tillämpningen av bestämmelserna, är en rimlig utgångspunkt att de omständigheter som anges i den förordningen anges även i lag (prop. 2018/19:83 s. 102–104). Det bör vara till fördel för både tillämpliga myndigheter och berörda personer. Det bör inte göras någon annan bedömning i detta fall än den som gjordes i det lagstiftningsärendet. De omständigheter som anges i förordningen om värdepapperisering bör därför anges även i den nya kompletteringslagen. För att inte begränsa utrymmet för egna bedömningar och möjligheter att ta hänsyn till särskilda

omständigheter i det enskilda fallet bör dock lagtexten utgöra en exemplifierande, inte uttömmande, uppräknning av vilka omständigheter som ska beaktas. Det går emellertid inte att reglera vilken relativ vikt som ska tillmätas olika omständigheter eller hur de ska vägas i det enskilda fallet, utan det blir en fråga som ankommer på tillämpande myndighet eller domstol (se prop. 2013/14:228 s. 237–239).

Den systematik som har valts i tidigare lagstiftningsärenden utgår från att det bör stå klart vad som ska vara utgångspunkten vid val av ingripande. Därutöver bör det anges vilka omständigheter som i vart fall bör tillåtas att inverka på beslutet om vilken form av ingripande som slutligen ska väljas. Med den utgångspunkten kan de omständigheter som räknas upp i förordningen delas in i sådana som är hänförliga till själva överträdelsen, och sådana som är att hänföra till den finansiella situationen hos den som begått den aktuella överträdelsen respektive sådana omständigheter som inträffat före eller efter överträdelsen och som är relevanta att beakta.

Med faktorer som är hänförliga till själva överträdelsen bör avses objektiva faktorer som överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, överträdelsens väsentlighet, allvar och varaktighet och om det finns tredje parter som har orsakats skada av överträdelsen. Uttrycket ”överträdelsens väsentlighet” som anges i förordningen om värdepapperisering (artikel 33.2 a) bör i den nya kompletteringslagen motsvaras av uttrycket ”överträdelsens art”. Den relevanta omständigheten om det finns tredje parter som har orsakats skada av överträdelsen bör, liksom vid tidigare genomförande av likalydande regler i EU-direktiv på finansmarknadsområdet, i den nya lagen motsvaras av uttrycket ”skador som uppstått” (se t.ex. prop. 2015/16:26 s. 104–106). Vid bedömningen av själva överträdelsen bör hänsyn även tas till sådant som i förordningen uttrycks som ”graden av ansvar” (artikel 33.2 b). Med det senare uttrycket avses i huvudsak att någon kan vara mer eller mindre ansvarig för en överträdelse och ha en omfattande eller mer begränsad kännedom om de omständigheter som utgör överträdelsen. Detta innefattar även om överträdelsen är uppsåtlig eller om den har begåtts av oaktsamhet. I annan lagstiftning på finansmarknadsområdet anges också uttryckligen ”överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet” som en omständighet hänförlig till själva överträdelsen (se t.ex. 25 kap. 2 § lagen om värdepappersmarknaden). Någon sådan omständighet anges inte uttryckligen i förordningen om värdepapperisering. En möjlighet att beakta konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet torde i och för sig följa av att överträdelsens allvar ska beaktas. För att främja förutsägbarheten och enhetligheten vid tillämpningen av lagstiftningen på finansmarknadsområdet är det emellertid rimligt att det även i den nu aktuella bestämmelsen uttryckligen anges att överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet ska beaktas. Om nämnda faktorer bildar utgångspunkt för valet av ingripande kan därefter det slutliga utfallet påverkas av faktorer som inte är att hänföra till själva överträdelsen. Till sådana omständigheter bör hänföras omfattningen av erhållna fördelar till följd av överträdelsen, tidigare överträdelser och agerandet hos den som begått överträdelsen efter det att överträdelsen avslöjats.

När Finansinspektionen ingriper genom beslut om sanktionsavgift enligt den nya kompletteringslagen bör inspektionen, vid fastställande av storleken på sanktionsavgiften, ta hänsyn till samtliga relevanta omständigheter, inbegripet de som ska beaktas vid val av ingripande. I fråga om sanktionsavgiftens storlek är det därutöver särskilt relevant att beakta den aktuella personens finansiella ställning och storleken på den vinst som personen gjort till följd av överträdelsen. Ovan föreslås att de omständigheter som enligt förordningen om värdepapperisering särskilt ska beaktas vid fastställande av val av ingripande ska anges i den nya kompletteringslagen. För att främja förutsägbarheten och enhetligheten bör även de omständigheter som ska beaktas särskilt vid fastställandet av sanktionsavgiftens storlek anges i lagen.

Den ansvariga personens finansiella ställning bör indikeras genom den ansvariga juridiska personens totala årsomsättning eller en fysisk persons årsinkomst och nettotillgångar (jfr skäl 35 i förordningen). Liksom anges i förarbetena till motsvarande bestämmelser i lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning bör andra ekonomiska förhållanden, såsom underhållsskyldighet i fråga om fysisk person och förmögenhetsförhållanden, kunna beaktas (se prop. 2016/17:22 s. 224).

I förordningen om värdepapperisering anges att den vinst som personen har gjort eller den förlust som undvikits ska beaktas (artikel 33.2 d). I likhet med den bedömning som gjorts i tidigare lagstiftningsärenden bör i bestämmelsen i den nya lagen enbart vinst anges. Den vinst som gjorts avser ett nettobelopp och omfattar de intäkter som erhållits och de förluster som undvikits, dvs. den fördel som erhållits (jfr prop. 2016/17:162 s. 603).

Omständigheter som innebär att Finansinspektionen kan avstå från ingripande

För att sanktionerna ska vara proportionerliga bör det vidare, liksom i annan lagstiftning på finansmarknadsområdet, i den nya kompletteringslagen anges att Finansinspektionen får avstå från ingripande i vissa situationer. De omständigheter som ska kunna innebära att inspektionen avstår från ingripande bör vara att överträdelsen är ringa eller ursäktlig, om personen i fråga gör rättelse, om någon annan myndighet eller något annat organ har vidtagit åtgärder mot personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga eller om det annars finns särskilda skäl (se t.ex. 5 kap. 17 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning och 9 kap. 24 § andra stycket lagen om värdepapperscentraler och kontoföring av finansiella instrument).

7.8 Offentliggörande av sanktionsbeslut

Regeringens bedömning: Skyldigheten enligt EU:s förordning om värdepapperisering att offentliggöra sanktionsbeslut bör tillgodoses genom föreskrifter på förordningsnivå.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt förordningen om värdepapperisering ska administrativa sanktioner offentliggöras (artikel 37). Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna utan onödigt dröjsmål efter det att den person som beslutet avser har underrettats om detta på sina officiella webbplatser offentliggör beslut om att påföra administrativa sanktioner vid överträdelse av vissa bestämmelser i förordningen (artikel 37.1). Offentliggörandet ska åtminstone omfatta överträdelsens typ och art och vilka personer som är ansvariga och vilka sanktioner som påförts (artikel 37.2). Vid genomförandet i svensk rätt av kapitaltäckningsdirektivet gjordes bedömningen att de regler i direktivet som motsvarar de nu aktuella reglerna i förordningen om värdepapperisering borde genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå (se prop. 2013/14:228 s. 233 f. och 3 § 6 förordningen [2014:993] om särskild tillsyn och kapitalbuffertar). Denna bedömning överensstämmer även med hur andra liknande regler har genomförts. Det saknas anledning att nu frångå denna bedömning. Kravet i förordningen på att medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna offentliggör vissa beslut (artikel 37.1 och 37.2) bör därför tillgodoses genom föreskrifter på förordningsnivå.

Om den behöriga myndigheten i det enskilda fallet anser att offentliggörandet av en juridisk persons identitet eller en fysisk persons identitet och personuppgifter är oproportionellt eller att offentliggörandet äventyrar finansmarknadens stabilitet eller en pågående brottsutredning, eller om offentliggörandet i den mån det går att fastställa skulle orsaka den berörda personen oproportionell skada, får besluten offentliggöras på anonym basis eller så får offentliggörandet skjutas upp eller underlåtas helt och hållet (artikel 37.3).

Den behöriga myndigheten ska säkerställa att den information som har offentliggjorts finns kvar på webbplatsen i minst fem år efter offentliggörandet (artikel 37.5 första meningen). Personuppgifter i offentliggörandet får emellertid endast finnas på den behöriga myndighetens officiella webbplats under den tidsperiod som är nödvändig i enlighet med tillämpliga regler om dataskydd (artikel 37.5 andra meningen).

De behöriga myndigheterna ska underrätta Esmå om alla administrativa sanktioner som påförts, om besluten överklagats samt senare om resultatet av ett sådant överklagande (artikel 37.6).

En fråga som uppkommer är om offentliggörandet av sanktionsbeslut är förenligt med bestämmelserna om sekretess i 30 kap. 4 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Dessa bestämmelser innebär sekretess för vissa uppgifter som förekommer i Finansinspektionens tillståndsgivnings- och tillsynsverksamhet. Sekretess gäller exempelvis för uppgifter om affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att han eller hon lider skada om uppgiften röjs (30 kap. 4 § första stycket 1 offentlighets- och sekretesslagen). Det föreligger alltså här en presumtion för offentlighet. Förordningen om värdepapperisering förutsätter offentliggörande men tillåter emellertid att besluten offentliggörs anonymiserat bl.a. om ett offentliggörande skulle utgöra en opropor-

tionerlig åtgärd eller bedömas orsaka en oproportionell skada för den berörda personen (artikel 37.3 b). Det finns också en möjlighet att i vissa fall inte alls offentliggöra beslutet (artikel 37.3 c) eller att senarelägga offentliggörandet (artikel 37.3 a). Mot denna bakgrund finns det skäl att dra slutsatsen att den sekretess som föreskrivs i 30 kap. 4 § första stycket 1 offentlighets- och sekretesslagen inte utgör hinder för att offentliggöra besluten på det sätt som föreskrivs i förordningen. Samma bedömning gjordes när det gäller motsvarande regler om offentliggörande av beslut i bl.a. kapitaltäckningsdirektivet och förordningen om värdepapperscentraler (prop. 2013/14:228 s. 233 f. och prop. 2015/16:10 s. 244 f.). Bestämmelsen i 30 kap. 4 § första stycket 2 offentlighets- och sekretesslagen bedöms inte aktualiseras i det nu aktuella sammanhanget.

Eftersom kravet på offentliggörande av beslut också gäller sådana beslut som rör fysiska personer, uppkommer även frågan om gällande regelverk angående hantering av personuppgifter hindrar att kraven i förordningen om värdepapperisering uppfylls. I förordningen om värdepapperisering anges att personuppgifter i beslut om offentliggörande får finnas på den behöriga myndighetens officiella webbplats under den tidsperiod som är nödvändig i enlighet med tillämpliga regler om dataskydd (artikel 37.5). Även den ovan nämnda möjligheten som finns enligt den förordningen att offentliggöra beslut i anonymiserad form innebär ett skydd för personuppgifter. Detta innebär sammantaget att gällande regelverk angående hantering av personuppgifter inte innebär något hinder för kraven på offentliggörande av beslut i förordningen om värdepapperisering.

8 Informationsutbyte

Regeringens bedömning: Det informationsutbyte som EU:s förordning om värdepapperisering föreskriver kan komma till stånd inom ramen för gällande rätt.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt förordningen om värdepapperisering ska medlemsstaternas behöriga myndigheter, Esmas, Ebas och Eiopas ha ett nära samarbete och utbyta information för att fullgöra sina uppgifter enligt förordningen (artikel 36.1). De behöriga myndigheterna ska nära samordna sin tillsyn bl.a. i syfte att identifiera och avhjälpa överträdelser (artikel 36.2). I förordningen anges att om en behörig myndighet anser att ett eller flera krav enligt förordningen har åsidosatts eller har anledning att tro detta, ska den på ett tillräckligt detaljerat sätt underrätta den behöriga myndigheten för den eller de enheter som misstänks för de aktuella överträdelserna om sina iakttagelser. De behöriga myndigheterna ska vidare nära samordna sin tillsynsverksamhet för att säkerställa konsekventa beslut (artikel 36.4). I förordningen finns även bestämmelser som reglerar ett samordnat förfarande för åtgärder mellan

behöriga myndigheter, Esma, Eba och Eiopa vid fall av en misstänkt felaktig eller vilseledande STS-anmälan till Esma (artikel 36.5 och 36.6). Samarbetsskyldigheten och den information som ska utbytas mellan myndigheterna kommer att närmare specificeras i tekniska standarder för tillsyn (artikel 36.8). Dessa standarder har ännu inte antagits av kommissionen.

Det informationsutbyte mellan myndigheter som förordningen om värdepapperisering föreskriver kan komma att innebära att uppgifter som omfattas av sekretess utlämnas mellan de olika myndigheterna i unionen. Enligt offentlighets- och sekretesslagen gäller sekretess i en statlig myndighets verksamhet som består i tillståndsgivning eller tillsyn med avseende på bl.a. värdepappersmarknaden för uppgift om affärs- eller driftförhållanden och ekonomiska och personliga förhållanden under vissa förutsättningar (se 30 kap. 4 § och avsnitt 7.8). En svensk myndighets möjlighet att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till utländska myndigheter eller mellanfolkliga organisationer regleras i samma lag (8 kap. 3 §). Sekretessbelagda uppgifter får inte lämnas ut till en utländsk myndighet eller en mellanfolklig organisation om inte utlämnandet sker i enlighet med särskild föreskrift i lag eller förordning eller om uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till en svensk myndighet och det enligt den utlämnande myndighetens prövning står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas ut till den utländska myndigheten eller den mellanfolkliga organisationen. Som konstaterats i flera tidigare lagstiftningsärenden på finansmarknadsområdet, ger bestämmelsen Finansinspektionen goda möjligheter att i sitt arbete lämna ut handlingar eller uppgifter till behöriga utländska myndigheter (se bl.a. prop. 2006/07:5 s. 350, prop. 2009/10:217 s. 27 f., prop. 2012/13:72 s. 34 och prop. 2015/16:10 s. 211).

När det gäller dataskydd kan det informationsutbyte mellan Finansinspektionen, andra behöriga myndigheter i unionen och de europeiska tillsynsmyndigheterna som förordningen om värdepapperisering föreskriver komma att innebära behandling av personuppgifter. Det skulle i så fall kunna röra sig om t.ex. namn och kontaktuppgifter till befattningshavare hos aktörer under tillsyn. Den behandlingen görs i så fall för att fullgöra en uppgift av allmänt intresse eller som en rättslig förpliktelse vars rättsliga grund fastställs i den förordningen eller som en rättslig förpliktelse och bedöms vara förenlig med EU:s dataskyddsförordning (artikel 6.1 c och e i EU:s dataskyddsförordning, se vidare avsnitt 5.3).

Mot bakgrund av det som anförs ovan bör det informationsutbyte mellan behöriga myndigheter och med Esma som förordningen om värdepapperisering föreskriver, kunna komma till stånd inom ramen för gällande svensk rätt.

Regeringens förslag: Bestämmelsen i den nuvarande lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering om att Finansinspektionen har rätt att ta ut avgifter för prövning av ansökningar enligt EU-förordningen ska föras över till den nya lagen med samma rubrik.

Företag som står under Finansinspektionens tillsyn ska betala årliga avgifter för att bekosta Finansinspektionens verksamhet enligt EU:s förordning om värdepapperisering och den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering.

Regeringen ska få meddela föreskrifter om avgifterna.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Finansinspektionen kan, i sin egenskap av behörig myndighet enligt förordningen om värdepapperisering, pröva ansökningar enligt förordningen. Enligt den nuvarande kompletteringslagen har Finansinspektionen möjlighet att ta ut avgifter för de prövningar som ska göras enligt förordningen (3 §). Föreskrifter om sådana avgifter finns i förordningen (2001:911) om avgifter för prövning av ärenden hos Finansinspektionen. Bestämmelsen om Finansinspektionens rätt att ta ut dessa avgifter bör föras över till den nya kompletteringslagen.

Förutom prövning av ansökningar kommer Finansinspektionens verksamhet till följd av förordningen om värdepapperisering att bestå i tillsyn över att bestämmelserna i förordningen följs.

De företag som står under Finansinspektionens tillsyn betalar årliga avgifter till inspektionen enligt förordningen (2007:1135) om årliga avgifter för finansiering av Finansinspektionens verksamhet. Sådana avgifter ska stå i proportion till de kostnader som inspektionen har haft för tillsynen och övriga kostnader som inte finansieras på annat sätt. Dessa avgifter får inspektionen, till skillnad från avgifter för prövning av ärenden, inte behålla utan de ska redovisas mot inkomsttitel på statens budget. De årliga avgifterna ska i princip motsvara de medel som årligen anvisas Finansinspektionen på statsbudgeten.

För att finansiera Finansinspektionens kostnader för den övervakning som inspektionen kommer att bedriva i anledning av bestämmelserna förordningen om värdepapperisering och den nya kompletteringslagen, bör Finansinspektionen få ta ut avgifter av de företag som står under Finansinspektionens tillsyn. En bestämmelse med det innehållet bör därför tas in i den nya lagen.

Regeringen bör få meddela föreskrifter om avgifterna.

Regeringens förslag: Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande ska inte få överklagas. Andra beslut som Finansinspektionen meddelar med stöd av den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering ska få överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd ska krävas vid överklagande till kammarrätten.

Finansinspektionen ska få bestämma att ett beslut av inspektionen om ingripande genom förbud, föreläggande eller återkallelse enligt den nya lagen eller om återkallelse enligt EU:s förordning om värdepapperisering av tillstånd för en tredje part att bedöma om STS-kriterier är uppfyllda ska gälla omedelbart.

Ett beslut om föreläggande enligt den nya lagen ska få förenas med vite.

Promemorians förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges advokatsamfund* anser att en återkallelse av tillstånd kan användas som sanktion och att det när så är fallet inte torde vara acceptabelt att Finansinspektionens beslut kan verkställas innan det har fått laga kraft. Sveriges advokatsamfund anför att återkallelsen av tillståndet i sådana fall bör behandlas som andra sanktioner enligt huvudregeln i 35 § förvaltningslagen.

Skälen för regeringens förslag

Överklagande av Finansinspektionens beslut

Enligt förordningen om värdepapperisering ska medlemsstaterna säkerställa att alla beslut genom vilka administrativa sanktioner eller avhjälpande åtgärder påförs enligt förordningen är motiverande på lämpligt sätt och kan överklagas (artikel 32.4). Angående överklagande gäller på finansmarknadsområdet i allmänhet att beslut av Finansinspektionen som får överklagas prövas av allmän förvaltningsdomstol med krav på prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten. Detta bör även gälla för Finansinspektionens beslut enligt den nya kompletteringslagen. Finansinspektionen kommer även i egenskap av behörig myndighet att kunna fatta beslut med direkt stöd av förordningen om värdepapperisering. Möjligheten att överklaga beslut enligt en EU-förordning följer av 41 § förvaltningslagen och behöver därför inte anges i den nya lagen.

När det gäller förordningens krav på att beslut genom vilka de administrativa sanktionerna eller avhjälpande åtgärderna som räknas upp i förordningen påförs ska vara motiverade på lämpligt sätt (artikel 32.4), finns bestämmelser i förvaltningslagen om en förvaltningsmyndighets skyldighet att i sina beslut ange en klagörande motivering (32 §). En sådan motivering ska innehålla uppgifter om vilka föreskrifter som har tillämpats och vilka omständigheter som har varit avgörande för myndighetens ställningstagande. Endast i vissa speciella fall får en motivering helt eller del-

vis utelämnas, t.ex. om ett väsentligt allmänt eller enskilt intresse kräver att beslutet meddelas omedelbart eller det är nödvändigt med hänsyn till rikets säkerhet, skyddet för enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden eller något annat jämförbart förhållande. Kravet i förordningen om värdepapperisering på att beslut som fattas om administrativa sanktioner eller avhjälpande åtgärder är motiverade på lämpligt sätt får därmed anses uppfyllt genom befintlig lagstiftning.

Ett beslut om sanktionsföreläggande bör inte få överklagas

I avsnitt 7.5 föreslås att Finansinspektionens ingripande mot fysiska personer vid juridiska personers överträdelse av förordningen om värdepapperisering ska ske genom sanktionsföreläggande. Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna ett ingripande som är bestämt till tid eller belopp. När föreläggandet har godkänts, gäller det som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas (se avsnitt 7.5). Ett beslut om sanktionsföreläggande är således ett förberedande beslut. Ett överklagande av ett sådant beslut skulle kunna fördröja Finansinspektionens utredning i onödan. Ett förberedande beslut förhindrar inte heller en senare slutlig prövning i domstol. Enligt de lagar på finansmarknadsområdet där det finns möjlighet för Finansinspektionen att ingripa genom att meddela beslut om sanktionsföreläggande mot vissa fysiska personer på grund av en juridisk persons överträdelse, gäller att ett beslut om sanktionsföreläggande inte får överklagas (se t.ex. 26 kap. 1 § första stycket lagen om värdepappersmarknaden och 6 kap. 1 § första stycket lagen med kompletterande bestämmelser EU:s marknadsmissbruksförordning). På samma sätt bör beslut om sanktionsföreläggande som Finansinspektionen fattar med stöd av den nya kompletteringslagen inte få överklagas. En fysisk person som har fått ett felaktigt sanktionsföreläggande meddelat mot sig, har möjlighet att ansöka om resning (se prop. 2016/17:162 s. 573 f.).

Möjlighet att besluta att beslut ska gälla omedelbart

Enligt den nuvarande kompletteringslagen får Finansinspektionen bestämma att vissa beslut enligt förordningen om värdepapperisering ska gälla omedelbart (4 §). Bestämmelsen omfattar beslut om återkallelse av tillstånd för tredje part att bedöma om STS-kriterierna är uppfyllda. Även enligt den nya kompletteringslagen bör Finansinspektionen ha möjlighet att bestämma att beslut om återkallelse enligt artikel 28.1 andra stycket i EU-förordningen ska gälla omedelbart. Andra beslut som kommer att aktualiseras enligt den lagen som bör kunna verkställas omedelbart är beslut om ingripanden genom föreläggande eller förbud. Det bör därför införas en bestämmelse om att Finansinspektionen får bestämma att ett beslut om ingripande genom föreläggande, förbud eller återkallelse enligt den nya kompletteringslagen eller om återkallelse enligt förordningen ska gälla omedelbart. *Sveriges advokatsamfund* är kritiskt till att Finansinspektionen ska få möjlighet att bestämma att ett beslut om återkallelse av tillstånd ska gälla omedelbart eftersom det enligt Advokatsamfundet kan användas som en sanktion. Advokatsamfundet anser att huvudregeln i 35 §

förvaltningslagen i stället bör gälla i sådana fall. Inledningsvis kan konstateras att motsvarande möjlighet för Finansinspektionen att bestämma att ett beslut om återkallelse av tillstånd ska gälla omedelbart finns även i flera andra lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 17 kap. 1 § femte stycket lagen om bank- och finansieringsrörelse, 26 kap. 1 § fjärde stycket lagen om värdepappersmarknaden, 5 kap. 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om referensvärden, 4 kap. 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning och 6 kap. 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s prospektförordning). Finansinspektionen använder sig inte sällan av möjligheten att vid beslut om föreläggande eller om återkallelse av tillstånd bestämma att det ska gälla omedelbart. Allmänintresset av omedelbar verkställighet är enligt regeringens uppfattning särskilt stort i vissa fall som gäller ingripanden genom förbud, föreläggande eller återkallelse av tillstånd eftersom ett företag annars kan fortsätta att driva en verksamhet som Finansinspektionen bedömt strider mot den speciallagstiftning som gäller för företagets verksamhet. Regeringen anser således att det faktum att speciallagstiftningen innehåller möjligheten att besluta att bl.a. ett beslut om återkallelse av tillstånd ska gälla omedelbart signalerar att allmänintresset av omedelbar verkställighet kan vara särskilt högt i de nu aktuella fallen och att en sådan bestämmelse därför bör finnas även i den nya kompletteringslagen (jfr bl.a. prop. 2018/19:4 s. 84 f. och prop. 2018/19:7 s. 20).

Vite

I avsnitten 6.2, 7.4 och 7.5 föreslås att Finansinspektionen ska få förena förelägganden enligt den nya kompletteringslagen med vite. Enligt förordningen om värdepapperisering ska den behöriga myndigheten kräva att risker som härrör från värdepapperiseringstransaktioner bedöms och åtgärdas genom lämpliga strategier och förfaranden som upprättas av originatorer, medverkande institut, specialföretag för värdepapperisering och ursprungliga långgivare (artikel 30.3). Finansinspektionens befogenheter följer i nu aktuellt avseende direkt av förordningen. I den nya lagen bör det tas in en bestämmelse som gör det möjligt för Finansinspektionen att förena ett föreläggande enligt förordningen med vite.

11 Ändringar i vissa andra lagar

Regeringens förslag: Bestämmelser om att fondbolag och AIF-förvaltare ska agera och vidta korrigeringsåtgärder om de exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller kraven i EU:s förordning om värdepapperisering ska införas i lagen om värdepappersfonder respektive i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Bestämmelserna ska gälla även för utländska förvaltningsbolag som

förvaltar en värdepappersfond i Sverige och för icke EES-baserade AIF-förvaltare som driver verksamhet genom filial här i landet.

Det som ska gälla för fondbolag enligt ovan ska gälla även för Sjunde AP-fonden.

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Fondbolagens förening* anser det vore önskvärt med ett förtydligande att den typ av korrigerande åtgärder som kan komma i fråga är risksäkring, försäljning eller minskning av exponeringen eller att kontakta den part som åsidosätter behållandekravet. Föreningen har även synpunkter på utformning av de föreslagna lagbestämmelserna.

Skälen för regeringens förslag: Genom förordningen om värdepapperisering görs vissa ändringar i några andra EU-rättsakter (se kapitel 6 i förordningen). De ändringar som kräver genomförande i svensk rätt är dels en ändring i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag), det s.k. UCITS-direktivet (artikel 38 i förordningen), dels en ändring i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/20, det s.k. AIFM-direktivet (artikel 41 i förordningen). I dessa direktiv införs nya regler som innebär att fondbolag och AIF-förvaltare som exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i förordningen om värdepapperisering, ska agera och vidta korrigeringsåtgärder. Detta ska ske i berörda fondbolags och AIF-förvaltare som exponeras för en värdepapperisering ska följa i sina respektive verksamheter. Av förordningen om värdepapperisering framgår inte vilka korrigerande åtgärder som kan komma i fråga. Som *Fondbolagens förening* anför finns dock i dag regler om korrigerande åtgärder vid investeringar i värdepapperiseringspositioner i kommissionens delegerade förordning (EU) nr 231/2013 av den 19 december 2012 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU vad gäller undantag, allmänna verksamhetsvillkor, förvaringsinstitut, finansiell hävstång, öppenhet och tillsyn. I skälen i den förordningen finns en exemplifiering av de åtgärder som kan komma i fråga (artikel 54 och skäl 69).

UCITS-direktivet och AIFM-direktivet har i svensk rätt genomförts i lagen om värdepappersfonder respektive i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. De ändringar i de båda direktiven som har gjorts genom förordningen om värdepapperisering bör genomföras i svensk rätt i motsvarande bestämmelser i respektive lag.

Dessa bestämmelser bör gälla även för utländska förvaltningsbolag som förvaltar en värdepappersfond i Sverige och för icke EES-baserade AIF-förvaltare som driver verksamhet genom filial här i landet.

För Sjunde AP-fondens förvaltning av fonder inom ramen för premiepensionssystemet gäller i dag de flesta bestämmelser om placering av fondmedel i lagen om värdepappersfonder (5 kap. 7 § lagen [2000:192]

om allmänna pensionsfonder [AP-fonder]). Sjunde AP-fonden bör omfattas av det krav på att agera och vidta korrigeringsåtgärder om en värdepapperisering som inte längre uppfyller kraven i förordningen om värdepapperisering som enligt förslaget ovan ska gälla för fondbolag vid förvaltning av värdepappersfonder.

Fondbolagens förening anför även att en annorlunda utformning av de nya bestämmelserna om korrigeringsåtgärder än den i promemorian förslag är att föredra för att spegla att det är fondens medel som placeras, att undvika tolkningen att korrigeringsåtgärder alltid är i fondandelsägarnas gemensamma intresse, att samtliga andelsägare i en fond som exponeras mot en värdepapperisering torde vara berörda då de äger fonden och dess innehav gemensamt och att det är lämpligt att följa nuvarande systematik i lagtexten. Regeringen konstaterar i och för sig att om de ändringar i UCITS-direktivet och AIFM-direktivet som har gjorts genom förordningen hade haft en annan utformning skulle de tydligare ha speglat de förhållanden som lyfts fram av föreningen men anser trots det att bestämmelserna i svensk lag så långt som möjligt bör utformas på direktivnära sätt och i huvudsak på samma sätt som i promemorian förslag. Regeringen instämmer med föreningen att det i de nya bestämmelserna inte bör anges att korrigeringsåtgärder ska vidtas i fondandelsägarnas ”gemensamma intresse”. Det är inte så de nya regler som genom förordningen har införts i de båda direktiven är formulerade utan där anges bara ”intresse”. Det följer dessutom redan av lagen om värdepappersfonder att vid förvaltningen av en värdepappersfond ska fondbolaget handla uteslutande i fondandelsägarnas gemensamma intresse (4 kap. 2 § tredje stycket).

12 Kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format bör börja tillämpas vid en senare tidpunkt

Regeringens förslag: Kravet på svenska emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad i Sverige att upprätta års- och koncernredovisningen i ett format som möjliggör enhetlig elektronisk rapportering ska tillämpas på års- och koncernredovisningar som avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare.

Förslaget i promemorian Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Bokföringsnämnden* anser att det även finns behov av att förtydliga om huruvida reglerna i lagen om värdepappersmarknaden i fråga om de handlingar som ska upprättas enligt den lagen också utgör en sådan årsrespektive koncernredovisning som avses i årsredovisningslagen (1995:1554).

Skälen för regeringens förslag: Enligt 16 kap. 4 a § lagen om värdepappersmarknaden ska emittenter som har Sverige som hemmedlemsstat och vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad upprätta års- och koncernredovisningen i ett format som möjliggör enhetlig elektronisk rapportering. Denna bestämmelse träder i kraft den dag regeringen bestämmer och ska tillämpas på års- och koncernredovisningar som ska offentliggöras närmast efter den 31 december 2019 (punkterna 1 och 2 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen [2015:960] om ändring i lagen [2007:528] om värdepappersmarknaden, i det följande benämnd 2015 års ändringslag [prop. 2015/16:26, bet. 2015/16:FiU14, rskr. 2015/16:95]).

Bestämmelsen i 16 kap. 4 a § lagen om värdepappersmarknaden har införts i svensk rätt för att genomföra en regel i det s.k. öppenhetsdirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG). Öppenhetsdirektivet innehåller regler om offentliggörande av regelbundet återkommande och löpande information om emittenter som gett ut värdepapper som är upptagna till handel på reglerade marknader som är belägna eller bedriver verksamhet inom EU (artikel 1.1). Direktivet ställer bl.a. upp krav som rör emittenternas offentliggörande av sin årliga redovisning (artikel 4). Ett av kraven i det avseendet är att emittenternas årliga redovisningar ska upprättas med hjälp av ett enhetligt elektroniskt rapporteringsformat, vilket specificeras i tekniska standarder för tillsyn som antas av kommissionen (artikel 4.7). Enligt direktivet ska det kravet ha verkan fr.o.m. den 1 januari 2020. De tekniska standarder som specificerar det rapporteringsformatet har antagits i kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/815 av den 17 december 2018 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG vad gäller tekniska tillsynsstandarder för specificering av ett enhetligt elektroniskt rapporteringsformat, i det följande benämnd ESEF-förordningen.

När bestämmelsen i 16 kap. 4 a § om upprättande av års- och koncernredovisningen i ett format som möjliggör enhetlig elektronisk rapportering infördes genom 2015 års ändringslag hade de ovan nämnda tekniska standarderna ännu inte antagits av kommissionen. Regeringen bedömde att det därför och till följd av den i öppenhetsdirektivet angivna ordningen inte var möjligt att ange ett ikraftträdandedatum för bestämmelsen i svensk rätt. För att kunna anpassa ikraftträdandet till det datum som skulle komma att anges i den delegerade rättsakten med tekniska standarder bemyndigades regeringen att bestämma när den aktuella bestämmelsen ska träda i kraft (samma prop. s. 120 f. och punkt 1 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till 2015 års ändringslag). Det togs i lagen även in den ovan nämnda bestämmelsen om att 16 kap. 4 a § ska tillämpas på års- och koncernredovisningar som ska offentliggöras närmast efter den 31 december 2019 (punkt 2 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till 2015 års ändringslag, se även samma prop. s. 63).

Som anges ovan har de nödvändiga tekniska standarderna nu antagits i form av ESEF-förordningen. Enligt ESEF-förordningen ska dess krav tillämpas på årliga redovisningar som innehåller redovisningar för räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare (artikel 8).

Den nu aktuella bestämmelsen om första tillämpning av 16 kap. 4 a § innebär i sak att kravet att upprättande av års- och koncernredovisningen i ett format som möjliggör enhetlig elektronisk rapportering ska tillämpas vid en tidigare tidpunkt än vad som följer av ESEF-förordningen. Det saknas skäl att enligt svensk rätt börja tillämpa det kravet vid en tidigare tidpunkt än vad som krävs enligt EU-regleringen. Bestämmelsen om första tillämpning av 16 kap. 4 a § bör därför ändras så att det anges att kraven ska börja tillämpas vid den tidpunkt som anges i ESEF-förordningen, dvs. på års- och koncernredovisningar som avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare.

Frågan om ett sådant förtydligande av hur bestämmelserna i lagen om värdepappersmarknaden förhåller sig till årsredovisningslagen som *Bokföringsnämnden* efterfrågar ryms inte inom ramen för detta lagstiftningsärende.

13 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: Den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering och lagändringarna med anledning av den förordningen ska träda i kraft den 1 februari 2020. Den nuvarande lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering ska upphöra att gälla samma dag.

Ingripande enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering ska inte få ske för överträdelser som har ägt rum före ikraftträdandet. I fråga om lagen om tryggande av pensionsutfästelse m.m. ska äldre föreskrifter gälla för överträdelser som ägt rum före ikraftträdandet.

Ändringen i bestämmelsen om första tillämpning av bestämmelsen i lagen om värdepappersmarknaden om upprättande av års- och koncernredovisningen i ett format som möjliggör enhetlig elektronisk rapportering ska träda i kraft den 1 januari 2020.

Promemorians förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Enligt promemorians förslag ska den nya lagen och övriga lagändringar träda i kraft den 1 januari 2020. Enligt promemorian ska det i en övergångsbestämmelse till ändringen i tryggandelagen anges att ingripande inte får ske för överträdelser som ägt rum före ikraftträdandet.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Förslaget i promemorian Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Förordningen om värdepapperisering ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2019 (artikel 48). Vid den tidpunkten

blev det möjligt för de olika aktörer som ägnar sig åt värdepapperisering att ansöka om undantag från förbudet mot återvärdepapperisering (artikel 8.2). Vid samma tidpunkt blev det även möjligt att ansöka om tillstånd att i egenskap av tredje part kontrollera att STS-kriterierna är uppfyllda (artikel 28). Den nuvarande lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering som enbart innehåller de bestämmelser som är nödvändiga för att förordningen ska kunna tillämpas i Sverige fr.o.m. den 1 januari 2019 trädde i kraft det datumet. Förslagen i denna proposition innebär att dessa bestämmelser förs över till en ny lag som också ska innehålla de ytterligare bestämmelser som krävs till följd av förordningen.

Genom förordningen om värdepapperisering (artiklarna 38 och 41) har det även gjorts vissa ändringar i andra EU-rättsakter vilket innebär att det krävs ändringar i lagen om värdepappersfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (se avsnitt 11). Vidare föranleder förordningen ändring i tryggandelagen (se avsnitt 7.3). Förslagen i denna proposition innebär att det görs sådana ändringar i dessa lagar som krävs till följd av förordningen. I propositionen föreslås även en ändring i lagen om allmänna pensionsfonder (AP-fonder) som innebär att det som enligt förslaget ska gälla för fondbolag ska gälla även för Sjunde AP-fonden.

Den nya lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering och de ändringar som föreslås i andra lagar bör träda i kraft så snart som möjligt, vilket bedöms vara den 1 februari 2020. Den nuvarande kompletteringslagen bör upphöra att gälla samma dag.

I regeringsformen finns ett förbud mot retroaktiv strafflagstiftning (2 kap. 10 §). Förbudet omfattar formellt inte administrativa sanktioner. Enligt förarbetena skulle det emellertid innebära ett kringgående av förbudet att ge retroaktiv verkan åt administrativa sanktioner av uppenbart repressiv, straffliknande karaktär (prop. 1975/76:209 s. 125). Bestämmelserna i den nya kompletteringslagen om sanktioner för överträdelse av förordningen om värdepapperisering bör inte ges retroaktiv verkan. Ingripande bör således inte få beslutas för överträdelse som har ägt rum före den lagens ikraftträdande. På motsvarande sätt bör inte ingripande kunna ske för överträdelse som anges i den nya bestämmelse som föreslås i tryggandelagen. För överträdelse av den lagen som ägt rum före ikraftträdandet bör därför äldre föreskrifter gälla. Detta bör anges i övergångsbestämmelser.

Som anges i avsnitt 12 bör bestämmelsen om första tillämpning av 16 kap. 4 a § lagen om värdepappersmarknaden ändras så att det anges att kraven ska börja tillämpas vid den tidpunkt som anges i ESEF-förordningen, dvs. på års- och koncernredovisningar som avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare. Den ändringen bör träda i kraft så snart som möjligt, vilket bedöms vara den 1 januari 2020.

14.1 Lagstiftningsåtgärder med anledning av EU:s förordning om värdepapperisering

14.1.1 Förslagets syfte och alternativa lösningar

I denna proposition föreslås bestämmelser som kompletterar förordningen om värdepapperisering. Förordningen förutsätter att nationella bestämmelser införs t.ex. om sanktioner. Vidare förutsätter förordningen att medlemsstaterna kompletterat förordningen genom att ge de behöriga myndigheterna nödvändiga utrednings- och tillsynsbefogenheter. För att förordningen ska få genomslag i svensk rätt krävs därför att Sverige inför bestämmelser i de relevanta avseendena. Förslagen i denna proposition innebär att kompletterande bestämmelser till förordningen ska införas i en ny lag. Genom förslagen tillgodoses förordningens krav avseende kompletterande reglering i nationell rätt. Eftersom det anges i förordningen vilka befogenheter och sanktionsmöjligheter som de behöriga myndigheterna åtminstone ska ha tillgång till är valmöjligheten för medlemsstaterna begränsad. En medlemsstat kan dock välja att gå längre än vad som krävs enligt förordningen. I propositionen föreslås att den svenska lagstiftningen ska gå längre än förordningen bara i ett avseende: förslaget att Finansinspektionen ska få ingripa vid överträdelse av förordningens förbud mot återvärdepapperisering (avsnitt 7.3). Detta bedöms motiverat för att säkerställa att förbudet i förordningen respekteras.

Det torde inte finnas några alternativa lösningar som skulle vara lämpliga när det gäller de åtgärder som är nödvändiga för att anpassa den svenska lagstiftningen till förordningen. Om Sverige inte gör nödvändiga anpassningar av lagstiftningen är det sannolikt att Europeiska kommissionen inleder ett förfarande om fördragsbrott. Att avstå från att införa nödvändiga bestämmelser utgör alltså inte något alternativ.

14.1.2 Konsekvenser för företag och enskilda

Förordningen om värdepapperisering kan förväntas bidra till ökad kontroll av marknaden för värdepapperisering och de olika aktörer som är verksamma där. Detta kan i sin tur komma att höja kvaliteten på värdepapperisering och därmed bidra till ökad finansiell stabilitet. De potentiella vinsterna för samhället av ökad finansiell stabilitet är mycket stora. I Sverige finansieras emellertid den reala ekonomin i första hand genom banksektorn och bankerna har i dag god tillgång till billig finansiering genom framför allt säkerställda obligationer. Även om det finns aktörer som värdepapperiserar i finansieringssyfte, är det fortfarande en begränsad marknad i Sverige. Detsamma gäller investeringar i värdepapperiseringspositioner, vilket inte förekommer i någon större utsträckning i Sverige i dag.

Det nya regelverk som ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2019 medför i sig olika konsekvenser för de aktörer som på olika sätt deltar i värdepapperisering. Eftersom konsekvenserna för dessa subjekt följer direkt av

14.1.3 Konsekvenser för Finansinspektionen

Förslagen i denna proposition innebär att det ska införas bestämmelser om Finansinspektionens utrednings- och tillsynsbefogenheter, liksom om ingripanden och sanktioner vid överträdelse av förordningen om värdepapperisering. Av förordningen följer även att Finansinspektionen i egen skap av behörig myndighet enligt förordningen har en allmän skyldighet att samarbeta med behöriga myndigheter i andra medlemsstater i EU och med Esma. Enligt förslaget i denna proposition ska Finansinspektionen få ta ut årliga avgifter av de aktörer som omfattas av det nya regelverket. Kostnader för prövning av ansökningar om undantag från förordningens förbud mot återvärdepapperisering (artikel 8) och om tillstånd för tredje part att bedöma om STS-kriterierna är uppfyllda (artikel 28) finansieras genom avgifter som Finansinspektionen får ta ut av de sökande. Som anges i avsnitt 14.1.2 förekommer värdepapperisering i Sverige i dag endast i mycket begränsad omfattning. Utvecklingen är svårbedömd eftersom incitament till att ge ut och investera i värdepapperisering sammanhänger med andra regelverk som påverkar förutsättningarna för den valda affärsmodellen. Hittills har man emellertid inte sett några tecken på en ökning inom området. De övriga kostnader som kan uppkomma för Finansinspektionen med anledning av förslagen i denna proposition ska därför hanteras inom beslutade ekonomiska ramar.

14.1.4 Konsekvenser för Sveriges Domstolar

Möjligheten att överklaga Finansinspektionens beslut enligt den nya kompletteringslagen kan mot bakgrund av den bedömning som kan göras i nuläget inte förväntas medföra någon märkbar ökning av antalet mål hos allmän förvaltningsdomstol. Bedömningen innebär vidare att Finansinspektionen kan förväntas fatta endast ett fåtal beslut med anledning av förordningen om värdepapperisering. *Kammarrätten i Stockholm* framhåller att finansmarknadsmålen utgör några av de mest arbetskrävande målen hos kammarrätten och att domstolarna måste garanteras nödvändiga medel för att kunna hantera den ökade regleringen på finansmarknadsområdet. *Förvaltningsrätten i Stockholm* anser att de möjligheter som Finansinspektionen ska få enligt förslaget till ny kompletteringslag får antas öka sannolikheten för att prövningar också kommer att påkallas i förvaltningsrätten och vidhåller det som framfördes i tidigare lagstiftningsärendet om kompletterande bestämmelser till förordningen om värdepapperisering (se prop. 2018/19:7 s. 27 f.). Enligt förvaltningsrätten är det visserligen svårt att nu med någon precision bedöma konsekvenserna av förslaget men det får inte skymma den viktiga förutsättningen att de allmänna förvaltningsdomstolarna tilldelas nödvändiga resurser för att kunna uppfylla regeringens mål att målen ska avgöras med hög kvalitet och effektivitet samt att målbalanserna och omloppstiderna ska hållas på en rimlig nivå. Oavsett vad utfallet i dag skulle bli vid en samlad konsekvensbedömning på finansmarknadsområdet, anser förvaltningsrätten att

förslaget förutsätter att konsekvenserna för domstolarna följs upp. Regeringen instämmer i och för sig med förvaltningsrätten i att de överklaganden som kan komma att bli aktuella med anledning av förordningen om värdepapperisering och den nya kompletteringslagen kan innefatta komplexa frågeställningar men gör bedömningen att måltillströmningen inte torde komma att bli av den omfattningen att resurstilldelningen till domstolarna bör ökas. Eventuella merkostnader som kan uppkomma för de allmänna förvaltningsdomstolarna med anledning av förordningen om värdepapperisering ska därför hanteras inom beslutade ekonomiska ramar.

14.1.5 Övriga konsekvenser

Finansinspektionen överlämnar i dag mellan fem och tio ärenden per år till Kronofogdemyndigheten för indrivning. Dessa ärenden avser nästan uteslutande anmälningsskyldighet enligt EU:s marknadsmissbruksförordning eller flaggningsplikt enligt lagen om handel med finansiella instrument för personer som inte driver tillståndspliktig verksamhet. Finansinspektionens verksamhet enligt den nya kompletteringslagen kan inte förväntas medföra någon märkbar ökning av antalet ärenden hos Kronofogdemyndigheten. Eventuella kostnader som uppstår för berörda myndigheter ska således hanteras inom beslutade ekonomiska ramar.

I övrigt kan förslagen inte anses medföra några sådana konsekvenser som behöver redovisas enligt förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning.

När det gäller tidpunkten för ikraftträdande görs i avsnitt 13 bedömningen att förslagen bör träda i kraft så snart som möjligt, eftersom förordningen om värdepapperisering började tillämpas den 1 januari 2019. Det kan inte anses finnas något behov av särskilda informationsinsatser med anledning av förslagen.

14.2 Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format

Förslaget har inga offentligfinansiella eller samhällsekonomiska effekter. Det innebär att svenska företag vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad i Sverige ska tillämpa vissa krav på upprättande av års- och koncernredovisning vid en senare tidpunkt än som följer av hittillsvarande regler och vid den tidpunkt som följer av EU-rätt. Förslaget innebär således potentiellt en lättnad för berörda företag. Någon alternativ lösning för att åstadkomma detta finns inte. Det bedöms inte finnas behov av några särskilda informationsinsatser. Förslaget innebär att svensk rätt kommer att vara i överensstämmelse med unionsrätten.

15 Författningskommentar

15.1 Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, i denna lag kallad EU-förordningen.

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i EU-förordningen.

Paragrafen beskriver lagens innehåll. Hänvisningarna i lagen till förordningen om värdepapperisering är utformade på så sätt att de avser EU-förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamisk hänvisning. Övervägandena finns i avsnitt 5.

I *första stycket* anges den EU-rättsakt som lagen kompletterar. I *andra stycket* klargörs att termer och uttryck i lagen har samma betydelse som i förordningen om värdepapperisering.

2 § Finansinspektionen är behörig myndighet enligt EU-förordningen.

Paragrafen innebär att Finansinspektionen, för svenskt vidkommande, är den behöriga myndighet som avses i förordningen om värdepapperisering. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.

3 § För att bekosta Finansinspektionens verksamhet enligt denna lag och enligt EU-förordningen ska de företag som står under inspektionens tillsyn betala årliga avgifter.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar enligt EU-förordningen.

Regeringen får meddela föreskrifter om avgifterna.

Paragrafen innehåller bestämmelser om avgifter. Övervägandena finns i avsnitt 9.

Enligt *första stycket* ska de företag som står under Finansinspektionens tillsyn betala årliga avgifter för att bekosta inspektionens verksamhet enligt lagen och förordningen om värdepapperisering. Det innebär att de företag som ska betala avgifter är de som driver verksamhet med stöd av tillstånd av Finansinspektionen.

Enligt *andra stycket* får Finansinspektionen ta ut avgifter för prövning av sådana ansökningar som kan göras enligt förordningen. De ansökningar som kan komma att bli aktuella gäller undantag från förordningens förbud mot återvärdepapperisering (artikel 8) och om tillstånd för tredje part att bedöma om STS-kriterierna är uppfyllda (artikel 28).

I *tredje stycket* finns ett bemyndigande för regeringen att meddela föreskrifter om avgifterna.

Föreläggande om att lämna uppgifter

1 § För tillsynen över att bestämmelserna i EU-förordningen följs får Finansinspektionen förelägga

1. en fysisk eller juridisk person att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat, och

2. den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken att inställa sig till förhör på tid och plats som inspektionen bestämmer.

Första stycket gäller inte i den utsträckning uppgiftslämnandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.

Paragrafen innehåller bestämmelser om Finansinspektionens befogenhet att begära uppgifter och kalla till förhör. Den kompletterar artikel 30.1 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är utformad efter förebild av 4 kap. 1 § lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, förkortad OTC-lagen (prop. 2012/13:72 s. 56) och 3 kap. 1 § lagen (2016:1306) med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (prop. 2016/17:22 s. 140–145). Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

Enligt *första stycket 1* får Finansinspektionen förelägga både fysiska och juridiska personer att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat. Med handling avses framställning i skrift eller bild och upptagning som kan läsas, avlyssnas eller på annat sätt uppfattas bara med tekniska hjälpmedel (jfr 2 kap. 3 § första stycket tryckfrihetsförordningen).

Enligt *punkt 2* får Finansinspektionen förelägga den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken att inställa sig till förhör på tid och plats som inspektionen bestämmer. Av 4 kap. 3 § följer att ett sådant föreläggande som avses i paragrafen får förenas med vite. Skyldigheten att inställa sig till förhör innebär inte någon skyldighet att yttra sig vid förhöret, oavsett tystnadsplikt (se prop. 2004/05:142 s. 117 f. och prop. 2016/17:22 s. 141 f.).

I *andra stycket* tydliggörs att ett föreläggande inte får beslutas om uppgiftslämnandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater. Att ett föreläggande inte heller får beslutas om uppgiftslämnandet skulle strida mot exempelvis anonymitetsskyddet och efterforskningsförbudet i tryckfrihetsförordningen eller yttrandefrihetsgrundlagen följer redan av principen att grundlag har företräde framför vanlig lag. Med begreppet ”uppgiftslämnande” avses samtliga uppgifter som Finansinspektionen får begära att någon lämnar, dvs. såväl muntliga uppgifter som handlingar och annat.

Platsundersökning

2 § Om det är nödvändigt för tillsynen över att en fysisk eller juridisk person följer bestämmelserna i EU-förordningen, får Finansinspektionen genomföra en undersökning i personens verksamhetslokaler.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om platsundersökningar. Den kompletterar artikel 30.1 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är utformad efter förebild av 3 kap. 5 § lagen med kompletterande

bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

Finansinspektionen får genomföra en undersökning i fysiska och juridiska personers verksamhetslokaler. Med verksamhetslokal avses utrymmen som huvudsakligen används i verksamhet som medför eller kan antas medföra bokföringsskyldighet enligt bokföringslagen (1999:1078) eller som bedrivs av en annan juridisk person än ett dödsbo (jfr 3 kap. 18 § skatteförfarandelagen [2011:1244]). Att en undersökning endast får genomföras i verksamhetslokaler innebär att en lokal som enbart används som privatbostad inte får undersökas. Om verksamhet bedrivs i en privatbostad kan emellertid en undersökning genomföras där under vissa förutsättningar. För att en bostad ska kunna anses vara en verksamhetslokal krävs det att bostaden är den plats från vilken verksamheten i fråga huvudsakligen bedrivs. Att så är fallet kan t.ex. framgå genom att verksamheten är registrerad på samma adress som privatbostaden. Undersökningen kan endast avse den fysiska eller juridiska person som utreds och kan endast genomföras i den personens verksamhetslokaler. Finansinspektionen har inga tvångsmedel att tillgripa om den person som undersökningen ska genomföras hos inte medverkar till detta.

Handräckning

3 § Finansinspektionen får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en kontroll på plats enligt artikel 14.1 i EU-förordningen ska kunna genomföras.

Vid handräckning gäller bestämmelserna i utsökningsbalken om verkställighet av förpliktelser som inte avser betalningsskyldighet, avhysning eller avlägsnande. Om Finansinspektionen begär det, ska Kronofogdemyndigheten inte i förväg underrätta den som kontrollen ska genomföras hos.

Paragrafen innehåller bestämmelser om handräckning vid genomförande av platsundersökningar. Den kompletterar artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är utformad efter förebild av 3 kap. 1 § OTC-lagen och 2 kap. 2 § lagen (2019:277) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning (prop. 2012/13:72 s. 55 och prop. 2018/19:38 s. 35–38). Övervägandena finns i avsnitt 6.4.2.

I *första stycket* stadgas att Finansinspektionen får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten. Av artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering med hänvisning till artikel 63.1 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister framgår att det endast är i de fall som Esma beslutat om en platsundersökning som handräckning kan komma i fråga. Även de platsundersökningar som Finansinspektionen utför på uppdrag av Esma omfattas av reglerna om handräckning (artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering med hänvisning till artikel 63.7 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Vid handräckning gäller enligt *andra stycket* första meningen bestämmelserna i utsökningsbalken om verkställighet av förpliktelser som inte avser betalningsskyldighet, avhysning eller avlägsnande. Det innebär att bestämmelserna i 16 kap. 11–12 a §§ utsökningsbalken ska tillämpas, men också fler bestämmelser i samma balk, som t.ex. 2 kap. 17 §, där det anges bl.a. vilka befogenheter en förrättningsman har. I andra meningen anges

att Kronofogdemyndigheten, om Finansinspektionen begär det, inte i förväg ska underrätta den hos vilken kontrollen ska genomföras innan verkställighet sker. Bestämmelsen ger utrymme för att avvika från 16 kap. 11 § utsökningsbalken, där det anges att underrättelse ska ske om inte saken är brådskande.

Enligt 3 kap. 3 § utsökningsförordningen (1981:981) får Kronofogdemyndigheten under vissa förutsättningar begära biträde av Polismyndigheten.

Äkthetskontroll

4 § Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för sådan äkthetskontroll som följer av artikel 14.1 i EU-förordningen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om äkthetskontroll. Den kompletterar artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är utformad efter förebild av 3 kap. 2 § första stycket OTC-lagen (prop. 2012/13:72 s. 55 f.). Övervägandena finns i avsnitt 6.4.4.

I paragrafen utses Kronofogdemyndigheten till ansvarig myndighet för äkthetskontroll av beslut om avgifter eller vite enligt artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering, som hänvisar till artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Kronofogdemyndigheten ska pröva om beslutet är äkta. Efter ansökan av den som vill få verkställighet kan Kronofogdemyndigheten därefter fatta beslut om verkställighet enligt 5 §, se författningskommentaren till den paragrafen.

Verkställighet av beslut om avgifter och viten enligt EU-förordningen

5 § Beslut om avgifter eller viten enligt EU-förordningen får verkställas enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av EU-förordningen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om verkställighet av beslut om avgifter eller viten enligt förordningen om värdepapperisering. Den kompletterar artikel 14.1 i förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 3 kap. 2 § andra stycket OTC-lagen (prop. 2012/13:72 s. 55 f.). Övervägandena finns i avsnitt 6.4.4.

I paragrafen anges att beslut om avgifter eller viten enligt förordningen om värdepapperisering får verkställas enligt utsökningsbalkens bestämmelser på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av förordningen. När det gäller sådana undantag i förordningen, bör särskilt noteras bestämmelserna om uppskjuten verkställighet (artikel 14.1 i förordningen om värdepapperisering med hänvisning till artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Ingridanden mot den som har överträtt EU-förordningen

1 § Bestämmelser om ingripanden mot en institutionell investerare som inte är originator, medverkande institut eller ursprunglig långgivare och som åsidosätter sina skyldigheter enligt artikel 5 i EU-förordningen finns i de lagar som reglerar den berörda verksamheten.

Paragrafen är en upplysningsbestämmelse. Den upplyser om att det finns bestämmelser om ingripanden i andra lagar som är tillämpliga om en institutionell investerare som inte är originator, medverkande institut eller ursprunglig långgivare åsidosätter sina skyldigheter enligt artikel 5 i förordningen om värdepapperisering. Övervägandena finns i avsnitt 7.3.

Enligt artikel 29.1 i förordningen om värdepapperisering är det de behöriga myndigheter som har utsetts i medlemsstaterna enligt de i artikeln uppräknade EU-direktiven (Solvens II-direktivet, AIFM-direktivet, UCITS-direktivet, tjänstepensionsdirektivet och kapitaltäckningsdirektivet) som ska utöva tillsynen över att institutionella investerare som inte är originatorer, medverkande institut eller ursprungliga långgivare uppfyller de krav avseende due diligence som anges i artikel 5 i förordningen. I Sverige är det i samtliga dessa fall Finansinspektionen som är behörig myndighet. Det anges vidare i artikel 29.1 i förordningen att de behöriga myndigheterna ska utöva sin tillsyn i enlighet med de befogenheter som dessa myndigheter har beviljats genom de uppräknade EU-direktiven. När de direktiven har genomförts i svensk rätt har det med ett undantag gjorts på ett sätt så att det införts generella bestämmelser om ingripande i de rörelselagar som reglerar de aktuella verksamheterna. För försäkrings- och återförsäkringsföretag finns sådana bestämmelser i försäkringsrörelselagen (2010:2043) (18 kap. 1 §), för AIF-förvaltare finns bestämmelser i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder (14 kap. 1 §), för fondbolag finns bestämmelser i lagen (2004:46) om värdepappersfonder (10 kap. 1 §) och för kreditinstitut och värdepappersbolag i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse (15 kap. 1 §) respektive lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden (25 kap. 1 §). För pensionsstiftelser som regleras i lagen (1967:531) om trygghet av pensionsutfästelse m.m. införs bestämmelser i 34 och 35 §§ den lagen, se författningskommentaren till de paragraferna i avsnitt 15.2.

2 § Finansinspektionen ska ingripa mot

1. en institutionell investerare som är förvaltande part enligt artikel 5.5 i EU-förordningen och som har åsidosatt någon av de skyldigheter som följer av artikel 5.1–5.4,

2. en originator eller ett medverkande institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

- inte uppfylla kraven på bibehållande av risk i artikel 6,
- inte uppfylla transparenskraven i artikel 7,
- inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8,
- inte uppfylla kraven för kreditgivning i artikel 9,
- inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i artikel 18, eller
- inte fullgöra skyldigheten att lämna underrättelser enligt artikel 27.4,

3. en originator eller ett medverkande institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

- inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i någon av artiklarna 19–22 eller 23–26, eller
- inte uppfylla kraven på STS-anmälan i artikel 27.1,
- 4. en ursprunglig långgivare som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att
 - inte uppfylla kraven på bibehållande av risk i artikel 6,
 - inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8, eller
 - inte uppfylla kraven för kreditgivning i artikel 9,
- 5. ett specialföretag för värdepapperisering som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att
 - inte uppfylla transparenskraven i artikel 7,
 - inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8, eller
 - inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i artikel 18, och
- 6. en tredje part som har beviljats tillstånd enligt artikel 28.1 i EU-förordningen och som har åsidosatt underrättelseskyldigheten enligt artikel 28.2.

I paragrafen anges de olika situationer där Finansinspektionen ska ingripa mot någon som åsidosätter sina skyldigheter enligt förordningen om värdepapperisering. Paragrafen kompletterar artikel 32.1 i förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 7.3.

Punkt 1 avser skyldigheten för en institutionell investerare som är förvaltande part enligt artikel 5.5 i förordningen om värdepapperisering att genomföra due diligence. Med en institutionell investerare som är förvaltande part avses en institutionell investerare som har fått instruktioner att fullgöra en annan institutionell investerares åtaganden enligt förordningen.

Punkt 2 avser skyldigheterna för en originator eller ett medverkande institut i fråga om bibehållande av risk, transparens gentemot innehavare av värdepapperiseringspositioner, Finansinspektionen och potentiella investerare, iakttagande av förordningens förbud mot återvärdepapperisering och kriterier för kreditgivning. Punkten omfattar även skyldigheten att lämna underrättelse till Esma och Finansinspektionen om att en värdepapperisering inte längre uppfyller kraven för att betecknas som en STS-värdepapperisering och de krav som gäller för att få använda den beteckningen.

Punkt 3 avser de krav som ska vara uppfyllda vid en STS-anmälan till Esma från en originator eller ett medverkande institut samt de krav som gäller för att få beteckna en värdepapperisering som en STS-värdepapperisering.

Punkt 4 avser skyldigheter för en ursprunglig långgivare avseende bibehållande av risk, iakttagande av förordningens förbud mot återvärdepapperisering och kriterier för kreditgivning.

Punkt 5 omfattar skyldigheten för ett specialföretag för värdepapperisering avseende transparens gentemot innehavare av värdepapperiseringspositioner, Finansinspektionen och potentiella investerare samt att iaktta förordningens förbud mot återvärdepapperisering och uppfylla de krav som gäller vid STS-värdepapperisering. I det senare fallet hänvisas till artikel 18 i förordningen. Artikel 18 hänvisar dock i sin tur till de krav som anges i artiklarna 19–22 respektive 23–26 i förordningen.

Punkt 6 avser skyldigheten för en tredje part som har beviljats tillstånd av Finansinspektionen att bedöma om värdepapperiseringar uppfyller STS-kriterierna enligt förordningen att utan dröjsmål underrätta inspek-

tionen om väsentliga ändringar i fråga om de uppgifter som legat till grund för den bedömning som gjordes när beslutet om att bevilja tillstånd fattades.

3 § Ett ingripande enligt 2 § sker genom beslut om

1. föreläggande att inom en viss tid upphöra med överträdelsen,
2. föreläggande att inom en viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen,
3. anmärkning,
4. förbud mot STS-anmälan enligt 4 §, eller
5. tillfällig återkallelse av tillstånd enligt 5 §.

Ett ingripande enligt första stycket 4 eller 5 får ske bara om överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam.

Ett ingripande får inte ske om överträdelsen omfattas av ett föreläggande som har förenats med vite och en ansökan om utdömmande av vitet har gjorts.

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur Finansinspektionen får ingripa mot den som har överträtt förordningen om värdepapperisering på ett sätt som anges i 2 §. Den kompletterar artikel 32.1 och 32.2 a, b och d–g i förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 7.4.

Enligt *första stycket 1–3* sker ett ingripande genom beslut om föreläggande att inom en viss tid upphöra med överträdelsen, föreläggande att inom en viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen eller genom anmärkning. Ingripande kan även ske genom ett tillfälligt förbud för en originator eller ett medverkande institut att göra en STS-anmälan (*punkt 4*) eller genom en tillfällig återkallelse av en tredje parts tillstånd att bedöma om en värdepapperisering uppfyller STS-kriterierna (*punkt 5*), se vidare författningskommentarerna till 4 och 5 §§. Bestämmelser om omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande finns i 14 och 15 §§. Enligt 4 kap. 3 § får beslut om föreläggande, inklusive förbudsförelägganden, förenas med vite.

Andra stycket kompletterar artikel 32.1 i förordningen om värdepapperisering i fråga om att medlemsstaterna ska fastställa regler om lämpliga administrativa sanktioner vid oaktsamma eller uppsåtliga överträdelser av förordningen. Kravet på subjektiv täckning gäller bara vid ingripande genom beslut om förbud eller tillfällig återkallelse av tillstånd enligt första stycket 4 eller 5. En regelöverträdelse som inte är uppsåtlig får normalt anses vara oaktsam.

Tredje stycket utgör en upplysningsbestämmelse som tar sikte på ingripande när Finansinspektionen redan har beslutat om ett föreläggande förenat med vite avseende samma överträdelse. Bestämmelsen syftar till att förhindra att någon prövas två gånger om samma sak på ett sätt som kan strida mot dubbelprövningsförbudet. Om ett vitesföreläggande har beslutats, t.ex. ett föreläggande om att upphöra med överträdelsen och föreläggandet inte följs, kan Finansinspektionen välja att ansöka om att vitet ska dömas ut eller att ingripa mot överträdelsen. Det faktum att föreläggandet finns utgör inte hinder för ingripande enligt 2 §. Den avgörande tidpunkten för när hindret uppkommer är tidpunkten då en domstolsprocess inleds om utdömmande av vitet.

4 § Om en originator eller ett medverkande institut har överträtt EU-förordningen i ett fall som anges i 2 § 3, får Finansinspektionen besluta att originatorn eller det medverkande institutet för en viss tid, högst ett år, inte får göra en STS-anmälan enligt artikel 27.1 i förordningen.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om att Finansinspektionen får besluta om förbud att göra STS-anmälan enligt förordningen om värdepapperisering (artikel 27.1). Den kompletterar artikel 32.2 d i förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 7.4.

Paragrafen innebär att Finansinspektionen får förbjuda en originator eller ett medverkande institut som inte uppfyller de krav som gäller för STS-värdepapperisering enligt förordningen eller som har åsidosatt kraven avseende STS-anmälan i artikel 27.1 att under en viss tid göra en STS-anmälan till Esma. Förbudet ska vara tillfälligt och gälla för en tid av högst ett år.

5 § Om en tredje part har överträtt EU-förordningen i ett fall som anges i 2 § 6, får Finansinspektionen besluta att för en viss tid, högst ett år, återkalla tillståndet.

I artikel 28.1 i EU-förordningen finns bestämmelser om återkallelse av tillstånd om en tredje part som har beviljats tillstånd enligt den artikeln i något väsentligt avseende inte uppfyller förutsättningarna för tillstånd.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om att Finansinspektionen får återkalla tillståndet för en tredje part att bedöma om värdepapperiseringar uppfyller STS-kriterierna enligt förordningen om värdepapperisering (artikel 28.1). Den kompletterar artikel 32.2 h i förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 7.4.

Första stycket innebär att Finansinspektionen har möjlighet att tillfälligt återkalla ett tillstånd som inspektionen har beviljat en tredje part att bedöma om STS-kriterierna är uppfyllda. Det blir aktuellt om den tredje parten inte har underrättat Finansinspektionen om väsentliga ändringar i fråga om de uppgifter som har legat till grund för beslutet om tillstånd eller om andra ändringar som rimligen kan anses påverka inspektionens bedömning av om villkoren för tillstånd är uppfyllda. Återkallelse ska ske för en viss tid. Denna tid får som högst bestämmas till ett år.

I *andra stycket* finns en upplysning om att en återkallelse av en tredje parts tillstånd som inte är tillfällig kan ske med stöd av förordningen. Enligt förordningen ska tillståndet återkallas om Finansinspektionen anser att den tredje parten i något väsentligt avseende inte uppfyller förutsättningarna för tillstånd (artikel 28.1 andra stycket).

6 § Om beslut om anmärkning enligt 3 § första stycket 3 har meddelats, får Finansinspektionen besluta att den som har gjort sig skyldig till överträdelsen ska betala en sanktionsavgift.

Sanktionsavgiften får beslutas bara om

1. överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam, och
2. den som avgiften gäller, inom två år från det att överträdelsen ägde rum, har delgetts en upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av Finansinspektionen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om förutsättningarna för Finansinspektionen att besluta om sanktionsavgift mot en juridisk person eller

mot en fysisk person. Den kompletterar delvis artikel 32.1 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är delvis utformad efter förebild av 25 kap. 8 § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2006/07:115 s. 639 f.) och 2 kap. 2 § OTC-lagen (prop. 2012/13:72 s. 54). Övervägandena finns i avsnitt 7.4.

Första stycket innebär att Finansinspektionen får besluta om sanktionsavgift mot en juridisk person eller mot en fysisk person bara om beslut om anmärkning har meddelats enligt 3 §. Bestämmelser om sanktionsavgifter finns även i 12, 13, 16 och 18–21 §§.

Andra stycket 1 innebär att sanktionsavgift får beslutas bara om överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam. Bestämmelsen kompletterar artikel 32.1 i förordningen om värdepapperisering i fråga om att medlemsstaterna ska fastställa regler om lämpliga administrativa sanktioner vid oaktsamma eller uppsåtliga överträdelser av bestämmelser i förordningen. En regelöverträdelse som inte är uppsåtlig får normalt anses vara oaktsam.

Enligt *punkt 2* ska ett beslut om sanktionsavgift fattas inom två år från det att den juridiska personen har delgetts en upplysning om att Finansinspektionen har tagit upp frågan om sanktionsavgift. Bestämmelser om delgivning finns i bl.a. delgivningslagen (2010:1932).

Ingripanden mot vissa företrädare för juridiska personer

7 § Om en juridisk person har överträtt EU-förordningen i ett fall som anges i 2 §, ska Finansinspektionen ingripa mot den som ingår i den juridiska personens styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem. Ingripande får ske genom en eller båda av följande sanktioner:

1. att den fysiska personen under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, i en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering, eller

2. sanktionsavgift.

Ett ingripande enligt första stycket får ske bara om den juridiska personens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtlig eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om Finansinspektionens möjlighet att ingripa mot vissa fysiska personer när en juridisk person har åsidosatt sina skyldigheter enligt förordningen om värdepapperisering. Den kompletterar artikel 32.2 c och 32.3 i förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av bl.a. 15 kap. 1 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. 1 a och 1 c §§ lagen om värdepappersmarknaden. Övervägandena finns i avsnitt 7.5.

Finansinspektionen ska enligt *första stycket* ingripa mot en fysisk person som ingår i den juridiska personens styrelse, är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, om den juridiska personen har åsidosatt sina skyldigheter enligt förordningen om värdepapperisering. Ingripandet kan ske genom att den fysiska personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör eller ersättare för någon av dem i en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering (*punkt 1*). Det innebär att personen i fråga inte får inneha ett sådant uppdrag eller en sådan befattning i något företag som tillhör någon av dessa tre kategorier. Ingripande kan

även ske genom sanktionsavgift (*punkt 2*). Ett ingripande kan ske genom en av dessa sanktioner eller genom båda sanktionerna. Ett förbud att ingå i ledningen bör endast bli aktuellt om den juridiska person som har gjort sig skyldig till överträdelsen av förordningen är en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering. Ett ingripande genom sanktionsavgift kan däremot ske oavsett om den juridiska personen tillhör någon av dessa tre kategorier eller inte. Bestämmelser om omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande finns i 14 och 15 §§ och bestämmelser om sanktionsavgift finns i 13, 16 och 18–21 §§.

Enligt *andra stycket* får ett ingripande mot en fysisk person enligt första stycket ske bara om den juridiska personens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligt eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Att frågor om ingripanden mot fysiska personer tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande följer av 8 §, se författningskommentaren till den paragrafen.

Sanktionsföreläggande

8 § Frågor om ingripande mot fysiska personer enligt 7 § tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna en sanktion som är bestämd till tid eller belopp.

När föreläggande har godkänts, gäller det som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet är utan verkan.

Paragrafen reglerar, tillsammans med 9–11 §§, förfarandet för beslut om sanktion genom sanktionsföreläggande. Den är utformad efter förebild av 25 kap. 10 a § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2014/15:57 s. 72). Övervägandena finns i avsnitt 7.5.

Enligt *första stycket* ska ingripanden mot en fysisk person enligt 7 §, dvs. någon som ingår i ledningen för en juridisk person, tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande. Det är fråga om ingripande mot styrelseledamot i en juridisk person, den juridiska personens verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, i ett fall då den juridiska personen överträtt förordningen om värdepapperisering.

I *andra stycket* anges vad ett sanktionsföreläggande innebär, dvs. att den fysiska person som sanktionsföreläggandet riktas mot föreläggs att inom en viss tid godkänna en sanktion som är bestämd till tid eller belopp. Tidsfristen bör vara så lång att personen i fråga får skäligt rådrum att ta ställning till Finansinspektionens påståenden.

Enligt *tredje stycket* gäller ett godkänt sanktionsföreläggande som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkänt sanktionsföreläggande som avser sanktionsavgift kan därmed verkställas enligt utsökningsbalkens bestämmelser (se 3 kap. 1 § utsökningsbalken). Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet är utan verkan.

9 § Ett sanktionsföreläggande ska innehålla uppgift om

1. den fysiska person som föreläggandet avser,
2. överträdelsen och de omständigheter som behövs för att känneteckna den,
3. de bestämmelser som är tillämpliga på överträdelsen, och

4. den sanktion som föreläggs personen.

Föreläggandet ska också innehålla en upplysning om att ansökan om sanktion kan komma att ges in till domstol, om föreläggandet inte godkänns inom den tid som Finansinspektionen anger.

Paragrafen anger vilka uppgifter ett sanktionsföreläggande ska innehålla. Den är utformad efter förebild av 25 kap. 10 b § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2014/15:57 s. 73). Övervägandena finns i avsnitt 7.5.

För att kunna identifiera en överträdelse och avgränsa den mot andra förfaranden måste ett sanktionsföreläggande innehålla vissa specifika uppgifter. I *första stycket* anges vilka uppgifter ett sanktionsföreläggande ska innehålla, vilket innebär den fysiska person som föreläggandet avser, överträdelsen och de omständigheter som behövs för att känneteckna den, de bestämmelser som är tillämpliga på överträdelsen och den sanktion som föreläggs personen. Med de omständigheter som behövs för att känneteckna överträdelsen avses en beskrivning av vad som läggs den berörda fysiska personen till last. Genom Finansinspektionens uppgifter ska mottagaren av föreläggandet enkelt kunna förstå vad inspektionen påstår att han eller hon har gjort sig skyldig till och därigenom kunna bedöma hur föreläggandet ska bemötas. Av föreläggandet bör det framgå under vilken tid och på vilken plats som överträdelsen har ägt rum samt vilken juridisk person som har begått den. Dessutom bör det framgå varför Finansinspektionen anser att den juridiska personens överträdelse är allvarlig och på vilka grunder inspektionen bedömer att den fysiska personen i fråga har orsakat överträdelsen uppsåtligen eller av grov oaktsamhet (jfr 7 § andra stycket). Bestämmelsen är uppbyggd på liknande sätt som 48 kap. 6 § rättegångsbalken som avser strafföreläggande.

Enligt *andra stycket* ska sanktionsföreläggandet även innehålla en upplysning om att en ansökan om sanktion kan komma att ges in till domstol, om den fysiska personen i fråga inte godkänner föreläggandet inom den tid som Finansinspektionen anger.

10 § Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot den juridiska personen för samma överträdelse.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Paragrafen anger vad som gäller i fråga om domstolsprövning för det fall ett sanktionsföreläggande inte har godkänts. Den är utformad efter förebild av 25 kap. 10 c § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2014/15:57 s. 73). Övervägandena finns i avsnitt 7.5.

Enligt *första stycket* får Finansinspektionen ansöka hos allmän förvaltningsdomstol om att sanktion ska beslutas om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot den juridiska personen för samma överträdelse.

I *andra stycket* anges att det krävs prövningstillstånd för överklagande till kammarrätten.

11 § En sanktion som anges i 7 § får beslutas bara om sanktionsföreläggandet har delgetts den som sanktionen riktas mot inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

Paragrafen utgör en preskriptionsbestämmelse för sanktionsförelägganden. Den är utformad efter förebild av 25 kap. 10 d § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2014/15:57 s. 73). Övervägandena finns i avsnitt 7.5.

Paragrafen innebär att en sanktion mot en fysisk person som ingår i ledningen för en juridisk person som har överträtt förordningen om värdepapperisering får beslutas bara om sanktionsföreläggande har delgetts den fysiska personen som sanktionen riktas mot inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum. Vid delgivning av ett sanktionsföreläggande får det i normala fall anses vara olämpligt att använda kungörelsedelgivning och andra delgivningsformer enligt 3 § andra stycket, 34–38 och 47–51 §§ delgivningslagen, jfr 4 § den lagen.

Sanktionsavgifter

12 § Sanktionsavgiften för en juridisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro,

2. tio procent av den juridiska personens omsättning närmast föregående räkenskapsår eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå, eller

3. två gånger den vinst som den juridiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften får inte fastställas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Om överträdelsen har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

Avgiften tillfaller staten.

Paragrafen innehåller bestämmelser om storleken på sanktionsavgiften för en juridisk person. Den kompletterar artikel 32.2 f och g i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är utformad efter förebild av bl.a. 5 kap. 8 § första stycket 1 och andra stycket samt 9 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (prop. 2016/17:22 s. 387 f.). Övervägandena finns i avsnitt 7.6.

I *första stycket* anges de olika beräkningsgrunderna för sanktionsavgiften för en juridisk person. Enligt *punkt 1* får sanktionsavgiften uppgå till ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro. Vid omräkning mellan euro och svenska kronor tillämpas den s.k. fixingkursen som dagligen fastställs av Nasdaq Stockholm AB (Stockholmsbörsen). Enligt fixingkursen den 17 januari 2018 motsvarade 1 euro 9,8387 svenska kronor.

Enligt *punkt 2* får sanktionsavgiften uppgå till tio procent av den juridiska personens omsättning närmast föregående räkenskapsår eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå. Omsättningen på koncernnivå bör bestämmas utifrån den senast tillgängliga koncernredovisning som godkänts av ledningsorganet för det yttersta moderföretaget (se artikel 32.2 f i förordningen om värdepapperisering). Med ”motsvarande omsättning” avses det som utgör omsättning enligt de

redovisningsregler som gäller för den juridiska personen. Ur koncernredovisningen hämtas således de relevanta intäktsposter som motsvarar omsättningen enligt de redovisningsregler som gäller för det företag som ingripandet riktas mot. Utifrån tillämpliga redovisningsregler finns tre typer av omsättning: omsättning från verksamhet som redovisas enligt årsredovisningslagen (1995:1554), omsättning från verksamhet som redovisas enligt lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag och omsättning från verksamhet som redovisas enligt lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag. Om den juridiska personen som en sanktion riktas mot upprättar sin årsredovisning enligt årsredovisningslagen, är den omsättning som ska ligga till grund för sanktionsavgiften summan av nettoomsättningen och övriga rörelseintäkter. Om sanktionsavgiften ska beräknas på koncernnivå ska motsvarande årsomsättning, dvs. summan av nettoomsättningen och övriga rörelseintäkter, ligga till grund för beräkningen av sanktionsavgiften. För en beskrivning av vilka poster som ska anses utgöra omsättning i ett kreditinstitut eller ett försäkringsföretag, se prop. 2016/17:162 s. 764–766. Om det i koncernen finns verksamhet som redovisas enligt andra författningar än den som gäller för den juridiska person som ingripandet riktas mot, ska den omsättningen inte räknas med när motsvarande omsättning på koncernnivå bestäms.

I *punkt 3* anges att sanktionsavgiften får uppgå till två gånger den vinst som den juridiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa (artikel 32.2 g i förordningen om värdepapperisering). Begreppet vinst avser ett nettobelopp som omfattar de intäkter som erhållits och de förluster som undvikits, dvs. den fördel som erhållits (jfr samma prop. s. 640).

Eftersom grunderna är alternativa kan sanktionsavgift beslutas genom ett val mellan beräkningsmodellerna som anges i punkterna. Avgifterna i beräkningsmodellerna anges som maximibelopp, vilket innebär att Finansinspektionen har möjlighet att fastställa sanktionsavgiften till det högsta av de beräknade beloppen.

I *andra stycket* anges att sanktionsavgiften inte får bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

I *tredje stycket* anges att om överträdelsen har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

I *fjärde stycket* anges att sanktionsavgiften tillfaller staten.

I 16 § finns bestämmelser om vilka omständigheter Finansinspektionen ska beakta när sanktionsavgiftens storlek fastställs, se författningskommentaren till den paragrafen.

13 § Sanktionsavgiften för en fysisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro, eller

2. två gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Avgiften tillfaller staten.

Paragrafen innehåller bestämmelser om storleken på sanktionsavgiften för en fysisk person. Den kompletterar artikel 32.2 e och g i förordningen om

värdepapperisering. Paragrafen är utformad efter förebild av bl.a. 5 kap. 8 § första stycket 2 och andra stycket lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (prop. 2016/17:22 s. 387 f.). Övervägandena finns i avsnitt 7.6.

I *första stycket* anges två beräkningsgrunder för sanktionsavgiften för en fysisk person. Enligt *punkt 1* får sanktionsavgiften uppgå till ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro. I fråga om vilken valutakurs som bör tillämpas vid omräkning mellan euro och svenska kronor, se författningskommentaren till 12 §.

Enligt *punkt 2* ska sanktionsavgiften kunna uppgå till två gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa (artikel 32.2 g i förordningen om värdepapperisering). När det gäller begreppet vinst, se författningskommentaren till 12 §.

Avgifterna i beräkningsmodellerna anges som maximibelopp, vilket innebär att Finansinspektionen har möjlighet att fastställa sanktionsavgiften till det högsta av de beräknade beloppen.

I *andra stycket* anges att sanktionsavgiften tillfaller staten.

I 16 § finns bestämmelser om vilka omständigheter Finansinspektionen ska beakta när sanktionsavgiftens storlek fastställs.

Val av ingripande

14 § Vid valet av ingripande ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den har pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått samt graden av ansvar hos den fysiska eller juridiska person som har gjort sig skyldig till överträdelsen.

Paragrafen innehåller, tillsammans med 15 §, bestämmelser om omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande. Den kompletterar artikel 33.2 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är utformad efter förebild av 25 kap. 2 § första stycket lagen om värdepappersmarknaden och 5 kap. 15 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (prop. 2016/17:162 s. 753 f. och prop. 2016/17:22 s. 390). Övervägandena finns i avsnitt 7.7.

I paragrafen anges att Finansinspektionen vid valet av ingripande ska ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den har pågått (artikel 33.2 a i förordningen om värdepapperisering). Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art (jfr artikel 33.2 a), överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått (artikel 33.2 e), samt graden av ansvar hos den fysiska eller juridiska person som har gjort sig skyldig till överträdelsen (artikel 33.2 b). Uppräkningen av omständigheter är inte uttömmande, utan en sammanvägd bedömning av alla relevanta omständigheter ska göras. Sanktionerna ska alltid vara proportionella i förhållande till överträdelsen och ligga på en sådan nivå att de är avskräckande. I fråga om varaktighet gäller att en överträdelse som har pågått under lång tid i allmänhet är mer klandervärd än en som har varat kortare tid.

Att graden av ansvar hos den som har begått överträdelsen ska beaktas innebär att en överträdelse som begås medvetet typiskt sett bör motivera

en strängare sanktion än en överträdelse som orsakas av oaktsamhet. Att en överträdelse begås i vinningssyfte eller för att vilseleda intressenter i den juridiska personen bör i allmänhet inverka i försvårande riktning. I 15 § anges ytterligare några omständigheter som ska beaktas som förmildrande respektive försvårande. Bestämmelser om att Finansinspektionen i vissa fall får avstå från ingripande finns i 17 §. Finansinspektionen kan utifrån vad som är motiverat i det enskilda fallet välja att ingripa med en eller flera sanktionsåtgärder. Om flera åtgärder används, måste inspektionen se till att sanktionerna sammantaget är väl avvägda.

15 § Utöver det som anges i 14 § ska det i försvårande riktning beaktas om den som har begått överträdelsen tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning ska särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska det beaktas om den som har begått överträdelsen

1. i väsentlig utsträckning genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och
2. snabbt upphört med överträdelsen eller snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

Paragrafen innehåller, tillsammans med 14 §, bestämmelser om omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande. Den kompletterar artikel 33.2 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är utformad efter förebild av 25 kap. 2 a § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2013/14:228 s. 240–242). Övervägandena finns i avsnitt 7.7.

Enligt *första stycket* ska Finansinspektionen, utöver det som anges i 14 §, i försvårande riktning beakta om den juridiska personen eller den fysiska personen tidigare har begått en överträdelse (jfr artikel 33.2 g i förordningen om värdepapperisering). Vid denna bedömning ska särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

Enligt *andra stycket 1* ska Finansinspektionen i förmildrande riktning beakta om den som har begått överträdelsen i väsentlig utsträckning genom ett aktivt samarbete har underlättat inspektionens utredning (jfr artikel 33.2 f i förordningen). Att en ansvarig person eller dess företrädare endast medverkar i utredningen på Finansinspektionens begäran och svarar på inspektionens frågor är inte tillräckligt för att detta krav ska anses uppfyllt. Det krävs i stället att samarbetet i väsentlig utsträckning har underlättat utredningen. Det kan handla om att personen i fråga självmant för fram viktig information som Finansinspektionen inte redan har. Särskilt stort avseende bör fästas vid om det är personen själv som frivilligt anmäler överträdelsen till Finansinspektionen och det är först genom de uppgifter som personen lämnar som inspektionen får tillräckligt underlag för att ingripa mot överträdelsen. När det gäller en juridisk person bör det typiskt sett krävas att det är den juridiska personen som genom ställföreträdare eller ombud medverkar i utredningen. Att en enskild befattningshavare vid den juridiska personen anmäler en överträdelse bör alltså inte beaktas i förmildrande riktning enligt denna bestämmelse. Bestämelsen ska inte tolkas motsatsvis på så sätt att den som förnekar en överträdelse eller försvårar utredningen drabbas av en hårdare sanktion än vad som annars hade blivit fallet.

Enligt *punkt 2* ska Finansinspektionen i förmildrande riktning även beakta om den som har begått överträdelsen snabbt upphört med densamma eller snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av inspektionen (jfr artikel 33.2 f i förordningen).

Uppräkningen av omständigheter i paragrafen är inte uttömmande, utan en sammanvägd bedömning av alla relevanta omständigheter ska göras. Att en person har förlorat sin anställning eller ålagts att betala ett skadestånd på grund av överträdelsen bör t.ex. kunna beaktas i förmildrande riktning.

16 § När sanktionsavgiftens storlek fastställs ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 14 och 15 §§, samt till den berörda fysiska eller juridiska personens finansiella ställning och, om det går att bestämma, den vinst som personen gjort till följd av överträdelsen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om vilka omständigheter som ska beaktas när sanktionsavgiftens storlek ska fastställas. Den kompletterar artikel 33.2 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är utformad efter förebild av 25 kap. 10 § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2016/17:162 s. 641). Övervägandena finns i avsnitt 7.7.

Enligt paragrafen ska när sanktionsavgiftens storlek fastställs särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 14 och 15 §§, samt till den ansvariga personens finansiella ställning (jfr artikel 33.2 c i förordningen om värdepapperisering) och, om det går att bestämma, den vinst som den personen gjort till följd av överträdelsen (jfr artikel 33.2 d). När det gäller begreppet vinst, se författningskommentaren till 12 §. Uppräkningen av omständigheter som ska beaktas är inte uttömmande.

17 § Finansinspektionen får avstå från ingripande om

1. överträdelsen är ringa eller ursäktlig,
2. den fysiska eller juridiska personen i fråga gör rättelse,
3. den fysiska personen verkat för att den juridiska personen gör rättelse,
4. någon annan myndighet eller något annat organ har vidtagit åtgärder mot den fysiska eller juridiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga, eller
5. det annars finns särskilda skäl.

Paragrafen innehåller bestämmelser om att Finansinspektionen får avstå från ingripande i vissa fall. Den är utformad efter förebild av 5 kap. 17 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning och 25 kap. 2 § andra stycket lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2016/17:22 s. 391 f. och prop. 2016/17:162 s. 753 f.). Övervägandena finns i avsnitt 7.7.

Enligt paragrafen får Finansinspektionen avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om den fysiska eller juridiska personen gör rättelse eller om den fysiska personen verkat för att den juridiska personen gör rättelse eller om någon annan myndighet eller något annat organ har vidtagit åtgärder mot den juridiska personen eller den fysiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga. Finansinspektionen får även avstå från ingripande om det annars finns särskilda skäl. Detta kan exempelvis vara fallet om ett ingripande skulle framstå som stötande och någon annan grund att avstå från ett ingripande inte skulle vara tillämplig.

Verkställighet av beslut om sanktionsavgift

18 § En sanktionsavgift ska betalas till Finansinspektionen inom 30 dagar efter det att ett beslut eller en dom om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet.

19 § Finansinspektionens beslut om sanktionsavgift får verkställas enligt utsökningensbalken, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 18 §.

20 § Om sanktionsavgiften inte har betalats inom den tid som anges i 18 §, ska Finansinspektionen lämna avgiften för indrivning.

Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

21 § En sanktionsavgift som har beslutats faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet eller domen om att ta ut avgiften fick laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes.

Paragraferna innehåller bestämmelser om verkställighet av beslut om sanktionsavgift. De motsvarar vad som gäller beträffande verkställighet av beslut om sanktionsavgift enligt 25 kap. 25–28 §§ lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2006/07:115 s. 645 och prop. 2013/14:228 s. 319). Övervägandena finns i avsnitt 7.6.

I 18 § anges inom vilken tid en sanktionsavgift ska betalas. Av 3 kap. 1 § första stycket 6 utsökningensbalken följer att en förvaltningsmyndighets beslut får verkställas enligt den lagen om det finns en särskild föreskrift om detta. Bestämmelsen i 19 § innebär att Finansinspektionens beslut om sanktionsavgift kan verkställas utan domstolsförfarande om avgiften inte betalas inom den tid som anges i 18 §. Av paragrafen följer också att mål om uttagande av fordran handläggs som allmänt mål hos Kronofogdemyndigheten. Om avgiften inte betalas i tid ska Finansinspektionen enligt 20 § lämna den för indrivning. Om verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet om att ta ut avgiften fick laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes faller sanktionsavgiften bort enligt 21 §.

4 kap. Överklagande, beslut som ska gälla omedelbart och vite

1 § Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande enligt denna lag får inte överklagas.

Andra beslut som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Paragrafen innehåller bestämmelser om överklagande. Den kompletterar artikel 32.4 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen är delvis utformad efter förebild av 26 kap. 1 § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2015/16:26 s. 151 och prop. 2016/17:162 s. 761). Övervägandena finns i avsnitt 10.

Av första stycket följer att Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande beträffande sanktionsavgift för en fysisk person inte får överklagas. Ett godkänt sanktionsföreläggande kan inte angripas med ordinära rättsmedel. I undantagsfall kan det dock vara möjligt att ansöka om resning enligt 37 b § förvaltningsprocesslagen (1971:291). Resning förutsätter att

det på grund av något särskilt förhållande finns synnerliga skäl att pröva saken på nytt (jfr prop. 2014/15:57 s. 64 f.).

I *andra stycket* anges att Finansinspektionens andra beslut enligt lagen får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Närmare bestämmelser om överklagande finns i förvaltningslagen. Av 41 § den lagen följer att Finansinspektionens beslut enligt förordningen om värdepapperisering kan överklagas.

Enligt *tredje stycket* krävs prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten.

2 § Finansinspektionen får bestämma att ett beslut av inspektionen om förbud, föreläggande eller återkallelse enligt 3 kap. 3, 4 eller 5 § eller om återkallelse enligt artikel 28.1 andra stycket i EU-förordningen ska gälla omedelbart.

Paragrafen innehåller bestämmelser om att Finansinspektionen får bestämma att beslut av inspektionen om ingripande genom förbud, föreläggande eller återkallelse ska gälla omedelbart. Den är utformad efter förebild av bl.a. 26 kap. 1 § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2006/07:115 s. 646). Övervägandena finns i avsnitt 10.

Enligt paragrafen får Finansinspektionen bestämma att beslut i de angivna fallen ska gälla omedelbart. Möjligheten att bestämma att beslut ska gälla omedelbart kan t.ex. användas om det behövs för att stoppa ett agerande eller se till att rättelse görs med omedelbar verkan.

3 § Ett beslut om föreläggande enligt denna lag eller enligt EU-förordningen får förenas med vite.

Paragrafen innehåller bestämmelser om Finansinspektionens befogenhet att förena ett beslut om föreläggande enligt lagen eller förordningen om värdepapperisering med vite. Den är delvis utformad efter förebild av 4 kap. 3 § OTC-lagen (prop. 2012/13:72 s. 56). Övervägandena finns i avsnitt 10.

Enligt paragrafen får ett föreläggande enligt lagen eller enligt förordningen om värdepapperisering förenas med vite. Det är däremot inte möjligt att förena ett sanktionsföreläggande enligt 3 kap. 8 § med vite. Exempel på förbuds-förelägganden enligt lagen som kan förenas med vite är förbud att göra en STS-anmälan enligt 3 kap. 4 § och förbud att vara styrelseledamot, verkställande direktör eller ersättare för någon av dem enligt 3 kap. 7 § första stycket 1. Ett fall där det kan vara aktuellt för Finansinspektionen att förena ett föreläggande enligt EU-förordningen med vite är vid föreläggande om att risker som härrör från värdepapperiseringstransaktioner ska bedömas och åtgärdas enligt artikel 30.3 i förordningen. Finansinspektionen har inte rätt att besluta om utdömande av vite, utan får enligt allmänna bestämmelser ansöka hos allmän förvaltningsdomstol om att vitet ska dömas ut. Allmänna bestämmelser om viten finns i lagen (1985:206) om viten.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.
2. Genom lagen upphävs lagen (2018:1981) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering.

3. Ingripande enligt denna lag får inte ske för överträdelse som har ägt rum före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 13.

I *punkt 1* anges när lagen träder i kraft.

Punkt 2 innebär att genom lagen upphävs den hittillsvarande kompletteringslagen.

Punkt 3 innebär att ingripande enligt lagen inte får ske för överträdelse som har ägt rum före ikraftträdandet. För överträdelse av de bestämmelser i förordningen om värdepapperisering som har börjat tillämpas och som har inträffat före ikraftträdandet finns bara möjlighet att ingripa i den utsträckning som befintliga bestämmelser om sanktioner i tillämplig rörelselagstiftning ger en sådan möjlighet.

15.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1967:531) om tryggnad av pensionsutfästelse m.m.

34 § Finansinspektionen ska utöva tillsyn över att en pensionsstiftelse förvaltas i enlighet med 10 a § första stycket andra meningen och andra stycket, 10 b–10 l och 10 n §§, 11 § fjärde och femte styckena, 15 a–15 d och 16 a–16 l §§ samt i enlighet med föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser.

Finansinspektionen ska också utöva tillsyn över att en pensionsstiftelse som avses i 9 a § andra eller tredje stycket följer artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012.

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter, Europeiska kommissionen och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om Finansinspektionens tillsyn över pensionsstiftelser. Övervägandena finns i avsnitt 7.3.

I ett nytt *andra stycke* införs en bestämmelse om att Finansinspektionen även ska utöva tillsyn över att pensionsstiftelser som avses i 9 a § andra eller tredje stycket följer artikel 5 i förordningen om värdepapperisering. De pensionsstiftelser som omfattas är de som tryggar utfästelser om pension till minst 100 personer för vilka avsättningar har gjorts till stiftelsen (9 a § andra stycket) eller har gjort en anmälan till tillsynsmyndigheten i enlighet med 31 § fjärde stycket andra meningen (9 a § tredje stycket).

35 § Finansinspektionen får meddela de anmärkningar i fråga om en pensionsstiftelses förvaltning som inspektionen anser behövs.

Finansinspektionen ska förelägga pensionsstiftelsen eller styrelsen att vidta rättelse, om inspektionen bedömer att

1. avvikelser skett från någon av de bestämmelser som anges i 34 § första eller *andra stycket*,

2. placeringsriktlinjerna inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och beskaffenheten av stiftelsens förvaltning,

3. stiftelsen använder olämpliga kreditvärderingsförfaranden eller hänvisningar i placeringsriktlinjerna till kreditbetyg som har utfärdats av ett kreditvärderingsinstitut, eller

4. styrdokumenterna eller den egna riskbedömningen inte är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och beskaffenheten av stiftelsens förvaltning.

Om Finansinspektionen bedömer att en stiftelse förvaltar medel som avsatts till stiftelsen för personer som den tryggar utfästelser om pension till på ett sådant sätt som innebär att dessa personers intressen hotas, får inspektionen besluta om att utse en särskild företrädare att sköta hela eller delar av driften av stiftelsen.

Finansinspektionen får även begränsa pensionsstiftelsens förfoganderätt eller förbjuda stiftelsen att förfoga över sina tillgångar i Sverige, om det bedöms vara nödvändigt för att skydda de personer som anges i tredje stycket. Finansinspektionen får besluta hur pensionsstiftelsen ska förvaltas efter ett sådant beslut.

I fråga om styrelsens skyldighet att lämna upplysningar och hålla tillgångar och handlingar tillgängliga för granskning och beträffande tillsynen i övrigt ska 17 kap. 5 och 7 §§, 8 § 1, 13 § första stycket första meningen och andra stycket och 29 § samt 18 kap. 9, 15 och 27 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043) samt föreskrifter som meddelats med stöd av 17 kap. 30 § samma lag tillämpas på motsvarande sätt.

Paragrafen innehåller bestämmelser om Finansinspektionens möjligheter att vidta åtgärder mot en pensionsstiftelse och om vissa skyldigheter för styrelsen i en pensionsstiftelse. Övervägandena finns i avsnitt 7.3.

I *andra stycket 1* tas in en hänvisning som innebär att Finansinspektionen kan vidta åtgärder vid avvikelser från artikel 5 i förordningen om värdepapperisering, dvs. i de fall bestämmelserna avseende due diligence för institutionella investerare inte följs.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.
2. Äldre föreskrifter gäller för överträdelser som ägt rum före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 13.

I *punkt 1* anges när lagen träder i kraft.

Enligt *punkt 2* ska äldre föreskrifter tillämpas för överträdelser som ägt rum före ikraftträdandet. Det innebär att ingripande kan komma i fråga för överträdelser innan ikraftträdandet förutom i fråga om artikel 5 i förordningen om värdepapperisering, se 34 § andra stycket och författningskommentaren till den bestämmelsen.

15.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder)

5 kap.

7 § Följande bestämmelser i lagen (2004:46) om värdepappersfonder ska gälla för förvaltningen av fonderna:

- 2 kap. 18 § om förbud för vissa personer med insynsställning att handla med en värdepappersfond,
- 2 kap. 21 § första stycket om skadestånd,
- 4 kap. 2 § om företrädare för andelsägarna i en värdepappersfond m.m.,

- 4 kap. 8 och 9 §§ om upprättande och godkännande av fondbestämmelser,
- 4 kap. 13 § första stycket om inlösen av fondandelar,
- 4 kap. 15–28 §§ om information om en värdepappersfond,
- 5 kap. 1, 3–19 och 21–26 §§ om placering av medel i en värdepappersfond m.m., samt
- 10 kap. 8 § om skyldighet för revisor att anmäla vissa förhållanden till Finansinspektionen.

Vid tillämpningen av de bestämmelser som anges i första stycket ska fonderna anses som värdepappersfonder och Pensionsmyndigheten som fondandelsägare. Det som föreskrivs om fondbolag ska avse Sjunde AP-fonden.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får, utom såvitt avser 2 kap. 18 § om förbud för vissa personer med insynställning att handla med en värdepappersfond och 2 kap. 21 § första stycket om skadestånd, meddela föreskrifter om avvikelser från de bestämmelser som anges i första stycket och i ett enskilt fall besluta om undantag från dessa bestämmelser.

I paragrafen regleras vilka bestämmelser i lagen om värdepappersfonder som ska gälla för förvaltningen av de fonder som Sjunde AP-fonden förvaltar. Övervägandena finns i avsnitt 11.

Ändringen i *första stycket* innebär att Sjunde AP-fonden ska omfattas av kraven i 5 kap. 26 § lagen om värdepappersfonder på ett fondbolag att agera och vidta korrigeringsåtgärder om den exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i förordningen om värdepapperisering, se författningskommentaren till den paragrafen i avsnitt 15.4.

15.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder

1 kap.

6 d § För den förvaltning av en värdepappersfond som ett förvaltningsbolag utför efter att ha fått tillstånd enligt 6 b § gäller 2 kap. 15 c §, 3 kap., 4 kap. 1–3 och 8–28 §§, 5 kap. 1 och 3–26 §§, 5 a kap., 8 kap. och 9 kap. Det som anges där om fondbolag ska i stället gälla förvaltningsbolaget.

Vid sådan förvaltning som avses i första stycket ska det som anges i 9 kap. 1 § första stycket 1 i stället avse fall när förvaltningsbolagets tillstånd återkallats av behörig myndighet i bolagets hemland eller Finansinspektionen enligt 12 kap. 15 § tredje stycket beslutat att bolaget inte längre får förvalta en värdepappersfond.

I paragrafen anges de bestämmelser i lagen som ska gälla när ett förvaltningsbolag som i sitt hemland har tillstånd att driva sådan verksamhet som avses i UCITS-direktivet förvaltar en svensk värdepappersfond. Övervägandena finns i avsnitt 11.

Ändringen i *första stycket* innebär att även bestämmelsen i 5 kap. 26 § är tillämplig vid förvaltningen av en värdepappersfond, se författningskommentaren till den paragrafen.

Om ett fondbolag förvaltar ett fondföretag i ett annat land inom EES gäller på motsvarande sätt de bestämmelser i det landet (fondföretagets hemland) som genomför artikel 50a i UCITS-direktivet (jfr 2 kap. 17 b §).

5 kap.

26 § Om ett fondbolag exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, ska fondbolaget agera och vidta korrigeringsåtgärder i de berörda fondandelsägarnas intresse, när det är lämpligt.

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 50a i UCITS-direktivet, i lydelsen enligt artikel 38 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen innebär att ett fondbolag ska agera och vidta korrigeringsåtgärder om kraven i den förordningen inte längre är uppfyllda. Övervägandena finns i avsnitt 11.

Paragrafen är tillämplig när en värdepappersfond har en exponering som hänför sig till en värdepapperisering som inte längre uppfyller kraven i förordningen om värdepapperisering. Med berörda fondandelsägare avses andelsägarna i den aktuella värdepappersfonden. När fondbolaget vidtar en korrigeringsåtgärd ska det ske i dessa fondandelsägarnas intresse och en åtgärd ska bara vidtas när det är lämpligt (jfr 4 kap. 2 § tredje stycket).

Bestämmelsen gäller även när ett förvaltningsbolag förvaltar en värdepappersfond, se författningskommentaren till 1 kap. 6 d §. Om ett fondbolag förvaltar ett fondföretag i ett annat land inom EES gäller på motsvarande sätt de bestämmelser i det landet (fondföretagets hemland) som genomför artikel 50a i UCITS-direktivet (jfr 2 kap. 17 b §).

15.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

2. Bestämmelsen i 16 kap. 4 a § tillämpas på års- och koncernredovisningar som avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare.

Övervägandena finns i avsnitt 12.

Ändringen i *punkt 2* i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen (2015:960) om ändring i lagen om värdepappersmarknaden innebär att 16 kap. 4 a § ska tillämpas i fråga om års- och koncernredovisningar som avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare. Det motsvarar vad som gäller för de tekniska standarder som specificerar de krav som ställs upp i den paragrafen (artikel 8 i ESEF-förordningen).

15.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

5 kap.

13 § Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Vid en planerad eller redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd ska 9 § tillämpas.

I paragrafen anges de bestämmelser som gäller när en icke EES-baserad AIF-förvaltare driver verksamhet i Sverige genom filial här i landet eller gränsöverskridande verksamhet från det land där förvaltaren är etablerad. Övervägandena finns i avsnitt 11.

Ändringen i *andra stycket* innebär att även bestämmelsen i 8 kap. 3 a § är tillämplig när en icke EES-baserad AIF-förvaltare driver verksamhet genom filial i Sverige, se författningskommentaren till den paragrafen.

8 kap.

3 a § Om en AIF-förvaltare exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, ska AIF-förvaltaren agera och vidta korrigeringsåtgärder i de berörda alternativa investeringsfondernas investerares intresse, när det är lämpligt.

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 17 i AIFM-direktivet, i lydelsen enligt artikel 41 i förordningen om värdepapperisering. Paragrafen, som motsvarar 5 kap. 26 § lagen om värdepappersfonder, innebär att en AIF-förvaltare ska agera och vidta korrigeringsåtgärder om kraven i förordningen om värdepapperisering inte längre är uppfyllda. Övervägandena finns i avsnitt 11.

Paragrafen är tillämplig när en AIF-förvaltare förvaltar en alternativ investeringsfond som har en exponering som hänför sig till en värdepapperisering som inte längre uppfyller kraven i förordningen om värdepapperisering. Med berörda investerare avses investerarna i den aktuella alternativa investeringsfonden. När en AIF-förvaltare vidtar korrigeringsåtgärder ska det ske i dessa investerares intresse och en åtgärd ska bara vidtas när det är lämpligt.

Bestämmelsen är även tillämplig när en icke EES-baserad AIF-förvaltare driver verksamhet genom filial i Sverige, se författningskommentaren till 5 kap. 13 §.

15.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (2017:702) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Prop. 2019/20:37

5 kap.

13 § Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Vid en planerad eller en redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd enligt 10, 11 eller 12 § ska 9 § tillämpas.

I paragrafen anges bestämmelser som gäller när en icke EES-baserad AIF-förvaltare driver verksamhet i Sverige genom filial här i landet eller gränsöverskridande verksamhet från det land där förvaltaren är etablerad. Övervägandena finns i avsnitt 11.

Ändringen i *andra stycket* innebär att även bestämmelsen i 8 kap. 3 a § är tillämplig när en icke EES-baserad AIF-förvaltare driver verksamhet genom filial i Sverige, se författningskommentaren till den paragrafen i avsnitt 15.6.

15.8 Förslaget till lag om ändring i lagen (2017:703) om ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

5 kap.

13 § Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

I paragrafen anges bestämmelser som gäller när en icke EES-baserad AIF-förvaltare driver verksamhet i Sverige genom filial här i landet eller gräns-

Prop. 2019/20:37 överskridande verksamhet från det land där förvaltaren är etablerad. Övervägandena finns i avsnitt 11.

Ändringen i *andra stycket* innebär att även bestämmelsen i 8 kap. 3 a § är tillämplig när en icke EES-baserad AIF-förvaltare driver verksamhet genom filial i Sverige, se författningskommentaren till den paragrafen i avsnitt 15.6.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2017/2402

av den 12 december 2017

om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Värdepapperisering innefattar transaktioner som gör det möjligt för en långgivare eller en borgenär – oftast ett kreditinstitut eller ett bolag – att refinansiera en uppsättning lån, exponeringar eller fordringar, såsom bostadslån, billån, billease, konsumentlån, kortkrediter eller kundfordringar, genom att omvandla dem till överlåtbara värdepapper. Långgivaren väljer ut en portfölj av sin utlåning, ompaketerar och sammanför lånen i olika riskkategorier riktade till olika typer av investerare, vilket ger investerarna tillgång till placeringar i lån och andra exponeringar som de normalt inte skulle ha direkt tillgång till. Avkastningen till investerarna kommer från de kassaflöden som genereras av de underliggande lånen.
- (2) I sitt meddelande av den 26 november 2014 om en investeringsplan för Europa tillkännagav kommissionen sin ambition att blåsa nytt liv i marknaderna för högkvalitativ värdepapperisering, utan att upprepa de misstag som gjordes före finanskrisen 2008. En marknad för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering är en viktig komponent i arbetet med att bygga en kapitalmarknadsunion, och bidrar också till kommissionens prioriterade mål att stödja jobbskapande och en återgång till hållbar tillväxt.
- (3) Unionen har som mål att förstärka den lagstiftningsram som genomfördes efter finanskrisen för att hantera de inneboende riskerna med mycket komplex, otydlig och riskfylld värdepapperisering. Det är viktigt att säkerställa att regler antas för att bättre särskilja enkla, transparenta och standardiserade produkter från komplexa, otydliga och riskfyllda instrument och på så sätt få till stånd ett regelverk som tar större hänsyn till riskfaktorn.
- (4) Värdepapperisering är en viktig del av väl fungerande finansmarknader. Sunt utformad utgör den ett betydelsefullt verktyg för att diversifiera finansieringskällor och sprida risker i större utsträckning inom unionens finansiella system. Värdepapperisering möjliggör i sin tur en större spridning av riskerna inom finanssektorn, och kan också bidra till att minska trycket på originatorernas balansräkningar och därmed möjliggöra ytterligare utlåning till ekonomin. Sammantaget kan värdepapperisering skapa ett effektivare finansiellt system och öka investeringsmöjligheter. Värdepapperisering kan skapa en bro mellan kreditinstitut och kapitalmarknader och därmed indirekt generera fördelar för företaget och enskilda medborgare (genom t.ex. lägre kostnader för upplåning, företagsfinansiering och lån för förvärv av fast egendom och kortkrediter). I denna förordning erkänns emellertid de risker för ökad sammanflätning och för alltför hög skuldsättningsgrad som värdepapperiseringen medför och de behöriga myndigheternas mikrotillsyn över finansiella institutens deltagande på värdepapperiseringsmarknaden förstärks, liksom den makrotillsyn över denna marknad som utövas av Europeiska systemrisknämnden (ESRB) som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 ⁽⁴⁾ och de nationella behöriga respektive utsedda myndigheterna för makrotillsynsinstrument.

⁽¹⁾ EUT C 219, 17.6.2016, s. 2.

⁽²⁾ EUT C 82, 3.3.2016, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 26 oktober 2017 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 20 november 2017.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

- (5) För att kunna skapa ett mer riskkänsligt tillsynsramverk för enkel, transparent och standardiserad (STS) värdepapperisering (nedan kallad *STS-värdepapperisering*) måste unionen tydligt definiera vad en STS-värdepapperisering är, eftersom den mer riskkänsliga tillsynen för kreditinstitut och försäkringsbolag annars skulle kunna tillämpas på olika typer av värdepapperisering i olika medlemsstater. Detta skulle i sin tur leda till ojämlika konkurrensvillkor och regelarbitrage, när det tvärtom är viktigt att säkerställa att unionen fungerar som en inre marknad för STS-värdepapperisering och att den underlättar gränsöverskridande transaktioner.
- (6) Nyckelbegreppen inom området för värdepapperisering bör definieras i linje med definitionerna i unionens sektorslagstiftning. Det behövs framför allt en tydlig och övergripande definition av värdepapperisering för att inbegripa alla transaktioner och program varigenom den kreditrisk som är förenad med en exponering eller en grupp exponeringar delas upp i trancher. En exponering som skapar en direkt betalningsskyldighet för en transaktion eller ett program som används för att finansiera eller förvalta materiella tillgångar bör inte betraktas som en exponering mot en värdepapperisering, även om transaktionen eller programmet har betalningsskyldigheter av varierande prioritet.
- (7) Ett medverkande institut bör kunna delegera uppgifter till ett serviceföretag men bör fortsätta att bära ansvaret för riskhanteringen. Ett medverkande institut bör framför allt inte överföra kravet på bibehållande av risk till sitt serviceföretag. Serviceföretaget bör vara en reglerad kapitalförvaltare, t.ex. ett förvaltningsbolag för företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag), en förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) eller en sådan enhet som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU⁽¹⁾ (Mifidnet).
- (8) Genom denna förordning införs ett förbud mot återvärdepapperisering, med undantag för vissa fall av återvärdepapperisering som används för berättigade ändamål och med förbehåll för att det ska förtydligas huruvida program för tillgångsbaserade certifikat (nedan kallade *ABCP-program*) anses utgöra återvärdepapperisering. Återvärdepapperisering skulle kunna utgöra ett hinder för den nivå av transparens som det är tänkt att denna förordning ska inrätta. Återvärdepapperisering kan emellertid, under exceptionella omständigheter, vara användbar för att skydda investerarnas intressen. Därför bör återvärdepapperisering endast vara tillåten i de särskilda fall som anges i denna förordning. Det är dessutom viktigt för finansieringen av real ekonomin att fullt ut stödda ABCP-program som inte medför någon återuppdelning i trancher utöver de transaktioner som finansieras genom programmet inte heller i fortsättningen omfattas av tillämpningsområdet för förbudet mot återvärdepapperisering.
- (9) Investeringar i eller exponeringar för värdepapperisering utsätter investeraren inte bara för kreditrisker kopplade till de underliggande lånen eller exponeringarna; struktureringsprocessen för värdepapperisering kan också leda till andra risker, t.ex. agentrisk, modellrisk, rättslig och operativ risk, motpartsrisk, administrationsrisk, likviditetsrisk och koncentrationsrisk. Det är därför viktigt att institutionella investerare omfattas av proportionerligt utformade krav avseende due diligence som säkerställer att de korrekt bedömer riskerna med alla typer av värdepapperisering och därmed bidrar till att skydda de icke-professionella investerarna. Due diligence kan således också öka tilltron till marknaden och förtydliga relationen mellan enskilda originatorer, medverkande institut och investerare. Investerare måste även utöva lämplig due diligence när det gäller STS-värdepapperiseringar. De kan ta del av de uppgifter som lämnas ut av de parter som deltar i värdepapperiseringen, särskilt STS-anmälan och de övriga uppgifter som redovisas i det sammanhanget, som bör utformas så att investerarna får tillgång till alla relevanta uppgifter om hur STS-kriterierna uppfyllts. Institutionella investerare bör kunna sätta rimlig tillit till uppgifterna i STS-anmälan och till de uppgifter som läggs fram av originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering, angående huruvida den aktuella värdepapperiseringen uppfyller STS-kriterierna. De bör emellertid inte enbart och automatiskt förlita sig på sådana anmälningar och sådana uppgifter.
- (10) Det är viktigt att intressena hos originatorer, medverkande institut, ursprungliga långgivare som deltar i en värdepapperisering och investerare sammanfaller. För att uppnå detta bör originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långgivaren bibehålla ett betydande intresse i värdepapperiseringen underliggande exponeringar. Det är därför viktigt att originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långgivaren bibehåller en väsentlig ekonomisk nettoexponering mot de underliggande riskerna i fråga. Mer generellt bör värdepapperiserings-transaktioner inte utformas så att tillämpningen av bibehållandekravet kan kringgås. I stället bör detta krav vara tillämpligt i alla situationer där frågan om ekonomisk substans bakom en värdepapperisering är relevant, oavsett vilka rättsliga strukturer eller instrument som används. Bibehållandekravet behöver inte tillämpas mer än en gång.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

För en given värdepapperisering räcker det att antingen originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långivaren omfattas av kravet. Om en värdepapperiseringstransaktion inbegriper en annan värdepapperiseringsposition som underliggande exponering, bör på motsvarande sätt bibehållandekravet tillämpas endast på den värdepapperisering som omfattas av investeringen. Av STS-anmälan bör det för investerarna framgå att originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långivaren bibehåller en väsentlig ekonomisk nettoexponering mot de underliggande riskerna. Vissa undantag bör göras för fall där de värdepapperiserade exponeringarna är helt, ovillkorligt och oåterkalleligt garanterade, i synnerhet om garanten är en offentlig myndighet. Om offentliga medel används för garantier eller i någon annan form påverkar denna förordning inte tillämpningen av reglerna för statligt stöd.

- (11) Originatorer eller medverkande institut bör inte dra nytta av det faktum att de kan ha mer information än investerare och potentiella investerare om de tillgångar som överförs till specialföretaget för värdepapperisering och bör inte utan investerarnas eller de potentiella investerarnas kännedom överföra tillgångar med en kreditriskprofil som är högre än den för jämförbara tillgångar i originatorernas balansräkningar till specialföretaget för värdepapperisering. Varje åsidosättande av denna skyldighet bör leda till att sanktioner påförs av behöriga myndigheter, men endast när åsidosättandet är avsiktligt. Ren oaksamhet bör inte leda till sanktioner i detta avseende. Denna skyldighet bör emellertid inte på något sätt påverka originatorers eller medverkande instituts rätt att välja ut tillgångar som ska överföras till specialföretaget för värdepapperisering som på förhand har en högre kreditriskprofil än genomsnittet vid en jämförelse med den genomsnittliga kreditriskprofilen för jämförbara tillgångar som står kvar i originatorns balansräkning, så länge investerarna eller de potentiella investerarna tydligt informeras om att de tillgångar som överförs till specialföretaget för värdepapperisering har den högre kreditriskprofilen. Behöriga myndigheter bör övervaka efterlevnaden av denna skyldighet genom att jämföra en värdepapperiserings underliggande tillgångar med jämförbara tillgångar i originatorns balansräkning.

Resultatjämförelsen bör avse tillgångar som på förhand förväntas ha liknande resultat; t.ex. bör nödlidande bostadslån som överförs till specialföretaget för värdepapperisering jämföras med nödlidande bostadslån i originatorns balansräkning.

Det kan inte förutsättas att resultaten för en värdepapperiserings underliggande tillgångar bör motsvara resultaten för de genomsnittliga tillgångarna i originatorns balansräkning.

- (12) För att investerare och potentiella investerare ska kunna utöva due diligence och därmed en välgrundad bedömning av kreditvärdigheten för ett givet värdepapperiseringsinstrument måste de ha tillgång till information om de aktuella instrumenten. Med utgångspunkt i det befintliga regelverket är det viktigt att skapa ett heltäckande system som ger investerare och potentiella investerare tillgång till all relevant information under transaktionernas hela löptid, begränsa rapporteringsarbetet för originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering och göra det lättare för investerare att få kontinuerlig, enkel och kostnadsfri tillgång till tillförlitlig information om värdepapperiseringar. I syfte att förbättra transparensen på marknaden bör det inrättas ett ramverk för värdepapperiseringsregister för att samla in relevanta rapporter, i första hand om underliggande exponeringar för värdepapperiseringar. Sådana värdepapperiseringsregister bör godkännas och övervakas av Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽¹⁾. När Esma närmare specificerar innehållet i sådan rapportering bör myndigheten säkerställa att den information som ska rapporteras till sådana register så exakt som möjligt återpeglar befintliga mallar för offentliggörande av sådan information.
- (13) Huvudsyftet med den allmänna skyldigheten för originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering att tillhandahålla information om värdepapperiseringar genom värdepapperiseringsregistret är att ge investerare tillgång till en samlad och övervakad källa till de uppgifter som de behöver för att kunna utföra due diligence. Privata värdepapperiseringar är ofta särskilt anpassade. De är betydelsefulla eftersom de ger parterna möjlighet att genomföra värdepapperiseringstransaktioner utan att avslöja känslig kommersiell information om transaktionen (t.ex. att ett visst företag behöver finansiering för att öka sin produktion eller att ett värdepappersföretag går in på en ny marknad som en del av en strategi) och/eller om de underliggande tillgångarna (t.ex. vilken typ av kundfordring som genereras av ett industriföretag) för marknaden och konkurrenterna. I dessa fall står investerarna i direktkontakt med originatorn och/eller det medverkande institutet och tar emot den information de behöver för att kunna utföra due diligence direkt från dem. Därför är det lämpligt att privata värdepapperiseringar undantas från kravet på att information om transaktionen ska anmälas till ett värdepapperiseringsregister.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

- (14) Originatorer, medverkande institut och ursprungliga långgivare bör tillämpa samma sunda och väldefinierade kriterier för kreditgivning på exponeringar som ska värdepapperiseras som på icke-värdepapperiserade exponeringar. Några kreditgivningskriterier behöver dock inte uppfyllas med avseende på kundfordringar som inte har sitt ursprung i ett lån.
- (15) Värdepapperiseringsinstrument är i allmänhet inte lämpliga för icke-professionella kunder i den mening som avses i direktiv 2014/65/EU.
- (16) Originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering bör i investerarrapporten redovisa alla i sak relevanta uppgifter om kreditkvaliteten och resultatutvecklingen för underliggande exponeringar, inklusive uppgifter som gör det möjligt för investerare att tydligt identifiera misskötsel och fallissemang från de underliggande gäldenärernas sida, omstrukturering av skulder, skuldeftergift, anstånd, återköp, betalningsuppskov, förlust, avskrivning, återvinning och andra korrigerande åtgärder avseende resultatutvecklingen för tillgångar i en grupp av underliggande exponeringar. Investerarrapporten bör, när det gäller värdepapperisering som inte är en ABCP-transaktion, innehålla uppgifter om de kassaflöden som genereras av underliggande exponeringar och genom skulderna i värdepapperiseringen, inbegripet särredovisning av de inkomster och utbetalningar som följer av värdepapperiseringspositionen, dvs. planerat kapitalbelopp, planerad ränta, förskottsbetalning av kapitalbelopp och förfallna räntor och avgifter och andra pålagor, samt eventuella uppgifter om att händelser har utlösts som medfört ändringar i prioriteringsordningen för betalningar eller utbyte av motparter och uppgifter om belopp och utformning av eventuell kreditförstärkning inom varje tranch. Även om en värdepapperisering som är enkel, transparent och standardiserad tidigare har fungerat väl betyder inte det faktum att STS-kraven är uppfyllda att en värdepapperiseringsposition är fri från risker, och det säger inte heller någonting om de underliggande krediternas kvalitet. Snarare bör det förstås som att en försiktig och aktsam investerare kommer att kunna analysera de risker som värdepapperiseringen medför.

För att ge utrymme för de olika strukturella dragen hos värdepapperiseringar med lång respektive kort löptid (nedan kallade *ABCP-program* och *ABCP-transaktioner*) bör det finnas två uppsättningar med STS-krav: en för värdepapperiseringar med lång löptid och en för värdepapperiseringar med kort löptid motsvarande dessa två marknadssegment som fungerar på olika sätt. ABCP-program bygger på ett antal ABCP-transaktioner med kortfristiga exponeringar som måste ersättas så snart löptiden har gått ut. I en ABCP-transaktion kan värdepapperisering uppnås bland annat genom att man enas om en variabel anskaffningsprisrabatt för gruppen av underliggande exponeringar eller genom att ett specialföretag för värdepapperisering emitterar prioriterade och mindre prioriterade värdepapper i en samfinansieringsstruktur där de prioriterade värdepappren därefter överförs till de anskaffande enheterna i ett eller flera ABCP-program. ABCP-transaktioner som kan betraktas som STS-värdepapperiseringar bör emellertid inte omfatta några återvärdepapperiseringar. STS-kriterierna bör också återspegla den särskilda rollen för det medverkande institut som bidrar med likviditetsstöd för ABCP-programmet, framför allt i fråga om fullt ut stödda ABCP-program.

- (17) Mycket arbete har redan gjorts både på internationell nivå och på unionsnivå för att identifiera STS-värdepapperisering. I kommissionens delegerade förordningar (EU) 2015/35⁽¹⁾ och (EU) 2015/61⁽²⁾ har det redan fastställts kriterier för STS-värdepapperisering för särskilda ändamål, som omfattas av en mer riskkänslig tillsyn.
- (18) Specialföretag för värdepapperisering bör endast vara etablerade i tredjeländer som inte har upptagits i förteckningen över högriskjurisdiktioner och icke-samarbetsvilliga jurisdiktioner av arbetsgruppen för finansiella åtgärder (FATF). Om en särskild unionsförteckning över tredjelandsjurisdiktioner som vägrar att följa standarderna för god förvaltning i skattefrågor har antagits när denna förordning ses över bör unionsförteckningen tas i beaktande och skulle kunna utgöra en referensförteckning över tredjeländer där specialföretag för värdepapperisering inte får vara etablerade.
- (19) Det är nödvändigt att fastställa en allmän och sektorsövergripande definition av STS-värdepapperisering med utgångspunkt i de befintliga kriterierna och de kriterier som Baselkommittén för banktillsyn (Baselkommittén) och Internationella organisationen för värdepapperstillsyn (Iosco) antog den 23 juli 2015 för identifiering av enkel, transparent och jämförbar värdepapperisering inom ramen för kapitalkrav för värdepapperiseringar, och särskilt med utgångspunkt i det yttrande om ett europeiskt ramverk för kvalificerade värdepapperiseringar (*Opinion on a European framework for qualifying securitisation*) som offentliggjordes den 7 juli 2015 av Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽³⁾.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 12, 17.1.2015, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/61 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 när det gäller likviditetstäckningskravet för kreditinstitut (EUT L 11, 17.1.2015, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

- (20) Genomförandet av STS-kriterierna i hela unionen bör inte leda till olika metoder. Olika metoder skulle medföra potentiella hinder för gränsöverskridande investerare, eftersom de tvingar investerarna att noggrant sätta sig in i varje enskild medlemsstats regelverk, vilket skulle minska investerarnas tilltro till STS-kriterierna. EBA bör därför utarbeta riktlinjer för att säkerställa en gemensam och överensstämmande förståelse av STS-kraven i hela unionen, så att eventuella tolkningsproblem kan lösas. En sådan gemensam tolkningskälla skulle göra det lättare för originatorer, medverkande institut och investerare att anta STS-kriterier. Esmå bör också spela en aktiv roll när det gäller att lösa eventuella tolkningsproblem.
- (21) För att hindra att olika metoder används vid genomförandet av STS-kriterierna bör de tre europeiska tillsynsmyndigheterna, inom ramen för arbetet i den gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna, samordna både sitt och de behöriga myndigheternas arbete för att säkerställa överensstämmelse mellan olika sektorer och bedöma praktiska problem som kan uppstå i samband med STS-värdepapperisering. Så långt det är möjligt bör det också begäras in och tas hänsyn till marknadsaktörernas synpunkter. Resultaten av sådana diskussioner bör offentliggöras på de europeiska tillsynsmyndigheternas webbplatser, så att det blir lättare för originatorer, medverkande institut, specialföretag för värdepapperisering och investerare att bedöma STS-värdepapperiseringar innan de emitterar eller investerar i sådana positioner. En sådan samordningsmekanism skulle vara särskilt viktig under perioden fram till genomförandet av denna förordning.
- (22) Enligt denna förordning kan bara värdepapperiseringar som sker genom verklig försäljning (så kallad äkta värdepapperisering eller *true sale*) betecknas som STS-värdepapperiseringar. Vid en äkta värdepapperisering övergår äganderätten till de underliggande exponeringarna – antingen genom en överföring eller genom en faktisk överlåtelse – till en emittent som är ett specialföretag för värdepapperisering. Överföringen eller överlåtelsen av de underliggande exponeringarna till specialföretaget för värdepapperisering bör inte omfattas av några clawback-bestämmelser för det fall säljaren skulle bli insolvent, om inte annat följer av bestämmelser i nationell insolvensrätt enligt vilka försäljningen av underliggande exponeringar som skett inom en viss period före säljarens insolvensförklaring enligt strikta villkor kan ogiltigförklaras.
- (23) Ett juridiskt utlåtande från en kvalificerad juridisk rådgivare kan bekräfta att det har skett en verklig försäljning eller en överlåtelse eller överföring med samma rättsverkan av de underliggande exponeringarna, och att denna verkliga försäljning, överlåtelse eller överföring med samma rättsverkan är verkställbar enligt den rätt som är tillämplig.
- (24) Vid värdepapperiseringar som inte är äkta värdepapperiseringar överförs inte de underliggande exponeringarna till en emittent som är ett specialföretag för värdepapperisering, utan den kreditrisk som är kopplad till de underliggande exponeringarna överförs genom ett derivatkontrakt eller genom garantier. Ett sådant arrangemang medför en extra motparts-kreditrisk och potentiell komplexitet, framför allt beroende på derivatkontraktets innehåll. Av dessa skäl bör STS-kriterierna inte tillåta syntetisk värdepapperisering.
- De framsteg som EBA gjort i sin rapport från december 2015 när det gäller att identifiera en möjlig uppsättning STS-kriterier för syntetisk värdepapperisering och definiera *syntetisk värdepapperisering* i balansräkningen och *syntetisk arbitragevärdepapperisering* bör erkännas. När EBA tydligt har fastställt en uppsättning STS-kriterier som specifikt är tillämpliga på syntetiska värdepapperiseringar i balansräkningen, och i syfte att främja finansieringen av realkonomin och i synnerhet små och medelstora företag, som gynnas mest av sådana värdepapperiseringar, bör kommissionen utarbeta en rapport och vid behov anta ett lagstiftningsförslag för att utvidga STS-bestämmelserna till att omfatta sådana värdepapperiseringar. En sådan utvidgning bör emellertid inte föreslås av kommissionen när det gäller syntetiska arbitragevärdepapperiseringar.
- (25) De underliggande exponeringar som överförs från säljaren till specialföretaget för värdepapperisering bör uppfylla på förhand fastställda och klart definierade godtagbarhetskriterier, som utesluter aktiv, diskretionär portföljförvaltning av dessa exponeringar. Substitution av exponeringar som inte är förenliga med gällande utfästelser och garantier bör i princip inte betraktas som aktiv portföljförvaltning.
- (26) Underliggande exponeringar bör inte omfatta fallerade exponeringar eller exponeringar mot gäldenärer eller garantigivare som, såvitt känt av originatorn eller den ursprungliga långgivaren, befinner sig i särskilt angivna situationer med nedsatt kreditvärdighet (t.ex. gäldenärer som har förklarats insolventa).

Kännedomskravet bör betraktas som uppfyllt på grundval av information som erhållits från gäldenärer om exponeringarnas ursprung, information som erhållits från originatorn under dess förvaltning av exponeringarna, eller under dess riskhanteringsförfaranden, eller information som meddelats originatorn av en tredje part.

Exponeringar som varit nödlidande och sedermera omstrukturerats bör hanteras med försiktighet. Möjligheten att inkludera de sistnämnda i gruppen av underliggande exponeringar bör dock inte uteslutas i fall då sådana exponeringar inte har gett upphov till nya utestående fordringar sedan dagen för omstruktureringen, som bör ha ägt rum minst ett år före dagen för överföringen eller överlåtelsen av de underliggande exponeringarna till specialföretaget för värdepapperisering. I sådana fall ska fullständig transparens säkerställas genom att tillräckliga uppgifter redovisas.

- (27) För att säkerställa att investerare utför grundlig due diligence och för att underlätta bedömningen av underliggande risker är det viktigt att värdepapperiseringstransaktionerna bygger på grupper av exponeringar som är homogena i fråga om tillgångstyp, t.ex. grupper av bostadslån eller grupper av företagslån, företagsfastighetslån, leasing och kreditfaciliteter till företag inom en och samma kategori, eller grupper av billån och billeasing eller grupper av kreditfaciliteter som beviljats privatpersoner för konsumtion individuellt, inom familjen eller för hushållet. De underliggande exponeringarna bör inte omfatta överlåtbara värdepapper enligt definitionen i artikel 4.1.44 i direktiv 2014/65/EU. För att tillgodose behoven i de medlemsstater där det är vanligt att kreditinstitut använder obligationer i stället för låneavtal för att tillhandahålla icke-finansiella företag krediter bör det vara möjligt att inkludera sådana obligationer, förutsatt att de inte är noterade på en handelsplats.
- (28) Det är viktigt att förhindra att *originate to distribute*-modeller återkommer. I sådana upplägg erbjuder långivare krediter som ofta tecknas på undermåliga eller osäkra grunder, eftersom de vet att riskerna ändå kommer att säljas till tredje part. De exponeringar som ska värdepapperiseras bör således ha sitt ursprung i originatorns eller den ursprungliga långivarens normala verksamhet och bygga på kreditgivningsprinciper som inte är mindre strikta än de som originatorn eller den ursprungliga långivaren vid ursprungstidpunkten tillämpar på liknande exponeringar som inte blir föremål för värdepapperisering. Om kreditgivningsprinciperna ändras väsentligt bör ändringarna redovisas fullt ut för potentiella investerare eller, när det gäller fullt ut stödda ABCP-program, till det medverkande institutet och andra parter som är direkt exponerade mot ABCP-transaktionen. Originatorn eller den ursprungliga långivaren bör ha tillräcklig erfarenhet av att initiera exponeringar som till sin art liknar dem som har värdepapperiserats. När det gäller värdepapperiseringar där de underliggande exponeringarna är bostadslån bör gruppen av lån inte innefatta lån som saluförts och tecknats om länesökanden, eller i tillämpliga fall intermedjäerna, fått kännedom om att de lämnade uppgifterna inte kan verifieras av långivaren. Bedömningen av låntagarens kreditvärdighet bör i tillämpliga fall också uppfylla kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG ⁽¹⁾ eller 2014/17/EU ⁽²⁾, eller motsvarande krav som tillämpas i tredjeland.
- (29) Att låta återbetalning av värdepapperiseringspositioner vara starkt beroende av försäljningen av tillgångar som utgör säkerhet för de underliggande tillgångarna skapar sårbarhet, något som illustreras av de dåliga resultaten för delar av marknaden för värdepapper med lån på kommersiella fastigheter som säkerhet (CMBS) under finanskrisen. Därför bör CMBS inte anses vara STS-värdepapperiseringar.
- (30) När uppgifter om miljökonsekvenser av värdepapperiseringars underliggande tillgångar är tillgängliga bör originatorn och det medverkande institutet för sådana värdepapperiseringar offentliggöra dem.

Därför bör originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering för en STS-värdepapperisering där de underliggande tillgångarna utgörs av bostadslån eller billån eller billeasing offentliggöra den information som är tillgänglig om miljöprestandan hos de tillgångar som finansieras genom dessa bostadslån eller billån eller denna billeasing.

- (31) Om originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering vill använda sig av STS-beteckningen för sina värdepapperiseringar bör investerare, behöriga myndigheter och Esma underrättas om att värdepapperiseringen uppfyller STS-kraven. Anmälan bör innehålla en redogörelse för hur vart och ett av STS-kriterierna har uppfyllts. Esma bör därefter offentliggöra den på en förteckning över anmälda STS-värdepapperiseringar som i informationssyfte görs tillgängliga på dess webbplats. Det faktum att en emitterad värdepapperisering tas upp på Esmas förteckning över anmälda STS-värdepapperiseringar bör dock inte uppfattas som att Esma eller andra behöriga myndigheter har intygat att den faktiskt uppfyller STS-kraven. Ansvar för att STS-kraven är uppfyllda bör i stället vila helt och hållet på originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering. Detta bör säkerställa att originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering tar ansvar för sitt påstående att värdepapperiseringen uppfyller STS-kraven och att det råder insyn på marknaden.
- (32) Om en värdepapperisering inte längre uppfyller STS-kraven bör originatorn och det medverkande institutet omedelbart underrätta Esma och relevant behörig myndighet om detta. Om den behöriga myndigheten har påfört administrativa sanktioner kopplade till en värdepapperisering som har anmälts som förenlig med STS-kraven, bör denna behöriga myndighet omedelbart underrätta Esma om detta, så att Esma kan inkludera dem på förteckningen över STS-anmälningar och på så sätt informera investerarna om sådana sanktioner och om STS-anmälningarnas tillförlitlighet. Det ligger därför i originatorers och medverkande instituts intresse att utforma sina anmälningar noggrant för att undvika negativa konsekvenser för deras anseende.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (EUT L 133, 22.5.2008, s. 66).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/17/EU av den 4 februari 2014 om konsumentkreditavtal som avser bostadsfastighet och om ändring av direktiven 2008/48/EG och 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 60, 28.2.2014, s. 34).

- (33) Investerar bör utföra egen due diligence vid investeringar som står i proportion till de faktiska riskerna, men de bör samtidigt kunna förlita sig på STS-anmälningarna och den information som läggs fram av originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering huruvida den aktuella värdepapperiseringen uppfyller STS-kriterierna. De bör emellertid inte enbart och automatiskt förlita sig på sådana anmälningar och uppgifter.
- (34) Såväl investerar som originatorer, medverkande institut och specialiserade värdepappersföretag kan ha nytta av att tredje part deltar i kontrollen av att en värdepapperisering uppfyller STS-kraven, och det faktum att tredje part deltar kan också öka förtroendet för marknaden för STS-värdepapperiseringar. Originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering kan också anlita en tredje part som beviljats tillstånd i enlighet med denna förordning för att bedöma huruvida en värdepapperisering följer STS-kriterierna. Dessa tredje parter bör vara underkastade behöriga myndigheters tillståndsgivning. I anmälan till Esma och det efterföljande offentliggörandet på Esmas webbplats bör det anges huruvida uppfyllandet av STS-kriterierna intygades av en tredje part som beviljats tillstånd. Det är dock viktigt att investerar gör sin egen bedömning, tar ansvar för sina investeringsbeslut och inte automatiskt förlitar sig på tredje parter. Det faktum att en tredje part deltar bör inte på något sätt innebära att det yttersta juridiska ansvaret för att anmäla och behandla en värdepapperisering som STS-värdepapperisering upphör att vila på originatorer, medverkande institut och institutionella investerar.
- (35) Medlemsstaterna bör utse behöriga myndigheter och förse dem med nödvändiga tillsyns- och utredningsbefogenheter samt befogenhet att påföra sanktioner. Uppgifter om att administrativa sanktioner har påförts bör i princip offentliggöras. Eftersom investerar, originatorer, medverkande institut, ursprungliga långivare och specialföretag för värdepapperisering kan vara etablerade i olika medlemsstater och stå under tillsyn av olika behöriga sektorsmyndigheter är det viktigt med ett nära samarbete mellan relevanta behöriga myndigheter, inklusive Europeiska centralbanken (ECB) med avseende på de särskilda uppgifter den tilldelats genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013⁽¹⁾, och de europeiska tillsynsmyndigheterna; detta samarbete bör säkerställas genom ömsesidigt utbyte av information och bistånd i tillsynsarbetet. De behöriga myndigheterna bör tillämpa sanktioner endast vid uppsåtliga eller oaktsamma överträdelser. Tillämpningen av avhjälpande åtgärder bör inte vara beroende av att det föreligger bevis för uppsåt eller oaktsamhet. Vid fastställandet av lämplig typ av och nivån för en sanktion eller avhjälpande åtgärd bör de behöriga myndigheterna, när de beaktar den ansvariga fysiska eller juridiska personens finansiella styrka, särskilt ta hänsyn till den ansvariga juridiska personens totala omsättning eller den ansvariga fysiska personens årsinkomst och nettotillgångar.
- (36) De behöriga myndigheterna bör noga samordna tillsynen och säkerställa att de beslut som fattas är konsekventa, särskilt när det gäller överträdelse av bestämmelserna i denna förordning. Om en sådan överträdelse gäller en felaktig eller vilseledande anmälan bör den behöriga myndighet som upptäckt överträdelsen också informera de europeiska tillsynsmyndigheterna och relevanta behöriga myndigheter i de berörda medlemsstaterna. Om de behöriga myndigheterna är oeniga bör Esma och, i förekommande fall, den gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna utöva sina befogenheter för bindande medling.
- (37) Kraven för att använda beteckningen "enkel, transparent och standardiserad" (STS) värdepapperisering är nya och kommer med tiden att specificeras ytterligare genom EBA:s riktlinjer och tillsynspraxis. För att undvika att marknadsaktörer blir avskräckta från att använda den beteckningen bör de behöriga myndigheterna kunna bevilja originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering en frist på tre månader för att rätta till eventuell felaktig användning av beteckningen som har skett i god tro. Det bör förutsättas att originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering varit i god tro om de inte kunde veta att en värdepapperisering inte uppfyllde alla de STS-kriterier som gäller för att en värdepapperisering ska kunna betecknas som STS. Under den fristen bör värdepapperiseringen i fråga fortsätta att betraktas som förenlig med STS-kriterierna och bör inte avföras från den förteckning som upprättats av Esma i enlighet med denna förordning.
- (38) Denna förordning bidrar till en harmonisering av ett antal viktiga aspekter på värdepapperiseringsmarknaden utan att det påverkar utvecklingen av ytterligare marknadsstyrd harmonisering av processer och praxis på marknaderna för värdepapperisering. Det är därför mycket viktigt att marknadsaktörer och deras branschorganisationer fortsätter att arbeta för ytterligare standardisering av marknadspraxis, särskilt standardisering av hur värdepapperiseringar ska dokumenteras. Kommissionen bör noggrant följa och rapportera om marknadsdeltagarnas insatser för standardisering.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

- (39) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG⁽¹⁾, 2009/138/EG⁽²⁾ och 2011/61/EU⁽³⁾ samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 1060/2009⁽⁴⁾ och (EU) nr 648/2012⁽⁵⁾ kommer att ändras på motsvarande sätt, i syfte att säkerställa att unionens rättsliga ram är konsekvent med denna förordning när det gäller bestämmelser som rör värdepapperisering; det huvudsakliga målet är att inrätta en väl fungerande inre marknad, i synnerhet genom att säkerställa lika konkurrensvillkor på den inre marknaden för alla institutionella investerare.
- (40) I fråga om ändringarna i förordning (EU) nr 648/2012 bör OTC-derivatkontrakt som ingås av specialföretag för värdepapperisering inte omfattas av clearingkravet, förutsatt att vissa villkor är uppfyllda. Detta beror på att motparterna i OTC-derivatkontrakt som ingås med specialföretag för värdepapperisering är borgenärer med säkerhetsrätt enligt berörda värdepapperiseringsavtal, och lämpligt skydd mot motpartskreditrisk ingår som regel redan. När det gäller derivat som inte clearas centralt bör kravet på säkerhetsnivå väljas även med beaktande av de enskilda värdepapperiseringsavtalens struktur, samt de skyddsmekanismer som redan finns inbyggda i dessa.
- (41) Säkerställda obligationer och värdepapperiseringar kan i vissa fall vara utbytbara. För att förebygga risken för snedvridning eller arbitrage i valet mellan värdepapperisering och säkerställda obligationer – en risk som följer av att OTC-derivatkontrakt som ingås av specialföretag för säkerställda obligationer eller av specialföretag för värdepapperisering behandlas olika – bör förordning (EU) nr 648/2012 ändras i syfte att säkerställa att derivat som är kopplade till säkerställda obligationer och derivat som är kopplade till värdepapperiseringar behandlas på ett konsekvent sätt med avseende på clearingkravet och marginalsäkerhetskraven på OTC-derivat som inte clearas centralt.
- (42) I syfte att harmonisera tillsynsavgifterna, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på att ytterligare specificera vilka slags avgifter som ska betalas, i vilka fall avgifter ska betalas, hur stora avgiftsbeloppen ska vara och hur de ska betalas. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽⁶⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (43) För att precisera kravet på bibehållande av risk samt för att ytterligare förtydliga homogenitetskriteriet och vilka exponeringar som ska anses homogena inom ramen för kraven på enkelhet, samtidigt som det säkerställs att värdepapperisering av lån till små och medelstora företag inte påverkas negativt, bör kommissionen ges befogenhet att anta sådana tekniska standarder för tillsyn som utvecklats av EBA med hänsyn till villkoren för bibehållande av risk, mätning av bibehållandenivåer, vissa förbud som gäller bibehållna risker, bibehållande av risker på gruppnivå samt undantag för vissa transaktioner och specificeringen av homogenitetskriteriet och av vilka underliggande exponeringar som anses homogena. Kommissionen bör anta dessa tekniska standarder för tillsyn genom delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget och i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010. EBA bör bedriva ett nära samarbete med de andra två europeiska tillsynsmyndigheterna.
- (44) För att underlätta för investerare att få kontinuerlig, lätt tillgänglig och kostnadsfri tillgång till tillförlitlig information om värdepapperiseringar, liksom att närmare ange villkor för de behöriga myndigheternas skyldighet att samarbeta och utbyta information, bör kommissionen ges befogenhet att anta tekniska standarder för tillsyn som framtagna av Esma när det gäller följande: jämförbara uppgifter om underliggande exponeringar och regelbunden rapportering till investerare, förteckningen över berättigade ändamål för vilka återvärdepapperisering är tillåten, de förfaranden som gör det möjligt för värdepapperiseringsregister att kontrollera att de inrapporterade uppgifterna är fullständiga och samstämmiga, ansökan om registrering och den förenklade ansökan om utvidgning av registreringen, de detaljerade uppgifter om värdepapperiseringar som ska tillhandahållas av transparenskäll, de operativa

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 av den 16 september 2009 om kreditvärderingsinstitut (EUT L 302, 17.11.2009, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

⁽⁶⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

standarder som krävs för insamling, aggregering och jämförelse av uppgifter mellan olika värdepapperiseringsregister, de uppgifter till vilka utsedda myndigheter har tillgång och villkoren för direkt tillgång, den information som ska tillhandahållas vid en STS-anmälan, den information som ska tillhandahållas de behöriga myndigheterna i ansökan om tillstånd för tredje part att utföra en kontroll samt den information som ska utbytas samt innehållet och omfattningen av underrättelseskyldigheten. Kommissionen bör anta dessa tekniska standarder för tillsyn genom delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget och i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010. Esma bör bedriva ett nära samarbete med de andra två europeiska tillsynsmyndigheterna.

- (45) För att underlätta förarbetet för investerare, originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering bör också befohgenhet ges till kommissionen att anta tekniska standarder för genomförande som framtagits av Esma med avseende på följande: de mallar som ska användas när uppgifter görs tillgängliga för innehavare av en värdepapperiseringsposition, formatet på ansökan om registrering och söknan om utvidgning av registreringen av värdepapperiseringsregister, mall för tillhandahållande av information, de mallar som ska användas för att tillhandahålla information till värdepapperiseringsregistret med beaktande av lösningar som har utarbetats av befintliga värdepapperiseringsuppfigtsinsamlare samt mallen för STS-anmälningar, som kommer att förse investerare och behöriga myndigheter med tillräcklig information för att bedöma om STS-kraven är uppfyllda. Kommissionen bör anta dessa tekniska standarder för genomförande genom genomförandeakter enligt artikel 291 i EUF-fördraget och i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010. Esma bör bedriva ett nära samarbete med de andra två europeiska tillsynsmyndigheterna.
- (46) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att fastställa ett allmänt ramverk för värdepapperisering och att skapa ett särskilt ramverk för STS-värdepapperisering, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna på grund av att värdepapperiseringsmarknaderna fungerar globalt och eftersom det är viktigt att säkerställa lika villkor på den inre marknaden för alla institutionella investerare och enheter som deltar i värdepapperisering, utan snarare, på grund av deras omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (47) Denna förordning bör tillämpas på värdepapperiseringar där värdepapperen emitterats den 1 januari 2019 eller senare.
- (48) I fråga om värdepapperiseringspositioner som är utestående den 1 januari 2019 bör originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering ha möjlighet att använda beteckningen "STS" under förutsättning att värdepapperiseringen i fråga uppfyller STS-kraven, för vissa krav vid tidpunkten för anmälan och för andra krav vid ursprungstidpunkten. Originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering bör därför ha rätt att lämna in en STS-anmälan till Esma enligt denna förordning. Senare ändringar av värdepapperiseringen bör godtas förutsatt att värdepapperiseringen fortfarande uppfyller samtliga tillämpliga STS-krav.
- (49) De krav avseende due diligence som tillämpas i enlighet med gällande unionsrätt före denna förordnings tillämpningsdatum bör fortsätta att tillämpas på värdepapperiseringar som emitterats den 1 januari 2011 eller senare, samt på värdepapperiseringar som emitterats före den 1 januari 2011 i fall då nya underliggande exponeringar har tillkommit eller ersatts efter den 31 december 2014. De bestämmelser i kommissionens delegerade förordning (EU) nr 625/2014 ⁽¹⁾ som anger kraven på bibehållande av risk när det gäller kreditinstitut och värdepappersföretag i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽²⁾ bör fortsätta att vara tillämpliga fram till dess att de tekniska standarderna för tillsyn avseende bibehållande av risk antagna enligt denna förordning blir tillämpliga. För att säkra rättslig förutsebarhet bör kreditinstitut eller värdepappersföretag, försäkrings- och återförsäkringsföretag och förvaltare av alternativa investeringsfonder – i fråga om värdepapperiseringspositioner som är utestående när denna förordnings tillämpningsdatum infaller – fortsätta att omfattas av artikel 405 i förordning (EU) nr 575/2013 och kapitlen I, II och III samt artikel 22 i delegerad förordning (EU) nr 625/2014, artiklarna 254 och 255 i delegerad förordning (EU) 2015/35 respektive artikel 51 i kommissionens delegerade förordning (EU) nr 231/2013 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 625/2014 av den 13 mars 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 med hjälp av tekniska tillsynsstandarder om de krav som investerande institut, medverkande institut, institut som är ursprungliga långivare och institut som är originatorer ska uppfylla när det gäller exponeringar mot överförda kreditrisker (EUT L 174, 13.6.2014, s. 16).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽³⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 231/2013 av den 19 december 2012 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU vad gäller undantag, allmänna verksamhetsvillkor, förvaringsinstitut, finansiell hävstång, öppenhet och tillsyn (EUT L 83, 22.3.2013, s. 1).

För att säkerställa att originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering uppfyller sina skyldigheter i fråga om transparens fram till dess att de tekniska standarder för tillsyn som ska antas av kommissionen enligt denna förordning blir tillämpliga, bör de uppgifter som anges i bilagorna I–VIII i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/3⁽¹⁾ göras allmänt tillgängliga.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs ett allmänt ramverk för värdepapperisering. Förordningen definierar begreppet värdepapperisering och fastställer krav avseende due diligence, bibehållande av risk och transparens för de parter som deltar i värdepapperisering, kriterier för kreditgivning, krav för försäljning av värdepapperiseringar till icke-professionella kunder, förbud mot återvärdepapperisering, krav på specialföretag för värdepapperisering samt villkor och förfaranden för värdepapperiseringsregister. Den inrättar även ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering (nedan kallad *STS-värdepapperisering*).
2. Denna förordning är tillämplig på institutionella investerare, originatorer, medverkande institut, ursprungliga långgivare och specialföretag för värdepapperisering.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *värdepapperisering*: en transaktion eller ett program varigenom den kreditrisk som är förenad med en exponering eller en grupp av exponeringar delas upp i trancher, och som har samtliga följande egenskaper:
 - a) Betalningarna inom ramen för transaktionen eller programmet är beroende av utvecklingen av exponeringen eller gruppen av exponeringar.
 - b) Prioriteringen av trancherna avgör hur förluster fördelas under den tid transaktionen eller programmet pågår.
 - c) Transaktionen eller programmet skapar inte exponeringar som har alla de egenskaper som förtecknas i artikel 147.8 i förordning (EU) nr 575/2013.
2. *specialföretag för värdepapperisering*: ett bolag, en trust eller en annan enhet, som inte är en originator eller ett medverkande institut, som inrättats för att genomföra en eller flera värdepapperiseringar, vars verksamhet inte går utöver vad som är lämpligt för att uppnå detta mål och vars struktur är utformad för att avskilja dess förpliktelser från originatorns förpliktelser.
3. *originator*: en enhet som
 - a) själv eller via anknutna enheter, direkt eller indirekt, var part i det ursprungliga avtal som gav upphov till de förpliktelser eller potentiella förpliktelser för gäldenären eller den potentiella gäldenären som ligger till grund för de exponeringar som värdepapperiseras, eller
 - b) förvärvar tredje parts exponeringar för sin egen räkning och därefter värdepapperiserar dem.
4. *återvärdepapperisering*: värdepapperisering där minst en av de underliggande exponeringarna är en värdepapperiseringsposition.
5. *medverkande institut (sponsor)*: ett kreditinstitut, oavsett om det är beläget i unionen eller inte, enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013 eller ett värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.1 i direktiv 2014/65/EU som inte är en originator, som
 - a) upprättar och förvaltar ett program för tillgångsbaserade certifikat eller annan värdepapperisering som förvärvar exponeringar från tredje part eller

⁽¹⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/3 av den 30 september 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 med avseende på tekniska tillsynsstandarder för informationskrav för strukturerade finansiella instrument (EUT L 2, 6.1.2015, s. 57).

- b) upprättat ett program för tillgångsbaserade certifikat eller annan värdepapperisering som förvärvar exponeringar från tredje part och delegerar den löpande aktiva portföljförvaltning som omfattas av den värdepapperiseringen till en enhet som är auktoriserad att bedriva sådan verksamhet i enlighet med direktiv 2009/65/EG, direktiv 2011/61/EU eller direktiv 2014/65/EU.
6. *tranch*: ett genom avtal fastställt segment av den kreditrisk som är förenad med en exponering eller en grupp av exponeringar, där en position i segmentet medför större eller mindre risk för kreditförlust än en position på samma belopp i ett annat segment, utan beaktande av kreditriskskydd som tredje parter ger direkt till innehavarna av positioner i segmentet eller i andra segment.
7. *program för tillgångsbaserade certifikat* eller *ABCP-program*: ett värdepapperiseringsprogram där emitterade värdepapper främst består av tillgångsbaserade certifikat med en ursprunglig löptid på ett år eller mindre.
8. *transaktion med tillgångsbaserade certifikat* eller *ABCP-transaktion*: en värdepapperisering inom ett ABCP-program.
9. *traditionell värdepapperisering*: värdepapperisering som innebär att det ekonomiska intresset i de exponeringar som värdepapperiseras överförs genom att äganderätten till dessa exponeringar överförs från originatorn till ett specialföretag för värdepapperisering eller genom sekundärt deltagande av ett specialföretag för värdepapperisering, i fall där de emitterade värdepappren inte medför någon betalningsförpliktelse för originatorn.
10. *syntetisk värdepapperisering*: en värdepapperisering vid vilken risköverföringen uppnås genom användning av kreditderivat eller garantier och de exponeringar som värdepapperiseras förblir exponeringar för originatorn.
11. *investerare*: en fysisk eller juridisk person som innehar en värdepapperiseringsposition.
12. *institutionell investerare*: en investerare som är något av följande
- a) ett försäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.1 i direktiv 2009/138/EG,
 - b) ett återförsäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.4 i direktiv 2009/138/EG,
 - c) ett tjänstepensionsinstitut som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2341 ⁽¹⁾ i enlighet med artikel 2 i det direktivet, om inte en medlemsstat har valt att helt eller delvis underlåta att tillämpa detta direktiv på institutet i enlighet med artikel 5 i det direktivet; det kan även vara en kapitalförvaltare eller en auktoriserad enhet som utsetts av ett tjänstepensionsinstitut i enlighet med artikel 32 i direktiv (EU) 2016/2341,
 - d) en förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) enligt definitionen i artikel 4.1 b i direktiv 2011/61/EU som förvaltar och/eller marknadsför alternativa investeringsfonder i unionen,
 - e) ett förvaltningsbolag för ett företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) enligt definitionen i artikel 2.1 b i direktiv 2009/65/EG,
 - f) ett internt förvaltad fondföretag, som är ett investeringsbolag som auktoriserats i enlighet med direktiv 2009/65/EG och som inte har utsett ett förvaltningsbolag som är auktoriserat enligt det direktivet för sin förvaltning,
 - g) ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013 vid tillämpning av den förordningen eller ett värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i den förordningen.
13. *serviceföretag*: en enhet som dagligen förvaltar en grupp förvärvade fordringar eller de underliggande kreditexponeringarna.
14. *likviditetsfacilitet*: en värdepapperiseringsposition som följer av ett avtal om att tillhandahålla finansiering för att säkerställa att betalningsströmmar når investerarna i rätt tid.
15. *revolverande exponering*: en exponering där låntagares utestående skulder tillåts variera på grundval av deras beslut att låna och betala tillbaka, upp till en överenskommen gräns.
16. *revolverande värdepapperisering*: en värdepapperisering där själva värdepapperiseringsstrukturen varierar genom att exponeringar läggs till eller avlägsnas från gruppen av exponeringar, oberoende av huruvida exponeringarna rullar eller inte.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2341 av den 14 december 2016 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EUT L 354, 23.12.2016, s. 37).

17. *bestämmelse om förtida amortering*: en avtalsklausul i en värdepapperisering av revolverande exponeringar eller en revolverande värdepapperisering enligt vilken investerarnas värdepapperiseringspositioner ska lösas in före dessa positioners ursprungliga förfallodag, om vissa särskilt angivna händelser inträffar.
18. *tranch i första-förlustläge*: den lägst rangordnade tranchen i en värdepapperisering som är den första tranch som bär förluster som uppstår på de värdepapperiserade exponeringarna och därigenom ger skydd åt tranchen i andra-förlustläge och de eventuella trancher som är högre rangordnade.
19. *värdepapperiseringsposition*: exponering mot en värdepapperisering.
20. *ursprunglig långgivare*: en enhet som, själv eller via anknutna enheter, direkt eller indirekt, ingick det ursprungliga avtal som gav upphov till de förpliktelser eller potentiella förpliktelser för gäldenären, eller den potentiella gäldenären, som ger upphov till de exponeringar som värdepapperiseras.
21. *fullt ut stödda ABCP-program*: ABCP-program som det medverkande institutet stöder direkt och fullt ut genom att till specialföretaget eller specialföretagen för värdepapperisering tillhandahålla en eller flera likviditetsfaciliteter som täcker åtminstone allt det följande:
 - a) Alla likviditets- och kreditrisker för ABCP-programmet.
 - b) Alla väsentliga utspädningsrisker för de värdepapperiserade exponeringarna.
 - c) Alla andra ABCP-transaktionskostnader och kostnader på ABCP-programnivå som är nödvändiga för att garantera investeraren full utbetalning av varje belopp från ABCP.
22. *fullt ut stödda ABCP-transaktioner*: ABCP-transaktioner som stöds genom en likviditetsfacilitet, på transaktionsnivå eller på ABCP-programnivå, som täcker åtminstone allt av följande:
 - a) Alla likviditets- och kreditrisker för ABCP-transaktionen.
 - b) Alla väsentliga utspädningsrisker för de värdepapperiserade exponeringarna i ABCP-transaktionen.
 - c) Alla andra ABCP-transaktionskostnader och kostnader på ABCP-programnivå som är nödvändiga för att garantera investeraren full utbetalning av varje belopp från ABCP.
23. *värdepapperiseringsregister*: en juridisk person som centralt samlar in och registerför uppgifter om värdepapperiseringar.

Vid tillämpning av artikel 10 i denna förordning ska hänvisningarna till "transaktionsregister" i artiklarna 61, 64, 65, 66, 73, 78, 79 och 80 i förordning (EU) nr 648/2012 anses som hänvisningar till "värdepapperiseringsregister".

Artikel 3

Försäljning av värdepapperiseringar till icke-professionella kunder

1. Säljaren av en värdepapperiseringsposition får inte sälja en sådan position till en icke-professionell kund enligt definitionen i artikel 4.1.11 i direktiv 2014/65/EU, såvida inte samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - a) Säljaren av värdepapperiseringspositionen har utfört ett lämplighetstest i enlighet med artikel 25.2 i direktiv 2014/65/EU.
 - b) Säljaren av värdepapperiseringspositionen har på grundval av ett sådant test som avses i led a förvässat sig om att värdepapperiseringspositionen är lämplig för den icke-professionella kunden.
 - c) Säljaren av värdepapperiseringspositionen underrättar genom en rapport omedelbart den icke-professionella kunden om lämplighetstestets resultat.
2. Om de villkor som anges i punkt 1 är uppfyllda och den icke-professionella kundens portfölj med finansiella instrument inte överstiger 500 000 EUR ska säljaren, på grundval av den information som lämnats av den icke-professionella kunden i enlighet med punkt 3, säkerställa att den icke-professionella kunden totalt inte investerar mer än 10 % av sin portfölj i värdepapperiseringspositioner och att det ursprungliga belopp som investeras i en eller flera värdepapperiseringspositioner är minst 10 000 EUR.
3. Den icke-professionella kunden ska lämna korrekt information om sin portfölj med finansiella instrument till säljaren, inklusive eventuella investeringar i värdepapperiseringspositioner.
4. Vid tillämpning av punkterna 2 och 3 ska den icke-professionella kundens portfölj med finansiella instrument inkludera kontanta depositioner och finansiella instrument men exkludera alla finansiella instrument som har lämnats som säkerhet.

Artikel 4

Krav på specialföretag för värdepapperisering

Specialföretag för värdepapperisering får inte vara etablerade i ett tredjeland för vilket något av följande gäller:

- a) Tredjelandet är upptaget i förteckningen över högriskjurisdiktioner och icke-samarbetsvilliga jurisdiktioner av FATF.
- b) Tredjelandet har inte undertecknat en överenskommelse med en medlemsstat för att säkerställa att det tredjelandet till fullo uppfyller standarderna i artikel 26 i Organisationen för ekonomiskt samarbete och utvecklings (OECD) modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet eller i OECD:s modellavtal för informationsutbyte i skatteärenden och att det säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden, inbegripet eventuella multilaterala skatteavtal.

KAPITEL 2

BESTÄMMELSER SOM ÄR TILLÄMPLIGA PÅ ALLA VÄRDEPAPPERISERINGAR

Artikel 5

Krav avseende due diligence för institutionella investerare

1. Institutionella investerare som inte är originatorer, medverkande institut eller ursprungliga långivare ska före innehav av en värdepapperiseringsposition kontrollera följande:

- a) Om den originator eller den ursprungliga långivare som är etablerad i unionen inte är ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.1 och 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013, att originatorn eller den ursprungliga långivaren beviljar alla krediter som ger upphov till de underliggande exponeringarna på grundval av sunda och väldefinierade kriterier och tydligt fastställda förfaranden för att godkänna, ändra, förnya och finansiera dessa krediter samt har effektiva system för att tillämpa dessa kriterier och förfaranden i enlighet med artikel 9.1 i den här förordningen.
- b) Om originatorn eller den ursprungliga långivaren är etablerad i ett tredjeland, att originatorn eller den ursprungliga långivaren beviljar alla krediter som ger upphov till de underliggande exponeringarna på grundval av sunda och väldefinierade kriterier och tydligt fastställda förfaranden för att godkänna, ändra, förnya och finansiera dessa krediter samt har effektiva system för att tillämpa dessa kriterier och processer för att säkerställa att kreditgivningens baseras på en grundlig bedömning av gäldenärens kreditvärdighet.
- c) Om den institutionella investeraren är etablerad i unionen, att originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långivaren fortlöpande bibehåller ett väsentligt ekonomiskt intresse netto i enlighet med artikel 6 och att bibehållandet av risk meddelas den institutionella investeraren i enlighet med artikel 7.
- d) Om den institutionella investeraren är etablerad i ett tredjeland, att originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långivaren dels fortlöpande bibehåller ett väsentligt ekonomiskt intresse netto som, under alla omständigheter, inte får vara mindre än 5 %, fastställt i enlighet med artikel 6, dels meddelar bibehållandet av risk till institutionella investerare.
- e) Att originatorn, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering i tillämpliga fall har gjort den information som krävs enligt artikel 7 tillgänglig så ofta och på det sätt som anges i den artikeln.

2. Genom undantag från punkt 1 ska, i fråga om fullt ut stödda ABCP-transaktioner, det krav som anges i punkt 1 a tillämpas på det medverkande institutet. I sådana fall ska det medverkande institutet kontrollera att den originator eller den ursprungliga långivare som inte är ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag beviljar alla krediter som ger upphov till de underliggande exponeringarna på grundval av sunda och väldefinierade kriterier och tydligt fastställda förfaranden för att godkänna, ändra, förnya och finansiera dessa krediter samt har effektiva system för att tillämpa dessa kriterier och förfaranden i enlighet med artikel 9.1.

3. Institutionella investerare som inte är originatorer, medverkande institut eller ursprungliga långivare ska före innehav av en värdepapperiseringsposition göra en due diligence-bedömning som ger dem möjlighet att bedöma riskerna i sammanhanget. Bedömningen ska omfatta åtminstone allt det följande:

- a) Riskegenskaperna hos den enskilda värdepapperiseringspositionen och de underliggande exponeringarna.
- b) Alla strukturella drag hos värdepapperiseringen som kan ha en väsentlig inverkan på värdepapperiseringspositionens resultat, inbegripet avtalsmässiga prioritetsordningar för betalningar och betalningsrelaterade utlösande faktorer, kreditförstärkningar, likviditetsförstärkningar, utlösande faktorer när det gäller marknadsvärde och transaktionsspecifika definitioner av fallissemang.

- c) Vad gäller värdepapperiseringar som omfattas av en STS-anmälan i enlighet med artikel 27, att de uppfyller kraven i artiklarna 19–22 eller 23–26, och i artikel 27. Institutionella investerare får i lämplig utsträckning förlita sig på STS-anmälan enligt artikel 27.1 och på den information som originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering tillhandahållit om uppfyllandet av STS-kraven, dock utan att enbart eller automatiskt förlita sig på den anmälan eller informationen.

Utän hinder av vad som sägs i första stycket a och b ska, i fråga om fullt ut stödda ABCP-program, institutionella investerare i de certifikat som emitterats inom sådana ABCP-program beakta ABCP-programmens egenskaper och det fullständiga likviditetsstödet.

4. Institutionella investerare som inte är originatorer, medverkande institut eller ursprungliga långivare och som innehar en värdepapperiseringsposition ska göra åtminstone följande:

- a) Fastställa lämpliga skriftliga förfaranden som står i proportion till värdepapperiseringspositionens riskprofil och, om relevant, till den institutionella investerarens handelslager och övriga verksamhet, i syfte att fortlöpande övervaka efterlevnaden av punkterna 1 och 3 och värdepapperiseringspositionens och de underliggande exponeringarnas resultat.

Om så är relevant med hänsyn till värdepapperiseringen och de underliggande exponeringarna ska dessa skriftliga förfaranden omfatta övervakning av exponeringsslag, procentandel lån som är obetalda 30, 60 respektive 90 dagar efter förfalldagen, fallissemangsfrekvens, frekvensen på förskottsbetalade lån, lån som omfattas av inkassoförfaranden, återvinningsgrad, återköp, låneändringar, betalningsuppskov, typ av säkerheter och besittningsrätt, frekvensfördelning av kreditpoäng eller andra mått för kreditvärdighet inom underliggande exponeringar, sektoriell och geografisk spridning och frekvensfördelning av belåningsgrader med intervallbredder som underlättar lämpliga känslighetsanalyser. Om de underliggande exponeringarna också är värdepapperiseringspositioner, såsom är tillåtet enligt artikel 8, ska institutionella investerare även övervaka de positionernas underliggande exponeringar.

- b) När det gäller andra värdepapperiseringar än fullt ut stödda ABCP-program, regelbundet utföra stresstester på kassaflödena och värdena på säkerheterna för de underliggande exponeringarna eller, om det inte finns tillräckliga uppgifter om kassaflöden och säkerheternas värde, stresstester på förlustantaganden, med hänsyn till art, storlek och komplexitet när det gäller risken i värdepapperiseringspositionen.

- c) När det gäller fullt ut stödda ABCP-program, regelbundet utföra stresstester av det medverkande institutets solvens och likviditet.

- d) Säkerställa intern rapportering till sitt ledningsorgan så att detta är medvetet om de väsentliga risker som följer av värdepapperiseringspositionen och så att dessa risker hanteras på ett lämpligt sätt.

- e) På begäran kunna visa för sina behöriga myndigheter att de har en heltäckande och grundlig förståelse av värdepapperiseringspositionen och dess underliggande exponeringar och att de har infört skriftliga riktlinjer och förfaranden för riskhanteringen av värdepapperiseringspositionen och för dokumentation av kontroller och due diligence i enlighet med punkterna 1 och 2 och av annan relevant information.

- f) När det gäller exponeringar mot fullt ut stödda ABCP-program, på begäran kunna visa för sina behöriga myndigheter att de har en heltäckande och grundlig förståelse av det medverkande institutets kreditkvalitet och av villkoren för den likviditetsfacilitet som tillhandahålls.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1–4 i denna artikel får en institutionell investerare, om den har gett en annan institutionell investerare befogenhet att fatta beslut om investeringsförvaltning som kan innebära att den exponeras för en värdepapperisering, instruera den förvaltande parten att fullgöra dess åtaganden enligt denna artikel i fråga om alla exponeringar för en värdepapperisering som följer av dessa beslut. Medlemsstaterna ska säkerställa, med avseende på fall då en institutionell investerare i enlighet med denna punkt har fått instruktioner att fullgöra en annan institutionell investerarens åtaganden men underlåter att göra detta, att sanktioner i enlighet med artiklarna 32 och 33 får påföras den förvaltande parten och inte den institutionella investerare som exponeras för värdepapperiseringen.

Artikel 6

Bibehållande av risk

1. Originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långgivaren för en värdepapperisering ska fortlöpande bibehålla ett väsentligt ekonomiskt intresse netto i värdepapperiseringen, vilket inte får understiga 5 %. Intresset ska mätas vid ursprungstidpunkten och bestämmas av det teoretiska värdet för poster utanför balansräkningen. Om originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långgivaren inte sinsemellan kommit överens om vem av dem som ska

bibehålla det väsentliga ekonomiska intresset netto ska originatorn vara den som bibehåller det väsentliga ekonomiska intresset netto. Bibehållandekraven ska inte tillämpas mer än en gång för en given värdepapperisering. Det väsentliga ekonomiska intresset netto får inte delas upp på olika typer av bibehållare och inte omfattas av någon kreditrisk-reducering eller risksäkring.

Vid tillämpning av denna artikel ska en enhet inte anses vara en originator om enheten har inrättats eller bedriver verksamhet i det enda syftet att värdepapperisera exponeringar.

2. Originatorer får inte välja vilka tillgångar som ska överföras till specialföretaget för värdepapperisering i syfte att göra förluster på de tillgångar som överförs till specialföretaget för värdepapperisering, beräknade under transaktionens löptid eller högst fyra år om transaktionens löptid är längre än fyra år, som är större än förlusterna under samma period för jämförbara tillgångar på originatorns balansräkning. Om den behöriga myndigheten finner bevis som antyder att det förbudet har överträtts ska den undersöka resultatet för tillgångar som har överförts till specialföretaget för värdepapperisering och jämförbara tillgångar på originatorns balansräkning. Om resultatet för de överförda tillgångarna till följd av originatorns avsikt är väsentligt lägre än resultatet för de jämförbara tillgångarna på originatorns balansräkning, ska den behöriga myndigheten påföra en sanktion enligt artiklarna 32 och 33.

3. Endast följande metoder ska anses innebära bibehållande av ett väsentligt ekonomiskt intresse netto på minst 5 % i den mening som avses i punkt 1:

- a) Bibehållande av minst 5 % av det nominella värdet av varje tranch som sålts eller överförs till investerare.
- b) Vid revolverande värdepapperisering eller värdepapperisering av revolverande exponeringar, bibehållande av originatorns intresse på minst 5 % av det nominella värdet för var och en av de värdepapperiserade exponeringarna.
- c) Bibehållande av slumpvis utvalda exponeringar som motsvarar minst 5 % av det nominella värdet av de värdepapperiserade exponeringarna, om dessa icke-värdepapperiserade exponeringar annars skulle ha värdepapperiserats i den aktuella transaktionen, förutsatt att antalet potentiellt värdepapperiserade exponeringar inte understiger 100 vid ursprungstidpunkten.
- d) Bibehållande av tranchen i första-förlustläge och, om detta bibehållande inte når upp till 5 % av det nominella värdet av de värdepapperiserade exponeringarna, vid behov andra trancher med samma eller högre riskprofil än de som överförs eller sålts till investerare och som inte har kortare löptid än de som överförs eller sålts till investerare, så att bibehållandet totalt motsvarar minst 5 % av det nominella värdet av de värdepapperiserade exponeringarna.
- e) Bibehållande av en exponering i första-förlustläge som motsvarar minst 5 % av varje värdepapperiserad exponering i värdepapperiseringen.

4. När ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i unionen i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG⁽¹⁾, ett moderinstitut eller ett finansiellt holdingföretag som är etablerat i unionen eller ett av dess dotterbolag i den mening som avses i förordning (EU) nr 575/2013, i egenskap av originator eller medverkande institut, värdepapperiserar exponeringar från ett eller flera kreditinstitut, värdepappersföretag eller andra finansiella institut som omfattas av gruppberedad tillsyn, kan kraven i punkt 1 uppfyllas på grundval av den konsoliderade situationen för det i unionen etablerade närstående moderinstitutet, finansiella holdingföretaget eller blandade finansiella holdingföretaget.

Första stycket är endast tillämpligt om de kreditinstitut, värdepappersföretag eller finansiella institut som skapade de värdepapperiserade exponeringarna uppfyller kraven i artikel 79 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽²⁾ och i god tid tillhandahåller den information som behövs för att uppfylla de krav som anges i artikel 5 i den här förordningen till originatorn eller det medverkande institutet och till det i unionen etablerade unionsbaserade moderinstitutet, finansiella holdingföretaget eller blandade finansiella holdingföretaget.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

5. Punkt 1 ska inte tillämpas när de värdepapperiserade exponeringarna är exponeringar mot, eller helt, ovillkorligt och återkalleligt garanterade av

- a) nationella regeringar eller centralbanker,
- b) delstatliga och lokala självstyrelseorgan och myndigheter och offentliga organ i medlemsstaterna i den mening som avses i artikel 4.1.8 i förordning (EU) nr 575/2013,
- c) institut som har tilldelats riskvikten 50 % eller mindre enligt del tre avdelning II kapitel 2 i förordning (EU) nr 575/2013,
- d) nationella utvecklingsbanker eller utvecklingsinstitutioner i den mening som avses i artikel 2.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/1017 ⁽¹⁾, eller
- e) multilaterala utvecklingsbanker som förtecknas i artikel 117 i förordning (EU) nr 575/2013.

6. Punkt 1 ska inte tillämpas på transaktioner som grundar sig på ett klart, transparent och allmänt tillgängligt index, där de underliggande referensenheter är identiska med de enheter som ingår i ett index av enheter med stor omsättning eller är andra överlåtbara värdepapper än värdepapperiseringspositioner.

7. EBA ska i nära samarbete med Esmå och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 ⁽²⁾ utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att mer i detalj specificera kravet på bibehållande av risk, särskilt med avseende på följande:

- a) Villkoren för bibehållande av risk enligt punkt 3, bl.a. uppfyllande av bibehållandekravet genom en syntetisk eller villkorad form av bibehållande.
- b) Mätningen av den bibehållandenivå som avses i punkt 1.
- c) Förbudet mot risksäkring eller försäljning av det bibehållna intresset.
- d) Villkoren för bibehållande på gruppnivå i enlighet med punkt 4.
- e) Villkoren för att undanta transaktioner som grundar sig på ett sådant klart, transparent och allmänt tillgängligt index som avses i punkt 6.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juli 2018.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 7

Transparenskrav för originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering

1. Originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering ska, i enlighet med punkt 2 i denna artikel, göra åtminstone följande uppgifter tillgängliga för innehavare av värdepapperiseringspositioner, för de behöriga myndigheter som avses i artikel 29 i denna förordning och, på begäran, för potentiella investerare:

- a) Kvartalsvisa uppgifter om de underliggande exponeringarna eller, för tillgångsbaserade certifikat (ABCP), månatliga uppgifter om de underliggande fordringarna eller kreditfordringarna.
- b) All underliggande dokumentation som är nödvändig för att förstå transaktionen, i tillämpliga fall inbegripet, men inte begränsat till, följande dokument:
 - i) Det slutliga emissionsdokumentet eller prospektet tillsammans med dokumenten rörande transaktionens avslutande, med undantag av juridiska utlåtanden.
 - ii) Vid traditionell värdepapperisering: försäljningsavtalet för tillgången, överlåtelse-, novations- eller överföringsavtal och alla relevanta förklaringar angående tillgången.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/1017 av den 25 juni 2015 om Europeiska fonden för strategiska investeringar, Europeiska centrumet för investeringsrådgivning och portalen för investeringsprojekt på europeisk nivå samt om ändring av förordningarna (EU) nr 1291/2013 och (EU) nr 1316/2013 – Europeiska fonden för strategiska investeringar (EUT L 169, 1.7.2015, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

- iii) Derivatkontrakt och garantiavtal samt alla relevanta dokument om arrangemang för säkerheter där den exponering som värdepapperiseras förblir en exponering för originatorn.
 - iv) Avtal om förvaltning av lånebetalning, back-up för förvaltning av lånebetalning, administration och likviditetsförvaltning.
 - v) Trusturkund, säkerhetsavtal, agentavtal, avtal med kontoförande bank, avtal om investeringsgaranti, införlivade villkor eller masterfondramverk eller masterdefinitionsavtal, eller sådan juridisk dokumentation med motsvarande rättsverkan.
 - vi) Alla relevanta avtal mellan borgenärer, dokument med avseende på derivatinstrument, avtal om förlagslån, låneavtal för nyetableringar och avtal om likviditetsfaciliteter.
- Denna underliggande dokumentation ska inbegripa en detaljerad beskrivning av värdepapperiseringens prioritetsordning för betalningar.
- c) Om ett prospekt inte har utformats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG⁽¹⁾: en sammanfattning av transaktionen eller en översikt över värdepapperiseringens huvudsakliga egenskaper, som i förekommande fall ska innehålla följande:
 - i) Närmare uppgifter om transaktionens struktur, inbegripet strukturdiagram som innehåller en översikt av transaktionen, kassaflödena och ägarstrukturen.
 - ii) Närmare uppgifter om exponeringens egenskaper, kassaflöden, prioritetsordning vid förluster, kreditförstärkning och funktioner för likviditetsstöd.
 - iii) Närmare uppgifter om rösträtter för innehavare av en värdepapperiseringsposition och deras förbindelser med andra borgenärer med säkerhetsrätt.
 - iv) En förteckning över alla utlösande faktorer och händelser som det hänvisas till i de dokument som tillhandahålls i enlighet med led b som kan få en väsentlig inverkan på värdepapperiseringspositionens resultat.
 - d) När det gäller STS-värdepapperisering: den STS-anmälan som avses i artikel 27.
 - e) Kvartalsvis rapportering till investerare eller, för tillgångsbaserade certifikat (ABCP), månatlig rapportering till investerare som innehåller följande:
 - i) Alla i sak relevanta uppgifter om kreditkvaliteten och resultatutvecklingen för de underliggande exponeringarna.
 - ii) Uppgifter om händelser som utlöser ändringar i prioriteringsordningen för betalningar eller utbyte av en motpart, och, när det gäller värdepapperisering som inte är en ABCP-transaktion, uppgifter om de kassaflöden som genereras av de underliggande exponeringarna och av värdepapperiseringens skulder.
 - iii) Information om den bibehållna risken, inbegripet information om vilken av de metoder som anges i artikel 6.3 som har tillämpats, i enlighet med artikel 6.
 - f) All insiderinformation som avser värdepapperiseringen som originatorn, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering är skyldiga att offentliggöra i enlighet med artikel 17 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014⁽²⁾ om insiderhandel och marknadsmanipulation.
 - g) I de fall led f inte är tillämpligt: alla viktiga händelser, såsom
 - i) ett väsentligt åsidosättande av de förpliktelser som anges i de dokument som gjorts tillgängliga i enlighet med led b, inbegripet korrigerande åtgärder, undantag eller godkännanden som därefter gjorts med avseende på åsidosättandet i fråga,
 - ii) en ändring av de strukturella drag som kan ha en väsentlig inverkan på värdepapperiseringens resultat,
 - iii) en ändring av riskegenskaper hos värdepapperiseringen eller hos de underliggande exponeringarna som kan ha en väsentlig inverkan på värdepapperiseringens resultat,

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 345, 31.12.2003, s. 64).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (EUT L 173, 12.6.2014, s. 1).

- iv) i fråga om STS-värdepapperiseringar, att värdepapperiseringen upphör att uppfylla STS-kraven eller att de behöriga myndigheterna vidtagit avhjälpande eller administrativa åtgärder,
- v) varje väsentlig ändring av transaktionsdokument.

Den information som beskrivs i första stycket b, c och d ska göras tillgänglig före prissättningen.

Den information som beskrivs i första stycket a och e ska göras tillgänglig samtidigt varje kvartal, senast en månad efter förfalldagen för räntebetalningen eller, när det gäller ABCP-transaktioner, senast en månad efter utgången av den period som rapporten omfattar.

För tillgångsbaserade certifikat ska den information som beskrivs i första stycket a, c ii och e i göras tillgänglig i form av en sammanställning för innehavare av värdepapperiseringspositioner och, på begäran, för potentiella investerare. Uppgifter om lånenivå ska göras tillgängliga för medverkande institut och, på begäran, för behöriga myndigheter.

Utän att det påverkar tillämpningen av förordning (EU) nr 596/2014 ska den information som anges i första stycket f och g göras tillgänglig utan dröjsmål.

Vid fullgörande av denna punkt ska originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering följa nationell rätt och unionsrätt om konfidentiell behandling av information och behandling av personuppgifter för att undvika potentiella överträdelser av sådan rätt och eventuell skyldighet att behandla uppgifter om kunder, ursprungliga långgivare eller gäldenärer konfidentiellt, såvida inte sådana konfidentiella uppgifter är anonymiserade eller aggregerade.

Originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering får, när det gäller den information som avses i första stycket b, tillhandahålla en sammanfattning av den berörda dokumentationen.

De behöriga myndigheter som avses i artikel 29 ska kunna begära ut de konfidentiella uppgifter de behöver för att utföra sina uppgifter enligt denna förordning.

2. Originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering ska sinsemellan utse den enhet som ska uppfylla informationskraven enligt punkt 1 första stycket a, b, d, e, f och g.

Den enhet som har utsetts i enlighet med första stycket ska göra informationen för en värdepapperiseringstransaktion tillgänglig genom ett värdepapperiseringsregister.

De skyldigheter som avses i andra och fjärde styckena ska inte tillämpas på värdepapperiseringar för vilka inget prospekt behöver utformas i enlighet med direktiv 2003/71/EG.

Om inget värdepapperiseringsregister har registrerats i enlighet med artikel 10 ska den enhet som utsetts till att uppfylla de krav som fastställs i punkt 1 i den här artikeln göra informationen tillgänglig via en webbplats som

- a) har ett välfungerande system för kontroll av datakvaliteten,
- b) är underställd lämpliga förvaltningsstandarder och är föremål för underhåll och drift av en lämplig organisationsstruktur som säkerställer kontinuitet och att webbplatsen fungerar väl,
- c) omfattas av lämpliga system, kontroller och förfaranden som identifierar alla relevanta källor till operativ risk,
- d) har system som säkerställer dataskydd och integritetsskydd för den information som mottagits och snabb registrering av informationen, och
- e) gör det möjligt att bevara informationen under minst fem år efter värdepapperiseringens förfalldag.

Den enhet som ansvarar för rapportering av informationen och det värdepapperiseringsregister där informationen görs tillgänglig ska anges i dokumentationen för värdepapperiseringen.

3. Esma ska i nära samarbete med EBA och Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den information som originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering ska tillhandahålla för att uppfylla sina förpliktelser enligt punkt 1 första stycket a och e med beaktande av nyttan med uppgifterna för innehavaren av värdepapperiseringspositionen, huruvida värdepapperiseringspositionen är kortfristig och, när det gäller en ABCP-transaktion, huruvida den stöds fullt ut av ett medverkande institut.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 januari 2019.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

4. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen i fråga om den information som ska anges i enlighet med punkt 3 ska Esma i nära samarbete med EBA och Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande med närmare uppgifter om det format i vilket informationen ska lämnas genom standardiserade mallar.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 januari 2019.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i denna punkt i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 8

Förbud mot återvärdepapperisering

1. De underliggande exponeringar som används i en värdepapperisering får inte inbegripa värdepapperiseringspositioner.

Genom avvikelser från detta ska första stycket inte tillämpas på

- a) värdepapperisering av värdepapper som emitterades före den 1 januari 2019, och
- b) värdepapperisering som ska användas för berättigade ändamål enligt punkt 3, vars värdepapper emitterades den 1 januari 2019 eller senare.

2. En behörig myndighet som utsetts enligt artikel 29.2, 29.3 eller 29.4, beroende på vad som är tillämpligt, får bevilja en enhet som står under dess tillsyn tillstånd att inbegripa värdepapperiseringspositioner som underliggande exponeringar i en värdepapperisering om den behöriga myndigheten bedömer att användningen av en återvärdepapperisering sker för berättigade ändamål enligt punkt 3 i den här artikeln.

Om en sådan enhet under tillsyn är ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.1 och 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013, ska den behöriga myndighet som avses i första stycket i denna punkt samråda med resolutionsmyndigheten och varje annan myndighet som är relevant för den enheten innan den beviljar tillstånd att inkludera värdepapperiseringspositioner som underliggande exponeringar i en värdepapperisering. Ett sådant samråd får inte pågå längre än 60 dagar från och med den dag då den behöriga myndigheten underrättar resolutionsmyndigheten, och varje annan myndighet som är relevant för den enheten, om behovet av samråd.

Om samrådet resulterar i ett beslut om att bevilja tillstånd för användning av värdepapperiseringspositioner som underliggande exponeringar i en värdepapperisering, ska den behöriga myndigheten underrätta Esma om detta.

3. Vid tillämpning av denna artikel ska följande anses vara berättigade ändamål:

- a) Underlättande av likvidation av ett kreditinstitut, ett värdepappersföretag eller ett finansiellt institut.
- b) Säkerställande av ett kreditinstituts, ett värdepappersföretags eller ett finansiellt instituts lönsamhet vid fortsatt drift i syfte att undvika likvidation av detta.
- c) Om de underliggande exponeringarna är nödlidande, skydd av investerarnas intressen.

4. Fullt ut stödda ABCP-program ska inte anses vara återvärdepapperiseringar vid tillämpning av denna artikel, förutsatt att ingen av ABCP-transaktionerna inom det programmet är en återvärdepapperisering och att kreditförstärkningen inte innebär att ett andra skikt med trancher införs på programnivå.

5. I syfte att avspegla marknadsutvecklingen för andra återvärdepapperiseringar som genomförs för berättigade ändamål, och med beaktande av de övergripande mål som den finansiella stabiliteten och skyddet av investerarnas intressen utgör, får Esma i nära samarbete med EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att komplettera förteckningen över berättigade ändamål i punkt 3.

Esma ska överlämna sådana förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen. Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 9

Kriterier för kreditgivning

1. Originatorer, medverkande institut och ursprungliga långivare ska tillämpa samma sunda och väldefinierade kriterier för kreditgivning på exponeringar som ska värdepapperiseras som på icke-värdepapperiserade exponeringar. I detta syfte ska samma tydligt fastställda förfaranden för att godkänna och i förekommande fall ändra, förnya och återfinansiera krediter tillämpas. Originatorer, medverkande institut och ursprungliga långivare ska ha effektiva system för att tillämpa dessa kriterier och förfaranden för att säkerställa att kreditgivning baseras på en grundlig bedömning av gäldenärens kreditvärdighet med vederbörlig hänsyn till faktorer som är relevanta för att kontrollera gäldenärens utsikter att uppfylla sina skyldigheter enligt kreditavtalet.
2. Om värdepapperiseringars underliggande exponeringar är bostadslån tagna efter det att direktiv 2014/17/EU trädde i kraft ska gruppen av dessa lån inte innefatta lån som marknadsförs och tecknas på premissen att lånesökanden eller, i tillämpliga fall, intermediärerna fått kännedom om att de uppgifter som lånesökanden lämnat eventuellt inte kontrolleras av långivaren.
3. Om en originator förvärvar en tredje parts exponeringar för sin egen räkning och därefter värdepapperiserar dem ska denna originator kontrollera att den enhet som direkt eller indirekt ingick i det ursprungliga avtal som gav upphov till de förpliktelser eller de potentiella förpliktelser som ska värdepapperiseras uppfyller kraven enligt punkt 1.
4. Punkt 3 ska inte tillämpas om
 - a) det ursprungliga avtalet, som gav upphov till gäldenärens eller den potentiella gäldenärens förpliktelser eller potentiella förpliktelser, ingicks innan direktiv 2014/17/EU trädde i kraft, och
 - b) den originator som förvärvar en tredje parts exponeringar för sin egen räkning och därefter värdepapperiserar dem uppfyller de skyldigheter som institut som är originatorer var skyldiga att uppfylla enligt artikel 21.2 i delegerad förordning (EU) nr 625/2014 före den 1 januari 2019.

KAPITEL 3

VILLKOR OCH FÖRFARANDET FÖR REGISTRERING AV ETT VÄRDEPAPPERISERINGSREGISTER

Artikel 10

Registrering av ett värdepapperiseringsregister

1. För tillämpning av artikel 5 ska ett värdepapperiseringsregister registreras hos Esma på de villkor och enligt de förfaranden som anges i den här artikeln.
2. För att få registreras enligt den här artikeln ska ett värdepapperiseringsregister vara en i unionen etablerad juridisk person, tillämpa förfaranden för kontroll av att den information som gjorts tillgänglig för det enligt artikel 7.1 i denna förordning är fullständig och samstämmig samt uppfylla de krav som anges i artiklarna 78, 79, 80.1–80.3, 80.5 och 80.6 i förordning (EU) nr 648/2012. Vid tillämpning av den här artikeln ska hänvisningar i artiklarna 78 och 80 i förordning (EU) nr 648/2012 till artikel 9 i den förordningen anses som hänvisningar till artikel 5 i den här förordningen.
3. Registrering av ett värdepapperiseringsregister ska ha verkan inom hela unionen.
4. Ett registrerat värdepapperiseringsregister ska alltid uppfylla registreringsvillkoren. Ett värdepapperiseringsregister ska utan onödigt dröjsmål underrätta Esma om varje väsentlig ändring i förhållande till registreringsvillkoren.
5. Ett värdepapperiseringsregister ska till Esma överlämna något av följande:
 - a) En ansökan om registrering.
 - b) En ansökan om utvidgning av en registrering vid tillämpning av artikel 7 i denna förordning, om det är fråga om transaktionsregister som redan har registrerats enligt kapitel 1 i avdelning VI i förordning (EU) nr 648/2012 eller kapitel III i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 337, 23.12.2015, s. 1).

6. Esma ska bedöma om ansökan är fullständig inom 20 arbetsdagar efter mottagandet av ansökan.

Om ansökan inte är fullständig ska Esma ange en tidsfrist inom vilken värdepapperiseringsregistret ska lämna ytterligare information.

När Esma finner att ansökan är fullständig ska myndigheten underrätta värdepapperiseringsregistret om detta.

7. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av denna artikel ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med närmare uppgifter om allt det följande:

- a) De förfaranden som avses i punkt 2 i denna artikel och som värdepapperiseringsregister ska tillämpa i syfte att kontrollera om den information som gjorts tillgänglig för dem enligt artikel 7.1 är fullständig och samstämmig.
- b) Den ansökan om registrering som avses i punkt 5 a.
- c) En sådan förenklad ansökan om utvidgning av en registrering som avses i punkt 5 b.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 januari 2019.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

8. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av punkterna 1 och 2 ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande med närmare uppgifter om formatet för de båda följande:

- a) Den ansökan om registrering som avses i punkt 5 a.
- b) Den ansökan om utvidgning av en registrering som avses i punkt 5 b.

Med avseende på första stycket b ska Esma ta fram ett förenklat format för att undvika överlappande förfaranden.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 januari 2019.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i denna punkt i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 11

Underrättelse och samråd med behöriga myndigheter före registrering eller utvidgning av en registrering

1. Om ett värdepapperiseringsregister ansöker om registrering eller om en utvidgning av en registrering som transaktionsregister och är en enhet som auktoriserats eller registrerats av en behörig myndighet i den medlemsstat där enheten är etablerad, ska Esma utan onödigt dröjsmål underrätta och samråda med den behöriga myndigheten före registreringen eller utvidgningen av registreringen av värdepapperiseringsregistret.

2. Esma och den relevanta behöriga myndigheten ska utbyta all information som krävs för registreringen eller utvidgningen av en registrering av värdepapperiseringsregistret samt för övervakning av huruvida enheten uppfyller villkoren för registrering eller auktorisation i den medlemsstat där den är etablerad.

Artikel 12

Granskning av ansökan

1. Inom 40 arbetsdagar från underrättelsen enligt artikel 10.6 ska Esma granska ansökan om registrering eller utvidgning av registreringen med utgångspunkt i huruvida värdepapperiseringsregistret uppfyller kraven i detta kapitel och anta ett fullständigt motiverat beslut om att godkänna eller avslå registreringen eller utvidgningen av registreringen.

2. Esmas beslut enligt punkt 1 ska få verkan den femte arbetsdagen efter det att beslutet antagits.

Artikel 13

Underrättelse om Esmas beslut om registrering eller utvidgning av en registrering

1. När Esma antar ett beslut enligt artikel 12 eller återkallar registreringen enligt artikel 15.1 ska myndigheten inom fem arbetsdagar underrätta värdepapperiseringsregistret om sitt beslut med en fullständig motivering.

Esma ska utan onödigt dröjsmål underrätta den behöriga myndighet som avses i artikel 11.1 om sitt beslut.

2. Esma ska utan onödigt dröjsmål underrätta kommissionen om alla beslut som fattats i enlighet med punkt 1.

3. Esma ska på sin webbplats offentliggöra en förteckning över värdepapperiseringsregister som registrerats i enlighet med denna förordning. Denna förteckning ska uppdateras inom fem arbetsdagar efter det att ett beslut har antagits enligt punkt 1.

Artikel 14

Esmas befogenheter

1. De befogenheter som tilldelas Esma i enlighet med artiklarna 61–68, 73 och 74 i förordning (EU) nr 648/2012, jämförda med bilagorna I och II till den förordningen, ska även utövas med avseende på den här förordningen. Hänvisningar till artikel 81.1 och 81.2 i förordning (EU) nr 648/2012 i bilaga I till den förordningen ska anses som hänvisningar till artikel 17.1 i den här förordningen.

2. De befogenheter som i enlighet med artiklarna 61–63 i förordning (EU) nr 648/2012 tilldelats Esma, dess tjänstemän eller andra av Esma bemyndigade personer får inte användas för att kräva röjande av information eller handlingar som omfattas av tystnadsplikt.

Artikel 15

Återkallelse av registreringen

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 73 i förordning (EU) nr 648/2012 ska Esma återkalla registreringen av ett värdepapperiseringsregister om värdepapperiseringsregistret

a) uttryckligen avstår från registreringen eller inte har tillhandahållit några tjänster under de senaste sex månaderna,

b) har beviljats registrering efter att ha lämnat osanna uppgifter eller på annat sätt ha använt otillbörliga metoder, eller

c) inte längre uppfyller de villkor som låg till grund för registreringen.

2. Esma ska utan onödigt dröjsmål underrätta den relevanta behöriga myndighet som avses i artikel 11.1 om ett beslut att återkalla registreringen av ett värdepapperiseringsregister.

3. Om den behöriga myndigheten i en medlemsstat där ett värdepapperiseringsregister tillhandahåller tjänster och bedriver verksamhet anser att ett av villkoren i punkt 1 är uppfyllt får den begära att Esma ska granska om villkoren för att återkalla registreringen av det berörda värdepapperiseringsregistret är uppfyllda. Om Esma beslutar att inte återkalla registreringen av det berörda värdepapperiseringsregistret ska Esma lämna en utförlig motivering för beslutet.

4. Den behöriga myndighet som avses i punkt 3 i denna artikel ska vara den myndighet som utsetts enligt artikel 29 i denna förordning.

Artikel 16

Tillsynsavgifter

1. Esma ska av värdepapperiseringsregistren ta ut avgifter i enlighet med denna förordning och med de delegerade akter som antas enligt punkt 2 i denna artikel.

Avgifterna ska stå i proportion till det berörda värdepapperiseringsregistrets omsättning och helt täcka Esmas nödvändiga utgifter för registrering och tillsyn av värdepapperiseringsregister och för ersättning av alla kostnader som de behöriga myndigheterna åsamkas som ett resultat av en delegering av uppgifter enligt artikel 14.1 i denna förordning. I den mån artikel 14.1 i denna förordning hänvisar till artikel 74 i förordning (EU) nr 648/2012 ska hänvisningar till artikel 72.3 i den förordningen anses som hänvisningar till punkt 2 i den här artikeln.

Om ett transaktionsregister redan har registrerats enligt kapitel 1 i avdelning VI i förordning (EU) nr 648/2012 eller kapitel III i förordning (EU) 2015/2365 ska de avgifter som avses i första stycket i denna punkt endast anpassas för att avspegla ytterligare nödvändiga utgifter och kostnader för registrering och tillsyn av värdepapperiseringsregister enligt den här förordningen.

2. Kommissionen ges befogenhet att anta en delegerad akt i enlighet med artikel 47 för att komplettera denna förordning genom att ytterligare specificera avgifternas art, i vilka fall avgifter ska betalas, hur stora avgiftsbeloppen ska vara och hur de ska betalas.

Artikel 17

Tillgång till uppgifter i ett värdepapperiseringsregister

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7.2 ska ett värdepapperiseringsregister samla in och bevara detaljerade uppgifter om värdepapperiseringar. Det ska kostnadsfritt ge samtliga följande enheter direkt och omedelbar tillgång till uppgifterna så att de kan fullgöra sitt ansvar och sina uppgifter och skyldigheter:

- a) Esma.
- b) EBA.
- c) Eiopa.
- d) ESRB.
- e) Berörda medlemmar i Europeiska centralbanksystemet (ECBS), inbegripet Europeiska centralbanken (ECB) när banken utför sina uppgifter inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen enligt förordning (EU) nr 1024/2013.
- f) Berörda myndigheter vars respektive tillsynsskyldigheter och tillsynsuppdrag inbegriper transaktioner, marknader, aktörer och tillgångar som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.
- g) De resolutionsmyndigheter som har utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU⁽¹⁾.
- h) Den gemensamma resolutionsnämnd som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014⁽²⁾.
- i) De myndigheter som avses i artikel 29.
- j) Investerares och potentiella investerares.

2. Esma ska i nära samarbete med EBA och Eiopa, och med beaktande av vad de enheter som avses i punkt 1 behöver, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med fastställande av

- a) de detaljerade uppgifter om värdepapperiseringar som avses i punkt 1 och som originatorn, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering ska tillhandahålla för att fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 7.1,
- b) de operativa standarder som krävs för att möjliggöra snabb, strukturerad och uttömmande
 - i) uppgiftsinsamling som görs av värdepapperiseringsregister, och
 - ii) aggregering och jämförelse av uppgifter mellan olika värdepapperiseringsregister,
- c) vilka uppgifter de enheter som avses i punkt 1 ska ha tillgång till med beaktande av deras uppdrag och specifika behov,
- d) enligt vilka villkor de enheter som avses i punkt 1 ska ha direkt och omedelbar tillgång till uppgifter i värdepapperiseringsregister.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 januari 2019.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

3. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av punkt 2 ska Esma, i nära samarbete med EBA och Eiopa, utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande med närmare uppgifter om de standardiserade mallar genom vilka originatorn, det medverkande institutet eller det särskilda företaget för värdepapperisering ska tillhandahålla informationen till värdepapperiseringsregistret, med beaktande av de lösningar som utarbetats av befintliga värdepapperiseringsuppgiftsinsamlare.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 januari 2019.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i denna punkt i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

KAPITEL 4

ENKEL, TRANSPARENT OCH STANDARDISERAD VÄRDEPAPPERISERING

Artikel 18

Användning av beteckningen "enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering"

Originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering får använda beteckningen "STS" eller "enkel, transparent och standardiserad" eller en beteckning som direkt eller indirekt hänvisar till dessa termer för sin värdepapperisering endast

- a) om värdepapperiseringen uppfyller alla krav i avsnitt 1 eller avsnitt 2 i detta kapitel och Esma har underrättats enligt artikel 27.1, och
- b) om värdepapperiseringen är upptagen på den förteckning som avses i artikel 27.5.

Originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering som medverkar i en värdepapperisering som anses vara STS ska vara etablerade i unionen.

AVSNITT 1

Krav för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering som inte är ABCP

Artikel 19

Enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering

1. Värdepapperiseringar, med undantag för ABCP-program och ABCP-transaktioner, som uppfyller kraven i artiklarna 20, 21 och 22 ska anses vara STS.
2. Senast den 18 oktober 2018 ska EBA i nära samarbete med Esma och Eiopa, i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010, anta riktlinjer och rekommendationer om en harmoniserad tolkning och tillämpning av de krav som anges i artiklarna 20, 21 och 22.

Artikel 20

Krav rörande enkelhet

1. Rätten till de underliggande exponeringarna ska förväras av specialföretaget för värdepapperisering genom en s.k. äkta värdepapperisering (*true sale*) eller överlåtelse eller överföring med samma rättsverkan på ett sätt som är verkställbart mot säljaren eller någon annan tredje part. Överföringen av rätten till specialföretaget för värdepapperisering får inte omfattas av stränga clawbackbestämmelser i det fall säljaren skulle bli insolvent.
2. Vid tillämpning av punkt 1 ska följande utgöra stränga clawbackbestämmelser:
 - a) Bestämmelser enligt vilka försäljningen av de underliggande exponeringarna kan ogiltigförklaras av säljarens likvidator enbart på grund av att den skedde inom en viss period före säljarens insolvensförklaring.
 - b) Bestämmelser enligt vilka ett specialföretag för värdepapperisering endast kan förhindra ett sådant ogiltigförklarande som avses i led a om det kan bevisa att det inte var medvetet om säljarens insolvens vid tidpunkten för försäljningen.

3. Vid tillämpning av punkt 1 ska clawbackbestämmelser i nationell insolvensrätt enligt vilka försäljningen av de underliggande exponeringarna kan ogiltigförklaras av likvidatorn eller en domstol vid bedrägliga överföringar, otillbörlig nackdel för borgenärer eller överföringar som är avsedda att på ett otillbörligt sätt gynna vissa borgenärer framför andra inte utgöra stränga clawbackbestämmelser.

4. I de fall där säljaren inte är den ursprungliga långgivaren ska den äkta värdepapperiseringen eller överlåtelsen eller överföringen med samma rättsverkan av de underliggande exponeringarna till den säljaren, oavsett om denna äkta värdepapperisering eller överlåtelse eller överföring med samma rättsverkan sker direkt eller med ett eller flera mellansteg, uppfylla de krav som anges i punkterna 1–3.

5. Om överföringen av de underliggande exponeringarna sker genom en överlåtelse och fullgörs först efter det att transaktionen avslutats ska de faktorer som utlöser ett sådant fullgörande inbegripa åtminstone följande händelser:

- a) Säljarens kreditvärdighet har allvarligt försämrats.
- b) Säljaren har blivit insolvent.
- c) Säljarens åsidosättande av avtalsförpliktelser, inbegripet säljarens fallissemang, har inte avhjälpats.

6. Säljaren ska göra utfästelser och lämna garantier om att värdepapperiseringens underliggande exponeringar såvitt känt av denne inte är belastade eller på annat sätt är i ett tillstånd som skulle kunna inverka negativt på möjligheterna att verkställa den äkta värdepapperiseringen eller överlåtelsen eller överföringen med samma rättsverkan.

7. De underliggande exponeringar som överförs från eller överläts av säljaren till specialföretaget för värdepapperisering ska uppfylla på förhand fastställda, tydliga och dokumenterade godtagbarhetskriterier som inte medger en diskretionär aktiv portföljförvaltning av dessa exponeringar. Vid tillämpning av denna punkt ska substitution av exponeringar som inte är förenliga med gällande utfästelser och garantier inte betraktas som aktiv portföljförvaltning. Exponeringar som överförs till specialföretaget för värdepapperisering efter det att transaktionen avslutats ska uppfylla de godtagbarhetskriterier som tillämpats på de ursprungliga underliggande exponeringarna.

8. Värdepapperiseringen ska baseras på en grupp av underliggande exponeringar som är homogena i fråga om tillgångstyp, med beaktande av kännetecknen för tillgångstypens kassaflöden, inbegripet kännetecknen med avseende på avtal, kreditrisk och förskötsbetalning. En grupp av underliggande exponeringar får inte bestå av fler än en tillgångstyp. De underliggande exponeringarna ska innehålla förpliktelser som är avtalsmässigt bindande och verkställbara, med full regressrätt mot gäldenärerna och, i tillämpliga fall, garantigivarna.

De underliggande exponeringarna ska ha fastställda periodiska betalningsflöden, för vilka avbetalningsbeloppen kan komma att variera, som hänför sig till hyra, kapitalbelopp eller räntebetalningar eller till någon annan rätt till inkomst från tillgångar som utgör säkerhet för sådana betalningar. De underliggande exponeringarna får även generera inkomster från försäljning av finansierade eller leaseade tillgångar.

De underliggande exponeringarna får inte omfatta överlåtbara värdepapper enligt definitionen i artikel 4.1.44 i direktiv 2014/65/EU, med undantag av företagsobligationer som inte är noterade på en handelsplats.

9. De underliggande exponeringarna får inte omfatta någon värdepapperiseringsposition.

10. De underliggande exponeringarna ska ha sitt ursprung i originatorn eller den ursprungliga långgivarens normala verksamhet och bygga på kreditgivningsprinciper som inte är mindre strikta än de som originatorn eller den ursprungliga långgivaren vid ursprungstidpunkten tillämpade på liknande exponeringar som inte blir föremål för värdepapperisering. De kreditgivningsprinciper enligt vilka de underliggande exponeringarna initieras samt alla väsentliga ändringar av tidigare kreditgivningsprinciper ska utan onödigt dröjsmål redovisas fullt ut för potentiella investerare.

När det gäller värdepapperiseringar vars underliggande exponeringar är bostadslån ska gruppen av lån inte innefatta lån som marknadsförs och tecknats på premissen att lånesökanden, eller i tillämpliga fall intermedjärerna, fått kännedom om att de lämnade uppgifterna eventuellt inte kontrolleras av långgivaren.

Bedömningen av låntagarens kreditvärdighet ska uppfylla kraven i artikel 8 i direktiv 2008/48/EG eller i artikel 18.1–18.4, 18.5 a och 18.6 i direktiv 2014/17/EU eller, där så är tillämpligt, likvärdiga krav i tredjeländer.

Originatorn eller den ursprungliga långgivaren ska ha sakkunskaper när det gäller att initiera exponeringar som till sin art liknar de exponeringar som värdepapperiseras.

11. De underliggande exponeringarna ska efter att de valts ut överföras till specialföretaget för värdepapperisering utan onödigt dröjsmål och får vid den tidpunkt då de väljs ut inte omfatta fallerande exponeringar i den mening som avses i artikel 178.1 i förordning (EU) nr 575/2013 eller exponeringar mot en gäldenär eller garantigivare med nedsatt kreditvärdighet som, såvitt känt av originatorn eller den ursprungliga långgivaren,

- a) har förklarats insolvent eller har fordringsägare som av en domstol beviljats slutgiltigt verkställighetsrätt som inte kan överklagas eller skadestånd till följd av en utebliven betalning inom tre år före ursprungstidpunkten eller som under de tre år som föregår dagen för överföringen eller överlåtelsen av de underliggande exponeringarna till specialföretaget för värdepapperisering har genomgått en process för omstrukturering av skuld avseende dennes nödlidande exponeringar, med undantag för de fall där
 - i) en omstrukturerad underliggande exponering inte har gett upphov till nya utestående fordringar sedan dagen för omstruktureringen, som ska ha ägt rum minst ett år före dagen för överföringen eller överlåtelsen av de underliggande exponeringarna till specialföretaget för värdepapperisering, och
 - ii) den information som tillhandahålls av originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering i enlighet med artikel 7.1 första stycket a och e i uttryckligen anger andelen omstrukturerade underliggande exponeringar, tidpunkten för och närmare uppgifter om omstruktureringen samt exponeringarnas resultat sedan dagen för omstruktureringen.
- b) vid ursprungstidpunkten i förekommande fall fanns i ett kreditregister över personer med negativ kredithistorik som är tillgängligt för allmänheten eller, vid avsaknad av ett sådant kreditregister som är tillgängligt för allmänheten, ett annat kreditregister som är tillgängligt för originatorn eller den ursprungliga långgivaren, eller
- c) har en kreditvärdering eller ett kreditomdöme som tyder på att risken för att avtalsenliga betalningar inte kommer att betalas är betydligt högre än för jämförbara exponeringar, som inte är värdepapperiserade, som originatorn har.

12. Gäldenärerna ska vid tidpunkten för överföringen av exponeringarna ha gjort minst en betalning, utom om det rör sig om revolverande värdepapperiseringar som baseras på exponeringar som ska betalas som ett engångsbelopp eller som har en löptid på mindre än ett år, inklusive, utan begränsning, månadsbetalningar på revolverande krediter.

13. Återbetalning till innehavarna av värdepapperiseringspositioner får inte ha strukturerats för att främst vara beroende av försäljningen av tillgångar som utgör säkerhet för de underliggande exponeringarna. Detta ska inte hindra att sådana tillgångar därefter förlängs eller refinansieras.

Återbetalning till innehavarna av värdepapperiseringspositioner vars underliggande exponeringar säkras genom tillgångar vars värde garanteras eller reduceras i full utsträckning genom att säljaren av de tillgångar som säkrar de underliggande exponeringarna eller en annan tredje part har en återköpskyldighet, ska inte anses vara beroende av försäljningen av tillgångar som utgör säkerhet för dessa underliggande exponeringar.

14. EBA ska i nära samarbete med Esma och Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ytterligare specificera vilka underliggande exponeringar enligt punkt 8 som anses vara homogena.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juli 2018.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 21

Krav rörande standardisering

1. Originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långgivaren ska uppfylla det krav på bibehållande av risk som fastställs i artikel 6.
2. De ränte- och valutarisker som härrör från värdepapperiseringen ska minskas på lämpligt sätt och alla åtgärder som vidtagits i detta avseende ska offentliggöras. Specialföretaget för värdepapperisering får inte ingå derivatkontrakt utom för att säkra ränte- eller valutarisker och ska säkerställa att gruppen av underliggande exponeringar inte omfattar derivat. Sådana derivat ska tecknas och dokumenteras i enlighet med allmänt accepterade normer i den internationella finansvärlden.
3. Eventuella referensräntebetalningar för värdepapperiseringens tillgångar och skulder ska grunda sig på normalt sett tillämplade marknadsräntor eller normalt sett tillämplade sektorsräntor som speglar finansieringskostnaderna och inte på komplicerade formler eller derivat.

4. Om ett beslut om verkställighet eller påskyndad betalning har meddelats ska följande gälla:
 - a) Inga kontantbelopp får kvarhållas i specialföretaget för värdepapperisering utöver vad som krävs för att säkerställa att specialföretaget för värdepapperisering kan bedriva sin verksamhet och att investerare under ordnade former återbetalas i enlighet med kontraktsvillkoren för värdepapperiseringen, om inte exceptionella omständigheter gör att ett belopp måste kvarhållas för att, i investerarnas bästa intresse, utnyttjas för utgifter som syftar till att undvika en försämring av de underliggande exponeringarnas kreditkvalitet.
 - b) Inkomster som kan hänföras till kapitalbeloppet av de underliggande exponeringarna ska överföras till investerarna via sekventiell amortering av värdepapperiseringspositionerna, i enlighet med värdepapperiseringspositionernas prioritet.
 - c) Återbetalningen av värdepapperiseringspositionerna får inte kastas om vad gäller deras prioritet.
 - d) Inga bestämmelser får föreskriva automatisk likvidation av de underliggande exponeringarna till marknadsvärde.
5. Transaktioner som har en icke-sekventiell prioritetsordning för betalningar ska inbegripa utlösande faktorer kopplade till resultatet för de underliggande exponeringarna som resulterar i att prioritetsordningen för betalningar återgår till sekventiella betalningar enligt prioritetsordning. Sådana resultatrelaterade utlösande faktorer ska åtminstone inbegripa försäkring av de underliggande exponeringarnas kreditkvalitet till en nivå under ett på förhand fastställt tröskelvärde.
6. Transaktionsdokumentationen ska innehålla lämpliga bestämmelser om förtida amortering eller faktorer som utlöser ett avslutande av den rullande perioden om värdepapperiseringen är en revolverande värdepapperisering, vilka ska omfatta åtminstone följande:
 - a) En försäkring av de underliggande exponeringarnas kreditkvalitet till en nivå motsvarande eller under ett på förhand fastställt tröskelvärde.
 - b) Förekomsten av en insolvensrelaterad händelse med avseende på originatorn eller serviceföretaget.
 - c) Värdet av de underliggande exponeringar som innehas av specialföretaget för värdepapperisering sjunker under ett på förhand fastställt tröskelvärde (händelse som utlöser förtida amortering).
 - d) Det har inte kunnat genereras tillräckligt med nya underliggande exponeringar som uppfyller den på förhand fastställda kreditkvaliteten (faktor som utlöser ett avslutande av den rullande perioden).
7. Transaktionsdokumentationen ska tydligt ange följande:
 - a) Avtalsförpliktelser, uppgifter och skyldigheter för serviceföretaget och, i förekommande fall, trustförvaltaren, samt andra tillhandahållare av sidotjänster.
 - b) De processer och skyldigheter som krävs för att säkerställa att förvaltningen av exponeringarna inte upphör om serviceföretaget faller eller blir insolvent, t.ex. en avtalsbestämmelse som gör det möjligt att byta ut serviceföretaget i sådana fall.
 - c) Bestämmelser som säkerställer att derivatmotparter, tillhandahållare av likviditet och kontoförande bank byts ut vid fallissemang, insolvens och i tillämpliga fall vissa andra angivna händelser.
8. Serviceföretaget ska ha sakkunskaper när det gäller att förvalta exponeringar som till sin art liknar de värdepapperiserade exponeringarna och ska ha väldokumenterade och adekvata riktlinjer, förfaranden och kontroller för riskhantering avseende förvaltning av exponeringar.
9. Transaktionsdokumentationen ska klart och entydigt ange definitioner, korrigerande åtgärder och andra åtgärder vid misskötsel och fallissemang från gäldenärens sida, omstrukturering av skuld, skuldeftergift, anstånd, betalningsuppskov, förluster, skuldavskrivning, återvinning och andra korrigerande åtgärder avseende tillgångsförvaltning. Transaktionsdokumentationen ska tydligt ange prioritetsordningar för betalningar, händelser som utlöser ändringar i sådana prioritetsordningar för betalningar samt skyldigheten att rapportera sådana händelser. Varje ändring av prioritetsordningen för betalningar som avsevärt kommer att påverka återbetalningen av värdepapperiseringspositionen negativt ska utan onödigt dröjsmål rapporteras till investerarna.
10. Transaktionsdokumentationen ska innehålla tydliga bestämmelser som gör det lättare att snabbt lösa konflikter mellan olika kategorier av investerare, rösträtter ska vara klart fastställda och fördelade mellan obligationsinnehavare, och det ska finnas en tydlig beskrivning av de skyldigheter som trustförvaltaren och andra enheter med förvaltaruppdrag har gentemot investerarna.

Artikel 22

Krav rörande transparens

1. Originatorn och det medverkande institutet ska före prissättningen ge potentiella investerare tillgång till statiska och dynamiska uppgifter om historiken vad gäller fallissemang och förluster, t.ex. uppgifter om misskötsel och fallissemang, för exponeringar som väsentligen liknar de exponeringar som ska värdepapperiseras, och källorna till dessa uppgifter samt på vilken grund exponeringarna bedömts vara likartade. Dessa uppgifter ska täcka en period på minst fem år.
2. Före emissionen av de värdepapper som värdepapperiseringen ger upphov till ska en lämplig och oberoende part göra en extern kontroll av ett urval av de underliggande exponeringarna, vilket även inbegriper en kontroll av att de uppgifter som lämnats för de underliggande exponeringarna är korrekta.
3. Originatorn eller det medverkande institutet ska före prissättningen av värdepapperiseringen för potentiella investerare göra en kassaflödesmodell för skulder tillgänglig som exakt representerar avtalsförhållandet mellan de underliggande exponeringarna och betalningarna mellan originatorn, det medverkande institutet, investerarna, andra tredje parter och specialföretaget för värdepapperisering, och ska efter prissättningen fortlöpande göra denna modell tillgänglig för investerarna och för potentiella investerare på begäran.
4. När det gäller värdepapperiseringar där de underliggande exponeringarna är bostadslån, billån eller billease ska originatorn och det medverkande institutet offentliggöra tillgänglig information om miljöprestandan för de tillgångar som finansieras genom sådana bostadslån, sådana billån eller sådan billease, som en del av den information som redovisas enligt artikel 7.1 första stycket a.
5. Originatorn och det medverkande institutet ska vara ansvariga för att artikel 7 efterlevs. Den information som krävs enligt artikel 7.1 första stycket a ska på begäran göras tillgänglig för potentiella investerare före prissättningen. Den information som krävs enligt artikel 7.1 första stycket b–d ska göras tillgänglig före prissättningen, åtminstone i form av ett utkast eller i sin ursprungliga form. Den slutgiltiga dokumentationen ska göras tillgänglig för investerarna senast 15 dagar efter transaktionens avslutande.

AVSNITT 2

Krav för enkel, transparent och standardiserad ABCP-värdepapperisering

Artikel 23

Enkel, transparent och standardiserad ABCP-värdepapperisering

1. En ABCP-transaktion ska anses vara STS om den uppfyller de krav på transaktionsnivå som anges i artikel 24.
 2. Ett ABCP-program ska anses vara STS om det uppfyller de krav som anges i artikel 26 och det medverkande institutet för ABCP-programmet uppfyller de krav som anges i artikel 25.
- Med "säljare" avses vid tillämpning av detta avsnitt "originator" eller "ursprunglig långgivare".
3. Senast den 18 oktober 2018 ska EBA i nära samarbete med Esmå och Eiopa, i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010, anta riktlinjer och rekommendationer om en harmoniserad tolkning och tillämpning av de krav som fastställs i artiklarna 24 och 26 i den här förordningen.

Artikel 24

Krav på transaktionsnivå

1. Rätten till de underliggande exponeringarna ska förvärfvas av specialföretaget för värdepapperisering genom en s.k. äkta värdepapperisering (*true sale*) eller överlåtelse eller överföring med samma rättsverkan på ett sätt som är verkställbart mot säljaren eller någon annan tredje part. Överföringen av rätten till specialföretaget för värdepapperisering får inte omfattas av stränga clawbackbestämmelser i det fall säljaren skulle bli insolvent.
2. Vid tillämpning av punkt 1 ska följande utgöra stränga clawbackbestämmelser:
 - a) Bestämmelser enligt vilka försäljningen av de underliggande exponeringarna kan ogiltigförklaras av säljarens likvidator enbart på grund av att den skedde inom en viss period före säljarens insolvensförklaring.

- b) Bestämmelser enligt vilka specialföretaget för värdepapperisering endast kan förhindra ett sådant ogiltigförklarande som avses i led a om det kan bevisa att det inte var medvetet om säljarens insolvens vid tidpunkten för försäljningen.
3. Vid tillämpning av punkt 1 ska clawbackbestämmelser i nationell insolvensrätt, enligt vilka försäljningen av de underliggande exponeringarna kan ogiltigförklaras av likvidatorn eller en domstol på grund av bedrägliga överföringar, otillbörlig nackdel för borgenärer eller överföringar som är avsedda att på ett otillbörligt sätt gynna vissa borgenärer framför andra, inte utgöra stränga clawbackbestämmelser.
4. I de fall där säljaren inte är den ursprungliga långivaren ska den äkta värdepapperiseringen eller överlåtelsen eller överföringen med samma rättsverkan av de underliggande exponeringarna till säljaren, oavsett om denna äkta värdepapperisering eller överlåtelse eller överföring med samma rättsverkan sker direkt eller med ett eller flera mellansteg, uppfylla de krav som anges i punkterna 1–3.
5. Om överföringen av de underliggande exponeringarna sker genom en överlåtelse och fullgörs först efter det att transaktionen avslutats ska de faktorer som utlöser ett sådant fullgörande inbegripa åtminstone följande händelser:
- a) Säljarens kreditvärdighet har allvarligt försämrats.
- b) Säljaren har blivit insolvent.
- c) Säljarens åsidosättande av avtalsförpliktelser, inbegripet säljarens fallissemang, har inte avhjälpits.
6. Säljaren ska göra utfästelser och lämna garantier om att värdepapperiseringen underliggande exponeringar såvitt känt av denne inte är belastade eller på annat sätt är i ett tillstånd som skulle kunna inverka negativt på möjligheterna att verkställa den äkta värdepapperiseringen eller överlåtelsen eller överföringen med samma rättsverkan.
7. De underliggande exponeringar som överförs från eller överläts av säljaren till specialföretaget för värdepapperisering ska uppfylla på förhand fastställda, tydliga och dokumenterade godtagbarhetskriterier som inte medger en diskretionär aktiv portföljförvaltning av dessa exponeringar. Vid tillämpning av denna punkt ska substitution av exponeringar som inte är förenliga med gällande utfästelser och garantier inte betraktas som aktiv portföljförvaltning. Exponeringar som överförs till specialföretaget för värdepapperisering efter det att transaktionen avslutats ska uppfylla de godtagbarhetskriterier som tillämpats på de ursprungliga underliggande exponeringarna.
8. De underliggande exponeringarna får inte omfatta någon värdepapperiseringsposition.
9. De underliggande exponeringarna ska efter att de valts ut överföras till specialföretaget för värdepapperisering utan onödigt dröjsmål och får vid den tidpunkt då de väljs ut inte omfatta fallerande exponeringar i den mening som avses i artikel 178.1 i förordning (EU) nr 575/2013 eller exponeringar mot en gäldenär eller garantigivare med nedsatt kreditvärdighet som, såvitt känt av originatorn eller den ursprungliga långivaren,
- a) har förklarats insolvent eller har fordringsägare som av en domstol beviljats slutgiltig verkställighetsrätt som inte kan överklagas eller skadestånd till följd av en utebliven betalning inom tre år före ursprungstidpunkten eller som under de tre år som föregår dagen för överföringen eller överlåtelsen av de underliggande exponeringarna till specialföretaget för värdepapperisering har genomgått en process för omstrukturering av skuld avseende dennes nödlidande exponeringar, med undantag för de fall där
- i) en omstrukturerad underliggande exponering inte har gett upphov till nya utestående fordringar sedan dagen för omstruktureringen, som ska ha ägt rum minst ett år före dagen för överföringen eller överlåtelsen av de underliggande exponeringarna till specialföretaget för värdepapperisering, och
- ii) den information som tillhandahålls av originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering i enlighet med artikel 7.1 första stycket a och e i uttryckligen anger andelen omstrukturerade underliggande exponeringar, tidpunkten för och närmare uppgifter om omstruktureringen samt exponeringarnas resultat sedan dagen för omstruktureringen,
- b) vid ursprungstidpunkten i förekommande fall fanns i ett kreditregister över personer med negativ kredithistorik som är tillgängligt för allmänheten eller, vid avsaknad av ett sådant kreditregister som är tillgängligt för allmänheten, ett annat kreditregister som är tillgängligt för originatorn eller den ursprungliga långivaren, eller
- c) har en kreditvärdering eller ett kreditomdöme som tyder på att risken för att avtalsenliga betalningar inte kommer att betalas är betydligt högre än för jämförbara exponeringar, som inte är värdepapperiserade, som originatorn har.

10. Gäldenärerna ska vid tidpunkten för överföringen av exponeringarna ha gjort minst en betalning, utom om det rör sig om revolverande värdepapperiseringar som baseras på exponeringar som ska betalas som ett engångsbelopp eller som har en löptid på mindre än ett år, inklusive, utan begränsning, månadsbetalningar på revolverande krediter.

11. Återbetalning till innehavarna av värdepapperiseringspositioner får inte ha strukturerats för att främst vara beroende av försäljningen av tillgångar som utgör säkerhet för de underliggande exponeringarna. Detta ska inte hindra att sådana tillgångar därefter förlängs eller refinansieras.

Återbetalning till innehavarna av värdepapperiseringspositioner vars underliggande exponeringar säkras genom tillgångar vars värde garanteras eller reduceras i full utsträckning genom att säljaren av de tillgångar som säkrar de underliggande exponeringarna eller en annan tredje part har en återköpskyldighet, ska inte anses vara beroende av försäljningen av tillgångar som utgör säkerhet för dessa underliggande exponeringar.

12. De ränte- och valutarisker som härrör från värdepapperiseringen ska minskas på lämpligt sätt och alla åtgärder som vidtagits i detta avseende ska offentliggöras. Specialföretaget för värdepapperisering får inte ingå derivatkontrakt utom för att säkra ränte- eller valutarisker och ska säkerställa att gruppen av underliggande exponeringar inte omfattar derivat. Sådana derivat ska tecknas och dokumenteras i enlighet med allmänt accepterade normer i den internationella finansvärlden.

13. Transaktionsdokumentationen ska klart och entydigt ange definitioner, korrigerande åtgärder och andra åtgärder vid misskötsel och fallissemang från gäldenärens sida, omstrukturering av skuld, skuldeftergift, anstånd, betalningsuppskov, förluster, skuldavskrivning, återvinning och andra korrigerande åtgärder avseende tillgångsförvaltning. Transaktionsdokumentationen ska tydligt ange prioritetsordningar för betalningar, händelser som utlöser ändringar i sådana prioritetsordningar för betalningar samt skyldigheten att rapportera sådana händelser. Varje ändring av prioritetsordningen för betalningar som avsevärt kommer att påverka återbetalningen av värdepapperiseringspositionen negativt ska utan onödigt dröjsmål rapporteras till investerarna.

14. Originatorn och det medverkande institutet ska före prissättningen ge potentiella investerare tillgång till statiska och dynamiska uppgifter om historiken vad gäller fallissemang och förluster, t.ex. uppgifter om misskötsel och fallissemang, för exponeringar som väsentligen liknar de exponeringar som ska värdepapperiseras, och källorna till dessa uppgifter samt på vilken grund exponeringarna bedömts vara likartade. I de fall där det medverkande institutet inte har tillgång till sådana uppgifter ska det av säljaren få tillgång till statiska och dynamiska uppgifter om tidigare resultat, t.ex. uppgifter om misskötsel och fallissemang, för exponeringar som väsentligen liknar de exponeringar som ska värdepapperiseras. Alla sådana uppgifter ska täcka en period på minst fem år, med undantag för uppgifter om kundförringar och andra kortfristiga fordringar, för vilka historiken ska omfatta minst tre år.

15. ABCP-transaktioner ska baseras på en grupp av underliggande exponeringar som är homogena i fråga om tillgångstyp, med beaktande av kännetecknen för olika tillgångstypers kassaflöden, inbegripet kännetecknen med avseende på avtal, kreditrisk och förskotts betalning. En grupp av underliggande exponeringar får inte bestå av fler än en tillgångstyp.

Gruppen av underliggande exponeringar ska ha en återstående vägd genomsnittlig livslängd på högst ett år och ingen av de underliggande exponeringarna får ha en återstående löptid på mer än tre år.

Genom undantag från andra stycket ska grupper av billån, billeasing och transaktioner avseende leasing av utrustning ha en återstående vägd genomsnittlig livslängd på högst tre och ett halvt år och ingen av de underliggande exponeringarna får ha en återstående löptid på mer än sex år.

De underliggande exponeringarna får inte omfatta lån som har bostadslån eller lån på kommersiella fastigheter som säkerhet eller bostadslån som garanteras fullt ut enligt artikel 129.1 första stycket i förordning (EU) nr 575/2013. De underliggande exponeringarna ska innehålla avtalsmässigt bindande och verkställbara förpliktelser med full regressrätt mot gäldenären med fastställda betalningsflöden som hänför sig till hyra, kapitalbelopp och räntebetalningar eller till någon annan rätt till inkomst från tillgångar som berättigar till sådana betalningar. De underliggande exponeringarna får även generera inkomster från försäljning av finansierade eller leaseade tillgångar. De underliggande exponeringarna får inte omfatta överlåtbara värdepapper enligt definitionen i artikel 4.1.44 i direktiv 2014/65/EU, med undantag av företagsobligationer som inte är noterade på en handelsplats.

16. Eventuella referensräntebetalningar för ABCP-transaktionens tillgångar och skulder ska grunda sig på normalt sett tillämplade marknadsräntor eller normalt sett tillämplade sektorsräntor som speglar finansieringskostnaderna, och inte på komplicerade formler eller derivat. Referensräntebetalningar för ABCP-transaktionens skulder får grunda sig på räntor som speglar finansieringskostnaderna för ABCP-program.

17. Efter säljarens fallissemang eller en händelse som aktiverar en påskyndad betalning gäller följande:
- Inga kontantbelopp får kvarhållas i specialföretaget för värdepapperisering utöver vad som krävs för att säkerställa att specialföretaget för värdepapperisering kan bedriva sin verksamhet eller att investerare under ordnade former återbetalas i enlighet med kontraktsvillkoren för värdepapperiseringen om inte exceptionella omständigheter gör att ett belopp måste kvarhållas för att, i investerarnas bästa intresse, utnyttjas för utgifter som syftar till att undvika en försämring av de underliggande exponeringarnas kreditkvalitet.
 - Inkomster som kan hänföras till kapitalbeloppet av de underliggande exponeringarna ska överföras till investerare som innehar en värdepapperiseringsposition via sekventiella betalningar av värdepapperiseringspositionerna, i enlighet med värdepapperiseringspositionernas prioritet.
 - Inga bestämmelser får föreskriva automatisk likvidation av de underliggande exponeringarna till marknadsvärde.
18. De underliggande exponeringarna ska ha sitt ursprung i säljarens normala verksamhet och bygga på kreditgivningsprinciper som inte är mindre strikta än de som säljaren tillämpar vid ursprungstidpunkten för liknande exponeringar som inte blir föremål för värdepapperisering. De kreditgivningsprinciper enligt vilka de underliggande exponeringarna initieras och alla väsentliga ändringar av tidigare kreditgivningsprinciper ska utan onödigt dröjsmål redovisas fullt ut för det medverkande institutet och andra parter som är direkt exponerade mot ABCP-transaktionen. Säljaren ska ha sakkunskaper när det gäller att initiera exponeringar av liknande typ som de som värdepapperiseras.
19. Om en ABCP-transaktion är en revolverande värdepapperisering ska transaktionsdokumentationen innehålla faktorer som utlöser ett avslutande av den rullande perioden, vilka ska omfatta åtminstone följande:
- En försämring av de underliggande exponeringarnas kreditkvalitet till en nivå motsvarande eller under ett på förhand fastställt tröskelvärde.
 - Förekosten av en insolvensrelaterad händelse med avseende på säljaren eller serviceföretaget.
20. Transaktionsdokumentationen ska tydligt ange följande:
- Avtalsförpliktelser, uppgifter och skyldigheter för det medverkande institutet, serviceföretaget och, i förekommande fall, trustförvaltaren och andra tillhandahållare av sidotjänster.
 - De processer och skyldigheter som krävs för att säkerställa att förvaltningen av exponeringarna inte upphör om serviceföretaget fallerar eller blir insolvent.
 - Bestämmelser som säkerställer att derivatmotparter och kontoförande bank byts ut vid fallissemang, insolvens och i tillämpliga fall vissa andra angivna händelser.
 - Hur det medverkande institutet uppfyller kraven i artikel 25.3.
21. EBA ska i nära samarbete med Esmå och Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ytterligare specificera vilka underliggande exponeringar enligt punkt 15 som anses vara homogena.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juli 2018.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 25

Medverkande institut för ett ABCP-program

- Det medverkande institutet för ABCP-programmet ska vara ett kreditinstitut som är föremål för tillsyn enligt direktiv 2013/36/EU.
- Det medverkande institutet för ett ABCP-program ska vara en tillhandahållare av likviditetsfaciliteter och ska stödja alla värdepapperiseringspositioner på ABCP-programnivå genom att täcka alla likviditets- och kreditrisker och alla väsentliga utspädningsrisker för de värdepapperiserade exponeringarna samt alla andra transaktionskostnader och kostnader på programnivå som är nödvändiga för att garantera investeraren full utbetalning av varje belopp från det tillgångsbaserade certifikatet med sådant stöd. Det medverkande institutet ska lämna en beskrivning av stödet på transaktionsnivå till investerarna, inklusive en beskrivning av de likviditetsfaciliteter som tillhandahållits.
- Innan kreditinstitutet kan medverka i ett ABCP-program som är STS ska det visa för sin behöriga myndighet att dess roll enligt punkt 2 inte äventyrar dess solvens och likviditet, inte ens i extrema stressituationer på marknaden.

Det krav som avses i första stycket i denna punkt ska anses vara uppfyllt om den behöriga myndigheten på grundval av den översyn och utvärdering som avses i artikel 97.3 i direktiv 2013/36/EU har fastställt att de styrformer, strategier, processer och rutiner som kreditinstitutet har infört och den kapitalbas och likviditet det förfogar över är tillräckliga för att säkerställa en sund hantering och täckning av de risker det är exponerat för.

4. Det medverkande institutet ska utföra egen due diligence och ska kontrollera efterlevnaden av kraven i artikel 5.1 och 5.3 i denna förordning, enligt vad som är tillämpligt. Det ska också kontrollera att säljaren har förmåga att förvalta lånebetalning och förfaranden för indrivning som uppfyller kraven i artikel 265.2 h–p i förordning (EU) nr 575/2013 eller likvärdiga krav i tredjeländer.

5. Säljaren – på transaktionsnivå – eller det medverkande institutet – på ABCP-programnivå – ska uppfylla kravet på bibehållande av risk i artikel 6.

6. Det medverkande institutet ska vara ansvarigt för att artikel 7 efterlevs på ABCP-programnivå och för att följande uppgifter görs tillgängliga före prissättningen för potentiella investerare på deras begäran:

- a) De samlade uppgifter som krävs i enlighet med artikel 7.1 första stycket a.
- b) De uppgifter som krävs i enlighet med artikel 7.1 första stycket b–e, åtminstone i form av ett utkast eller i sin ursprungliga form.

7. Om det medverkande institutet inte förnyar finansieringsåtagandet för likviditetsfaciliteten innan det löper ut ska likviditetsfaciliteten utnyttjas och värdepapper som förfaller ska återbetalas.

Artikel 26

Krav på programnivå

1. Alla ABCP-transaktioner inom ett ABCP-program ska uppfylla kraven i artikel 24.1–24.8 och 24.12–24.20.

Högst 5 % av det sammanlagda beloppet för ABCP-transaktionernas underliggande exponeringar som finansieras genom ABCP-programmet får tillfälligt vara oförenligt med kraven i artikel 24.9, 24.10 och 24.11 utan att det påverkar ABCP-programmets STS-status.

Vid tillämpning av andra stycket i denna punkt ska en lämplig och oberoende part regelbundet göra en extern kontroll av huruvida ett urval av de underliggande exponeringarna uppfyller kraven.

2. Den återstående vägda genomsnittliga livslängden för de underliggande exponeringarna för ett ABCP-program ska vara högst två år.

3. ABCP-programmet ska stödjas fullt ut av ett medverkande institut i enlighet med artikel 25.2.

4. ABCP-programmet får inte innehålla någon återvärdepapperisering och kreditförstärkning får inte införa något andra skikt med trancher på programnivå.

5. De värdepapper som emitteras inom ett ABCP-program får inte omfatta köpoptioner, förlängningsklausuler eller andra klausuler som påverkar värdepapprets sista förfallodag om det står säljaren, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering fritt att utnyttja sådana optioner eller klausuler.

6. De ränte- och valutarisker som finns på ABCP-programnivå ska minskas på lämpligt sätt och alla åtgärder som vidtagits i detta avseende ska offentliggöras. Specialföretaget för värdepapperisering får inte ingå derivatkontrakt utom för att säkra ränte- eller valutarisker och ska säkerställa att gruppen av underliggande exponeringar inte omfattar derivat. Sådana derivat ska tecknas och dokumenteras i enlighet med allmänt accepterade normer i den internationella finansvärlden.

7. Dokumentationen om ABCP-programmet ska tydligt ange följande:

- a) De skyldigheter som trustförvaltaren och andra enheter med förvaltaruppdrag, i förekommande fall, har gentemot investerarna.
- b) Avtalsförpliktelser, uppgifter och skyldigheter för det medverkande institutet, som ska ha sakkunskaper när det gäller kreditgivning, för trustförvaltaren, i förekommande fall, och för andra tillhandahållare av sidotjänster.
- c) De processer och skyldigheter som krävs för att säkerställa att förvaltningen av exponeringarna inte upphör om serviceföretaget fallerar eller blir insolvent.

- d) Bestämmelserna om att derivatmotparter och kontoförande bank på ABCP-programnivå byts ut vid fallissemang, insolvens och vissa andra angivna händelser om likviditetsfaciliteten inte täcker dessa händelser.
 - e) Att avhjälpande åtgärder ska vidtas om vissa angivna händelser inträffar eller om det medverkande institutet fallerar eller blir insolvent, för att på lämpligt sätt antingen säkra finansieringsåtagandet eller ersätta tillhandahållaren av likviditetsfaciliteten.
 - f) Att likviditetsfaciliteten ska utnyttjas och värdepapper som förfaller ska återbetalas om det medverkande institutet inte förnyar finansieringsåtagandet för likviditetsfaciliteten innan det löper ut.
8. Serviceföretaget ska ha sakkunskaper när det gäller att förvalta exponeringar som till sin art liknar de värdepapperiserade exponeringarna och ska ha väldokumenterade riktlinjer, förfaranden och kontroller för riskhantering avseende förvaltning av exponeringar.

AVSNITT 3

STS-anmälan

Artikel 27

Krav på STS-anmälan

1. Originatorn och det medverkande institutet ska gemensamt underrätta Esmas med hjälp av den mall som avses i punkt 7 i denna artikel om en värdepapperisering uppfyller kraven i artiklarna 19–22 eller 23–26 (STS-anmälan). När det gäller ett ABCP-program ska endast det medverkande institutet ansvara för anmälan av programmet och, inom det programmet, för att ABCP-transaktionerna uppfyller kraven i artikel 24.

STS-anmälan ska innehålla en redogörelse från originatorn och det medverkande institutet för hur vart och ett av STS-kriterierna enligt artiklarna 20–22 eller 24–26 har uppfyllts.

Esmas ska enligt punkt 5 offentliggöra STS-anmälan på sin officiella webbplats. En värdepapperiserings originator och medverkande institut ska underrätta sina behöriga myndigheter om STS-anmälan och sinsemellan utse den enhet som ska vara första kontaktpunkt för investerare och behöriga myndigheter.

2. Originatorn, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering får anlita en tredje part som beviljats tillstånd enligt artikel 28 för att kontrollera om en värdepapperisering uppfyller kraven i artiklarna 19–22 eller 23–26. Anlitandet av en tredje part ska dock inte under några omständigheter påverka det ansvar som åvilar originatorn, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering med avseende på sina rättsliga förpliktelser enligt denna förordning. Anlitandet av en tredje part ska inte påverka institutionella investerarens förpliktelser enligt artikel 5.

Om originatorn, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering anlitar en tredje part som beviljats tillstånd enligt artikel 28 för att bedöma huruvida en värdepapperisering uppfyller kraven i artiklarna 19–22 eller 23–26, ska STS-anmälan innehålla en förklaring om att uppfyllandet av STS-kriterierna har intygats av den tredje part som beviljats tillstånd. Anmälan ska innehålla namnet på den tredje part som beviljats tillstånd, dess etableringsort samt namnet på den behöriga myndighet som beviljade den tillstånd.

3. I det fall originatorn eller den ursprungliga långivaren inte är ett kreditinstitut eller värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.1 och 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013, som är etablerat i unionen, ska anmälan enligt punkt 1 i den här artikeln åtföljas av

- a) en bekräftelse från originatorn eller den ursprungliga långivaren på att kreditgivningen sker på grundval av sunda och väldefinierade kriterier och tydligt fastställda förfaranden för att godkänna, ändra, förnya och finansiera dessa krediter samt på att originatorn eller den ursprungliga långivaren har effektiva system för att tillämpa dessa förfaranden i enlighet med artikel 9 i denna förordning, och
 - b) en förklaring från originatorn eller den ursprungliga långivaren om huruvida den kreditgivning som avses i led a är föremål för tillsyn.
4. Originatorn och det medverkande institutet ska omedelbart underrätta Esmas och informera sin behöriga myndighet om en värdepapperisering inte längre uppfyller kraven antingen i artiklarna 19–22 eller 23–26.

5. Esma ska på sin officiella webbplats föra en förteckning över alla värdepapperiseringar avseende vilka originatorerna och de medverkande instituten har anmält till Esma att kraven i artiklarna 19–22 eller 23–26 är uppfyllda. Esma ska omedelbart lägga till varje värdepapperisering som anmälts på detta sätt i förteckningen och ska uppdatera förteckningen om värdepapperiseringarna inte längre är att anse som STS-värdepapperiseringar till följd av ett beslut från de behöriga myndigheterna eller en anmälan från originatorn eller det medverkande institutet. Om den behöriga myndigheten har påfört administrativa sanktioner i enlighet med artikel 32 ska den omedelbart underrätta Esma om detta. Esma ska omedelbart ange i förteckningen att en behörig myndighet har påfört administrativa sanktioner med avseende på den berörda värdepapperiseringen.

6. Esma ska i nära samarbete med EBA och Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar den information som originatorn, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering är skyldiga att tillhandahålla för att uppfylla sina förpliktelser enligt punkt 1.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juli 2018.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

7. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning ska Esma i nära samarbete med EBA och Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att upprätta mallar som ska användas för att tillhandahålla den information som avses i punkt 6.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juli 2018.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i denna punkt i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 28

Tredje parts kontroll av att STS-kriterierna är uppfyllda

1. En tredje part som avses i artikel 27.2 ska beviljas tillstånd av den behöriga myndigheten för att bedöma om värdepapperiseringar uppfyller de STS-kriterier som anges i artiklarna 19–22 eller 23–26. Den behöriga myndigheten ska bevilja tillstånd om följande villkor är uppfyllda:

- a) Den tredje parten tar endast ut icke-diskriminerande och kostnadsbaserade avgifter av de originatorer, medverkande institut eller specialföretag för värdepapperisering som medverkar i de värdepapperiseringar som den tredje parten bedömer, utan att differentiera avgifterna beroende på, eller i korrelation till, resultatet av bedömningen.
- b) Den tredje parten är varken en reglerad enhet enligt definitionen i artikel 2.4 i direktiv 2002/87/EG eller ett kreditvärderingsinstitut enligt definitionen i artikel 3.1 b i förordning (EG) nr 1060/2009, och utförandet av den tredje partens andra verksamheter undergräver inte oberoendet eller integriteten i dess bedömning.
- c) Den tredje parten får inte tillhandahålla någon typ av rådgivnings- eller revisionstjänster eller likvärdiga tjänster för originatorer, medverkande institut eller specialföretag för värdepapperisering som medverkar i värdepapperiseringar som den tredje parten bedömer.
- d) Ledamöterna i den tredje partens ledningsorgan har yrkeskvalifikationer, kunskaper och erfarenhet som är lämpliga för den tredje partens uppgift och de har gott anseende och integritet.
- e) Den tredje partens ledningsorgan består till minst en tredjedel av oberoende direktörer, vilka dock ska vara minst två.
- f) Den tredje parten vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att kontrollen av STS-kriterierna inte påverkas av befintliga eller potentiella intressekonflikter eller affärsförbindelser som inbegriper den tredje parten, dess aktieägare eller ledamöter, chefer, anställda eller någon annan fysisk person vars tjänster den tredje parten disponerar över eller kontrollerar. I detta syfte ska den tredje parten fastställa, upprätthålla, genomföra och dokumentera ett effektivt internt kontrollsystem som styr genomförandet av riktlinjer och förfaranden för att identifiera och förebygga potentiella intressekonflikter. Kartlagda potentiella eller befintliga intressekonflikter ska undanröjas eller mildras och redovisas utan dröjsmål. Den tredje parten ska fastställa, upprätthålla, genomföra och dokumentera lämpliga förfaranden och processer för att säkerställa en oberoende bedömning av om STS-kriterierna är uppfyllda. Den tredje parten ska regelbundet övervaka och se över riktlinjerna och förfarandena i syfte att utvärdera deras effektivitet och bedöma om det är nödvändigt att uppdatera dem.
- g) Den tredje parten kan visa att den har infört lämpliga operativa skyddsåtgärder och interna rutiner som gör det möjligt för den att bedöma om STS-kriterierna är uppfyllda.

Den behöriga myndigheten ska återkalla tillståndet om den anser att den tredje parten på ett väsentligt sätt inte uppfyller första stycket.

2. En tredje part som beviljats tillstånd i enlighet med punkt 1 ska utan dröjsmål underrätta sin behöriga myndighet om eventuella väsentliga ändringar av den information som tillhandahållits enligt den punkten, eller om eventuella andra ändringar som rimligen kan anses påverka den behöriga myndighetens bedömning.

3. Den behöriga myndigheten får ta ut kostnadsbaserade avgifter av en sådan tredje part som avses i punkt 1 för att täcka nödvändiga utgifter i samband med bedömning av ansökningar om tillstånd och den senare övervakningen av att de villkor som anges i punkt 1 är uppfyllda.

4. Esmas ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar den information som ska tillhandahållas av de behöriga myndigheterna i ansökan om tillstånd för en tredje part i enlighet med punkt 1.

Esmas ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juli 2018.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

KAPITEL 5

TILLSYN

Artikel 29

Utseende av behöriga myndigheter

1. Efterlevnaden av de förpliktelser som anges i artikel 5 i denna förordning ska vara föremål för tillsyn av följande behöriga myndigheter i enlighet med de befogenheter som de beviljas genom de relevanta rättsakterna:

- a) För försäkrings- och återförsäkringsföretag: den behöriga myndighet som utsetts i enlighet med artikel 13.10 i direktiv 2009/138/EG.
- b) För förvaltare av alternativa investeringsfonder: den behöriga ansvariga myndighet som utsetts i enlighet med artikel 44 i direktiv 2011/61/EU.
- c) För fondföretag och förvaltningsbolag för fondföretag: den behöriga myndighet som utsetts i enlighet med artikel 97 i direktiv 2009/65/EG.
- d) För tjänstepensionsinstitut: den behöriga myndighet som utsetts i enlighet med artikel 6 g i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG⁽¹⁾.
- e) För kreditinstitut eller värdepappersföretag: den behöriga myndighet som utsetts i enlighet med artikel 4 i direktiv 2013/36/EU, inbegripet ECB med avseende på de särskilda uppgifter som den tilldelats genom förordning (EU) nr 1024/2013.

2. De behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen av medverkande institut i enlighet med artikel 4 i direktiv 2013/36/EU, inbegripet ECB med avseende på de särskilda uppgifter som den tilldelats genom förordning (EU) nr 1024/2013, ska utöva tillsyn över de medverkande institutens efterlevnad av de förpliktelser som fastställs i artiklarna 6, 7, 8 och 9 i den här förordningen.

3. I det fall originatorer, ursprungliga långgivare och specialföretag för värdepapperisering är enheter som är föremål för tillsyn i enlighet med direktiven 2003/41/EG, 2009/138/EG, 2009/65/EG, 2011/61/EU och 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1024/2013 ska de berörda behöriga myndigheter som utsetts enligt dessa akter, inbegripet ECB med avseende på särskilda uppgifter som den tilldelats genom förordning (EU) nr 1024/2013, utöva tillsyn över efterlevnaden av de förpliktelser som fastställs i artiklarna 6, 7, 8 och 9 i denna förordning.

4. För originatorer, ursprungliga långgivare och specialföretag för värdepapperisering som är etablerade i unionen och som inte omfattas av de unionslagstiftningsakter som avses i punkt 3 ska medlemsstaterna utse en eller flera behöriga myndigheter för att utöva tillsyn över efterlevnaden av skyldigheterna enligt artiklarna 6, 7, 8 och 9. Medlemsstaterna ska senast den 1 januari 2019 meddela kommissionen och Esmas vilka behöriga myndigheter som utsetts enligt denna punkt. Den skyldigheten gäller inte sådana enheter som endast säljer exponeringar inom ramen för ett ABCP-program eller annan värdepapperiseringstransaktion eller värdepapperiseringsprogram och inte aktivt initierar exponeringar främst i syfte att regelbundet värdepapperisera dem.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EUT L 235, 23.9.2003, s. 10).

5. Medlemsstaterna ska utse en eller flera behöriga myndigheter för att utöva tillsyn över att originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering uppfyller kraven i artiklarna 18–27 och över att tredje parter uppfyller kraven i artikel 28. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och Esma om vilka behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med denna punkt senast den 18 januari 2019.

6. Punkt 5 i denna artikel ska inte tillämpas i fråga om sådana enheter som endast säljer exponeringar inom ramen för ett ABCP-program eller annan värdepapperiseringstransaktion eller värdepapperiseringsprogram och inte aktivt initierar exponeringar främst i syfte att regelbundet värdepapperisera dem. I ett sådant fall ska originatorn eller det medverkande institutet kontrollera att dessa enheter uppfyller de relevanta skyldigheterna i artiklarna 18–27.

7. Esma ska säkerställa konsekvent tillämpning och efterlevnad av de skyldigheter som fastställs i artiklarna 18–27 i denna förordning i enlighet med de uppgifter och befogenheter som fastställs i förordning (EU) nr 1095/2010. Esma ska övervaka unionens värdepapperiseringsmarknad i enlighet med artikel 39 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 600/2014⁽¹⁾ och vid behov tillämpa sina befogenheter att tillfälligt ingripa i enlighet med artikel 40 i förordning (EU) nr 600/2014.

8. Esma ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över de behöriga myndigheter som avses i denna artikel.

Artikel 30

De behöriga myndigheternas befogenheter

1. Varje medlemsstat ska säkerställa att den behöriga myndighet som utsetts i enlighet med artikel 29.1–29.5 har de tillsyns-, utrednings- och sanktionsbefogenheter som krävs för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt denna förordning.

2. Den behöriga myndigheten ska regelbundet se över de styrformer, processer och rutiner som originatorer, medverkande institut, specialföretag för värdepapperisering och ursprungliga långgivare har genomfört för att efterleva denna förordning.

Den översyn som avses i första stycket ska omfatta:

- a) De processer och rutiner som syftar till att fortlöpande på ett korrekt sätt mäta och bibehålla ett väsentligt ekonomiskt intresse netto, insamlingen och offentliggörandet i god tid av den information som ska tillgängliggöras i enlighet med artikel 7 samt kriterierna för kreditgivning i enlighet med artikel 9.
- b) För STS-värdepapperiseringar som inte är värdepapperiseringar inom ramen för ett ABCP-program, de processer och rutiner som syftar till att säkerställa efterlevnad av artiklarna 20.7–20.12, 21.7 och 22.
- c) För STS-värdepapperiseringar som är värdepapperiseringar inom ramen för ett ABCP-program, processer och rutiner som i fråga om ABCP-transaktioner syftar till att säkerställa att kraven i artikel 24 uppfylls och, i fråga om ABCP-programmen, att kraven i artikel 26.7 och 26.8 uppfylls.

3. De behöriga myndigheterna ska kräva att risker som härrör från värdepapperiseringstransaktioner, inbegripet anseenderisk, bedöms och åtgärdas genom lämpliga strategier och förfaranden som upprättats av originatorer, medverkande institut, specialföretag för värdepapperisering och ursprungliga långgivare.

4. Den behöriga myndigheten ska i tillämpliga fall, som en del av sin tillsyn inom värdepapperiseringsområdet, övervaka de specifika effekter som deltagandet på värdepapperiseringsmarknaden har på stabiliteten för det finansiella institut som verkar som ursprunglig långgivare, originator, medverkande institut eller investerare och därvid, utan att det hindrar strängare sektoriell reglering, beakta

- a) kapitalbuffertarnas storlek,
- b) likviditetsbuffertarnas storlek, och
- c) investerarnas likviditetsrisk på grund av en löptidsobalans mellan deras finansiering och deras investeringar.

I fall då den behöriga myndigheten identifierar en väsentlig risk för ett finansiellt instituts finansiella stabilitet eller för hela det finansiella systemet ska myndigheten, oberoende av sina skyldigheter enligt artikel 36, vidta åtgärder för att minska dessa risker och rapportera sina iakttagelser till den utsedda behöriga myndigheten för makrotillsynsinstrument enligt förordning (EU) nr 575/2013 och till ESRB.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 600/2014 av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 84).

5. Den behöriga myndigheten ska övervaka möjliga kringgåenden av de skyldigheter som fastställs i artikel 6.2 och säkerställa att sanktioner tillämpas i enlighet med artiklarna 32 och 33.

Artikel 31

Makrotillsyn av värdepapperiseringsmarknaden

1. ESRB ska inom gränserna för sitt uppdrag ansvara för makrotillsyn av unionens värdepapperiseringsmarknad.
2. För att undvika perioder av utbrett finansiellt nödläge ska ESRB löpande övervaka utvecklingen på värdepapperiseringsmarknaderna i syfte att bidra till att förhindra eller begränsa systemrisk för den finansiella stabiliteten i unionen till följd av utvecklingen inom det finansiella systemet och med beaktande av den makroekonomiska utvecklingen. I syfte att lyfta fram risker för den finansiella stabiliteten ska ESRB – när ESRB anser det nödvändigt eller åtminstone vart tredje år – i samarbete med EBA offentliggöra en rapport om hur den finansiella stabiliteten påverkas av värdepapperiseringsmarknaden. Om väsentliga risker upptäcks ska ESRB, i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1092/2010, till kommissionen, de europeiska tillsynsmyndigheterna och medlemsstaterna utfärda varningar och vid behov rekommendationer om korrigerande åtgärder med anledning av dessa risker, inklusive om huruvida det är lämpligt att ändra nivåerna för bibehållande av risk eller att vidta andra makrotillsynsåtgärder. Kommissionen, de europeiska tillsynsmyndigheterna och medlemsstaterna ska i enlighet med artikel 17 i förordning (EU) nr 1092/2010 underrätta ESRB, Europaparlamentet och rådet om vilka åtgärder som vidtagits med anledning av rekommendationen och lämna godtagbara skäl för passivitet inom tre månader från den dag då rekommendationen översändes till mottagarna.

Artikel 32

Administrativa sanktioner och avhjälpande åtgärder

1. Utan att det påverkar medlemsstaternas rätt att föreskriva och tillämpa straffrättsliga påföljder enligt artikel 34, ska medlemsstaterna fastställa regler om lämpliga administrativa sanktioner vid oaktsamma eller uppsåtliga överträdelser och avhjälpande åtgärder som är tillämpliga åtminstone på situationer där
 - a) en originator, ett medverkande institut eller en ursprunglig långivare inte uppfyller de krav som anges i artikel 6,
 - b) en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering inte uppfyller de krav som anges i artikel 7,
 - c) en originator, ett medverkande institut eller en ursprunglig långivare inte uppfyller de kriterier som anges i artikel 9,
 - d) en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering inte uppfyller de krav som anges i artikel 18,
 - e) en värdepapperisering betecknas som en STS-värdepapperisering och en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för denna värdepapperisering inte uppfyller kraven i artiklarna 19–22 eller 23–26,
 - f) en originator eller ett medverkande institut lämnar en vilseledande anmälan enligt artikel 27.1,
 - g) en originator eller ett medverkande institut inte uppfyller kraven i artikel 27.4, eller
 - h) en tredje part som beviljats tillstånd enligt artikel 28 inte har underrättat om väsentliga ändringar av den information som tillhandahållits i enlighet med artikel 28.1, eller om eventuella andra ändringar som rimligen kan anses påverka den behöriga myndighetens bedömning.

Medlemsstaterna ska också säkerställa att administrativa sanktioner och/eller avhjälpande åtgärder genomförs på ett verkingsfullt sätt.

Dessa sanktioner och åtgärder ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

2. Medlemsstaterna ska ge behöriga myndigheter befogenhet att tillämpa åtminstone följande sanktioner och åtgärder vid sådana överträdelser som avses i punkt 1:

- a) En offentlig förklaring som anger vilken fysisk eller juridisk person som gjort sig skyldig till överträdelsen samt överträdelsens art i enlighet med artikel 37.
- b) Ett beslut innehållande krav på att den fysiska eller juridiska personen ska upphöra med sitt agerande och inte upprepa detta.
- c) Ett tillfälligt förbud för en medlem i ledningsorganet för originatorn, det medverkande institutet eller specialföretaget för värdepapperisering, eller någon annan fysisk person som hålls ansvarig för överträdelsen, att utöva ledningsfunktioner i dessa företag.

- d) När det gäller sådana överträdelser som avses i punkt 1 första stycket e eller f i denna artikel, ett tillfälligt förbud som hindrar originatorn och det medverkande institutet från att enligt artikel 27.1 anmäla att en värdepapperisering uppfyller de krav som anges i artiklarna 19–22 eller 23–26.
- e) För en fysisk person, maximala administrativa sanktionsavgifter på minst 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 17 januari 2018.
- f) För en juridisk person, maximala administrativa sanktionsavgifter på minst 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 17 januari 2018 eller högst 10 % av den juridiska personens totala årliga nettoomsättning enligt de senast tillgängliga räkenskaper som godkänts av ledningsorganet; om den juridiska personen är ett moderbolag eller ett dotterbolag till det moderbolag som ska upprätta en koncernredovisning enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU⁽¹⁾, ska den relevanta totala årsomsättningen vara den totala årsomsättningen eller motsvarande typ av inkomst enligt relevanta lagstiftningsakter om redovisning i den senast tillgängliga koncernredovisning som godkänts av ledningsorganet för det yttersta moderbolaget.
- g) Maximala administrativa sanktionsavgifter till ett belopp motsvarande minst två gånger den vinst som härrör från överträdelsen, om en sådan vinst kan fastställas, även om detta belopp överstiger de maximala beloppen i leden e och f.
- h) När det gäller en sådan överträdelse som avses i punkt 1 första stycket h i denna artikel, tillfällig återkallelse av det tillstånd som avses i artikel 28 för den tredje part som fått tillstånd att bedöma om en värdepapperisering uppfyller kraven i artiklarna 19–22 eller 23–26.
3. Om de bestämmelser som avses i punkt 1 tillämpas på en juridisk person ska medlemsstaterna ge de behöriga myndigheterna befogenhet att tillämpa de administrativa sanktioner och avhjälpande åtgärder som avses i punkt 2, på de villkor som anges i nationell rätt, på medlemmarna i ledningsorganet och andra personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla beslut genom vilka de administrativa sanktioner eller avhjälpande åtgärder som avses i punkt 2 påförs är motiverade på lämpligt sätt och kan överklagas.

Artikel 33

Utövande av befogenheten att tillämpa administrativa sanktioner och avhjälpande åtgärder

1. De behöriga myndigheterna ska utöva sina befogenheter att tillämpa de administrativa sanktioner och avhjälpande åtgärder som avses i artikel 32 i enlighet med sina nationella rättsliga ramar, beroende på vad som är lämpligt
- a) direkt,
- b) i samarbete med andra myndigheter,
- c) på eget ansvar genom delegering till andra myndigheter,
- d) genom ansökan till de behöriga rättsliga myndigheterna.
2. De behöriga myndigheterna ska, när de fastställer typ och nivå för en administrativ sanktion eller avhjälpande åtgärd som tillämpas enligt artikel 32, ta hänsyn till huruvida överträdelsen är uppsåtlig eller beror på oaktsamhet och alla övriga relevanta omständigheter, i lämpliga fall inbegripet följande:
- a) Överträdelsens väsentlighet, allvar och karaktighet.
- b) Graden av ansvar hos den fysiska eller juridiska person som gjort sig skyldig till överträdelsen.
- c) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens finansiella styrka.
- d) Storleken på den vinst som den ansvariga fysiska eller juridiska personen gjort eller den förlust som undvikits, i den mån de kan fastställas.
- e) De förluster för tredje parter som överträdelsen orsakat, i den mån de kan fastställas.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

- f) Graden av den ansvariga fysiska eller juridiska personens vilja att samarbeta med den behöriga myndigheten, utan att det påverkar behovet av att säkerställa återbetalning av de vinster som personen erhållit eller förluster som denne undvikit.
- g) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens tidigare överträdelser.

Artikel 34

Straffrättsliga påföljder

1. Medlemsstaterna får besluta att inte fastställa regler för administrativa sanktioner eller avhjälpande åtgärder för överträdelser som omfattas av straffrättsliga påföljder i deras nationella rätt.

2. Om medlemsstaterna i enlighet med punkt 1 i denna artikel har valt att fastställa straffrättsliga påföljder för de överträdelser som avses i artikel 32.1, ska de säkerställa att lämpliga åtgärder vidtagits så att de behöriga myndigheterna har alla nödvändiga befogenheter för att upprätthålla kontakter med rättsliga myndigheter, åklagarmyndigheter eller straffrättsliga myndigheter inom sin jurisdiktion för att få särskild information om brottsutredningar eller förfaranden som inletts för de överträdelser som avses i artikel 32.1, och tillhandahålla andra behöriga myndigheter samt Esma, EBA och Eiopa samma information så att de kan fullgöra sin skyldighet att samarbeta vid tillämpning av denna förordning.

Artikel 35

Underrättelseskyldigheter

Medlemsstaterna ska senast den 18 januari 2019 underrätta kommissionen, Esma, EBA och Eiopa om de lagar och andra författningar som genomför detta kapitel, inbegripet alla relevanta straffrättsliga bestämmelser. Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål underrätta kommissionen, Esma, EBA och Eiopa om eventuella ändringar av dessa.

Artikel 36

Samarbete mellan behöriga myndigheter och de europeiska tillsynsmyndigheterna

1. De behöriga myndigheter som avses i artikel 29 och Esma, EBA och Eiopa ska samarbeta nära med varandra och utbyta information för att utföra sina uppgifter enligt artiklarna 30–34.

2. De behöriga myndigheterna ska nära samordna sin tillsyn i syfte att identifiera och avhjälpa överträdelser av denna förordning, utarbeta och främja bästa praxis, underlätta samarbete, främja konsekvens i tolkningen och vid eventuell oenighet genomföra bedömningar över jurisdiktionsgränserna.

3. En särskild värdepapperiseringskommitté ska inrättas inom ramen för den gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna, inom vilken de behöriga myndigheterna ska bedriva ett nära samarbete för att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 30–34.

4. Om en behörig myndighet anser att ett eller flera krav enligt artiklarna 6–27 har åsidosatts eller har anledning att tro detta, ska den på ett tillräckligt detaljerat sätt underrätta den behöriga myndigheten för den eller de enheter som misstänks för sådana överträdelser om sina iakttagelser. De berörda behöriga myndigheterna ska nära samordna sin tillsynsverksamhet för att säkerställa konsekventa beslut.

5. Särskilt om en överträdelse som avses i punkt 4 i denna artikel rör en felaktig eller vilsedalande anmälan enligt artikel 27.1, ska den behöriga myndighet som konstaterat överträdelsen utan dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten för den enhet som har utsetts till första kontaktpunkt enligt artikel 27.1 om sina iakttagelser. Den behöriga myndigheten för den enhet som har utsetts till första kontaktpunkt enligt artikel 27.1 ska i sin tur underrätta Esma, EBA och Eiopa och ska följa förfarandet som anges i punkt 6 i den här artikeln.

6. När den behöriga myndigheten för den enhet som misstänks för överträdelsen har mottagit de uppgifter som avses i punkt 4 ska den inom 15 arbetsdagar vidta de åtgärder som är nödvändiga för att åtgärda den konstaterade överträdelsen och underrätta övriga berörda behöriga myndigheter, särskilt de myndigheter som är behöriga för originatören, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering och de myndigheter som är behöriga för innehavaren av värdepapperiseringspositionen, om dessa är kända. Om en behörig myndighet har invändningar mot en annan behörig myndighet med avseende på förfarandet eller innehåll i dess åtgärder eller på grund av att den avstått från att vidta åtgärder ska den utan onödigt dröjsmål underrätta alla andra berörda behöriga myndigheter om sina invändningar. Om ingen överenskomst har nåtts inom tre månader från den dag då alla berörda behöriga myndigheter underrättades ska ärendet hänskjutas till Esma i enlighet med artikel 19 och, i tillämpliga fall, artikel 20 i förordning (EU) nr 1095/2010. Den förlikningsperiod som avses i artikel 19.2 i förordning (EU) nr 1095/2010 ska vara en månad.

Om de berörda behöriga myndigheterna inte lyckas nå en överenskommelse under det förlikningskede som avses i första stycket ska Esma inom en månad fatta ett beslut i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1095/2010. Under det förfarande som anges i den här artikeln ska en värdepapperisering som förekommer på den förteckning som förs av Esma enligt artikel 27 i den här förordningen fortsätta att betraktas som en STS-värdepapperisering enligt kapitel 4 i den här förordningen och ska kvarstå på förteckningen.

Om de berörda behöriga myndigheterna är eniga om att överträdelsen avser att någon har brutit i efterlevnaden av artikel 18 i god tro får de besluta att ge originatorm, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering upp till tre månader för att åtgärda den konstaterade överträdelsen räknat från den dag då den behöriga myndigheten underrättade originatorm, det medverkande institutet och specialföretaget för värdepapperisering om överträdelsen. Under denna period ska en värdepapperisering som förekommer på den förteckning som förs av Esma enligt artikel 27 fortsätta att betraktas som en STS-värdepapperisering enligt kapitel 4 och ska kvarstå på förteckningen.

Om en eller flera berörda behöriga myndigheter anser att överträdelsen inte på lämpligt sätt har åtgärdats inom den tidsperiod som anges i tredje stycket ska första stycket tillämpas.

7. Tre år från och med denna förordnings tillämpningsdatum ska Esma göra en inbördes utvärdering i enlighet med artikel 30 i förordning (EU) nr 1095/2010 om genomförandet av de kriterier som anges i artiklarna 19–26 i den här förordningen.

8. Esma ska, i nära samarbete med EBA och Eiopa, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den allmänna samarbetskyldigheten och den information som ska utbytas enligt punkt 1 och anmälningsskyldigheterna enligt punkterna 4 och 5.

Esma ska, i nära samarbete med EBA och Eiopa, överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 januari 2019.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 37

Offentliggörande av administrativa sanktioner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna utan onödigt dröjsmål på sina officiella webbplatser offentliggör åtminstone alla beslut om att påföra en administrativ sanktion vilken inte kan överklagas och vilken påförts för överträdelse av artikel 6, 7, 9 eller 27.1, efter det att sanktionens adressat har underrättats om beslutet.

2. Det offentliggörande som avses i punkt 1 ska omfatta information om överträdelsens typ och art och om vilka personer som är ansvariga och vilka sanktioner som påförts.

3. Om den behöriga myndigheten i det enskilda fallet anser att ett offentliggörande av en juridisk persons identitet eller en fysisk persons identitet och personuppgifter är oproportionellt, eller om den behöriga myndigheten anser att offentliggörandet äventyrar finansmarknadernas stabilitet eller en pågående brottsutredning, eller om offentliggörandet i den mån det går att fastställa skulle åsamka den berörda personen oproportionell skada, ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna

a) skjuter upp offentliggörandet av beslutet om påförande av den administrativa sanktionen tills det inte längre finns någon anledning att inte offentliggöra det,

b) offentliggör beslutet om påförande av den administrativa sanktionen på anonym grund, i enlighet med nationell rätt, eller

c) över huvud taget inte offentliggör beslutet om påförande av den administrativa sanktionen, om de alternativ som anges i leden a och b inte anses tillräckliga för att säkerställa

i) att finansmarknadernas stabilitet inte skulle äventyras, eller

ii) att offentliggörandet av sådana beslut är proportionellt med avseende på åtgärder som bedöms vara av mindre betydelse.

4. Vid ett beslut om att offentliggöra en sanktion på anonym grund får offentliggörandet av de berörda uppgifterna skjutas upp. Om en behörig myndighet offentliggör ett beslut om påförande av en administrativ sanktion som får överklagas till behöriga rättsliga myndigheter ska de behöriga myndigheterna också omedelbart på sin officiella webbplats lägga till denna information och all information om resultatet av ett sådant överklagande. Eventuella rättsliga avgöranden som ogiltigförklarar ett beslut om påförande av en administrativ sanktion ska också offentliggöras.

5. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att alla offentliggöranden som avses i punkterna 1–4 bevaras på deras officiella webbplats i minst fem år efter offentliggörandet. Personuppgifter i offentliggörandet får endast finnas på den behöriga myndighetens officiella webbplats under den tidsperiod som är nödvändig i enlighet med tillämpliga regler om dataskydd.

6. De behöriga myndigheterna ska underrätta Esma om alla administrativa sanktioner som påförts, inbegripet eventuella överklaganden av dem och deras resultat.

7. Esma ska upprätthålla en central databas över administrativa sanktioner som meddelats till Esma. Databasen ska vara tillgänglig endast för Esma, EBA, Eiopa och de behöriga myndigheterna och ska uppdateras på grundval av uppgifter som lämnats av de behöriga myndigheterna i enlighet med punkt 6.

KAPITEL 6

ÄNDRINGAR

Artikel 38

Ändring av direktiv 2009/65/EG

Artikel 50a i direktiv 2009/65/EG ska ersättas med följande:

"Artikel 50a

Om förvaltningsbolag för fondföretag eller internt förvaltade fondföretag exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 (*) ska de, i det berörda fondföretagets investerares intresse, agera och vidta korrigeringsåtgärder, när så är lämpligt.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 347, 28.12.2017, s. 35)."

Artikel 39

Ändring av direktiv 2009/138/EG

Direktiv 2009/138/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 135 ska punkterna 2 och 3 ersättas med följande:

"2. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 301a i detta direktiv för att komplettera detta direktiv genom att fastställa under vilka omständigheter ett proportionellt ytterligare kapitalkrav får läggas vid överträdelse av de krav som anges i artikel 5 eller 6 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 (*), utan att det påverkar tillämpningen av artikel 101.3 i detta direktiv.

3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller punkt 2 i denna artikel ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera metoderna för att beräkna ett proportionerligt ytterligare kapitalkrav enligt den punkten.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera detta direktiv genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 347, 28.12.2017, s. 35)."

2. Artikel 308b.11 ska utgå.

Artikel 40

Ändring av förordning (EG) nr 1060/2009

Förordning (EG) nr 1060/2009 ska ändras på följande sätt:

1. I skälen 22 och 41, i artikel 8c samt i bilaga I avsnitt D del II punkt 1, ska "strukturerat finansiellt instrument" respektive "strukturerade finansiella instrument" ersättas med "värdepapperiseringsinstrument".
2. I skälen 34 och 40, i artiklarna 8.4, 8c, 10.3 och 39.4, liksom i bilaga I avsnitt A punkt 2 femte stycket, bilaga I avsnitt B punkt 5, bilaga I avsnitt D del II titeln och punkt 2, bilaga III del I punkterna 8, 24 och 45, och bilaga III del III punkt 8, ska "strukturerade finansiella instrument" ersättas med "värdepapperiseringsinstrument".
3. I artikel 1 ska andra stycket ersättas med följande:
"I denna förordning fastställs också skyldigheter för i unionen etablerade emittenter och anknutna tredje parter när det gäller värdepapperiseringsinstrument."
4. I artikel 3.1 ska led I ersättas med följande:
"l) *värdepapperiseringsinstrument*: ett finansiellt instrument eller andra tillgångar som skapats genom en värdepapperiseringstransaktion eller ett värdepapperiseringsprogram enligt artikel 2.1 i förordning (EU) 2017/2402 (värdepapperiseringsförordningen)."
5. Artikel 8b ska utgå.
6. I artikel 4.3 b, artikel 5.6 andra stycket b och artikel 25a ska hänvisningen till artikel 8b utgå.

Artikel 41

Ändring av direktiv 2011/61/EU

Artikel 17 i direktiv 2011/61/EU ska ersättas med följande:

"Artikel 17

Om AIF-förvaltare exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 (*) ska de, i de berörda AIF-fondernas investerares intresse, agera och vidta korrigeringsåtgärder, när så är lämpligt.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 347, 28.12.2017, s. 35)."

Artikel 42

Ändring av förordning (EU) nr 648/2012

Förordning (EU) nr 648/2012 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 2 ska följande led läggas till:
"30. *säkerställd obligation*: en obligation som uppfyller kraven i artikel 129 i förordning (EU) nr 575/2013.
31. *enhet för säkerställda obligationer*: emittent av säkerställda obligationer eller pool för säkring av en säkerställd obligation."
2. I artikel 4 ska följande punkter läggas till:
"5. Punkt 1 i denna artikel ska inte tillämpas på OTC-derivatkontrakt som har ingåtts av enheter för säkerställda obligationer i samband med en säkerställd obligation, eller av ett specialföretag för värdepapperisering i samband med en värdepapperisering, i den mening som avses i Europaparlamentet och rådets förordning (EU) 2017/2402 (*), förutsatt att
a) när det gäller specialföretag för värdepapperisering, specialföretaget för värdepapperisering endast utfärdar värdepapperiseringar som uppfyller kraven i artikel 18 och i artiklarna 19–22 eller 23–26 i förordning (EU) 2017/2402 (värdepapperiseringsförordningen),

- b) OTC-derivatkontraktet endast används för att risksäkra ränte- eller valutaobalanser inom den säkerställda obligationen eller värdepapperiseringen, och
- c) arrangemangen inom den säkerställda obligationen eller värdepapperiseringen på ett lämpligt sätt reducerar motpartskreditrisken när det gäller de OTC-derivatkontrakt som ingåtts av enheten för säkerställda obligationer eller specialföretaget för värdepapperisering i samband med den säkerställda obligationen eller värdepapperiseringen.

6. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av denna artikel, och med beaktande av behovet att undvika regelarbitrage, ska de europeiska tillsynsmyndigheterna utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar kriterierna för att fastställa vilka arrangemang inom säkerställda obligationer eller värdepapperiseringar som på lämpligt sätt reducerar motpartsriskerna, i den mening som avses i punkt 5.

De europeiska tillsynsmyndigheterna ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juli 2018.

Kommissionens ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 eller (EU) nr 1095/2010.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 347, 28.12.2017. s. 35)."

3. Artikel 11.15 ska ersättas med följande:

"15. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av denna artikel ska de europeiska tillsynsmyndigheterna utarbeta förslag till gemensamma tekniska standarder för tillsyn med närmare uppgifter om följande:

- a) Riskhanteringsförfaranden, inbegripet de nivåer på och den typ av säkerhets- och separeringssystem som krävs för att uppfylla kraven i punkt 3.
- b) De förfaranden som motparterna och de berörda behöriga myndigheterna ska följa när undantag tillämpas enligt punkterna 6–10.
- c) De tillämpliga kriterier som avses i punkterna 5–10, inbegripet framför allt vad som ska betraktas som ett praktiskt eller rättsligt hinder för en snabb överföring av eget kapital eller återbetalning av skulder mellan motparterna.

Nivån på och typen av säkerhet som krävs när det gäller OTC-derivatkontrakt som har ingåtts av enheter för säkerställda obligationer i samband med en säkerställd obligation, eller av ett specialföretag för värdepapperisering i samband med en värdepapperisering i den mening som avses i denna förordning, och som uppfyller villkoren i artikel 4.5 i denna förordning och kraven i artikel 18 och i artiklarna 19–22 eller 23–26 i förordning (EU) 2017/2402 (värdepapperiseringsförordningen), ska fastställas med beaktande av eventuella hinder för utväxling av säkerheter när det gäller befintliga arrangemang för säkerheter inom den säkerställda obligationen eller värdepapperiseringen.

De europeiska tillsynsmyndigheterna ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juli 2018.

Beroende på motpartens rättsliga form ges kommissionen befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i denna punkt i enlighet med artiklarna 10 - 14 i förordning (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 eller (EU) nr 1095/2010."

Artikel 43

Övergångsbestämmelser

1. Denna förordning ska tillämpas på alla värdepapperiseringar där värdepapper emitterats den 1 januari 2019 eller senare, med förbehåll för punkterna 7 och 8.

2. I fråga om värdepapperiseringar där värdepapper emitterats före den 1 januari 2019 får originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering använda beteckningen "STS" eller "enkel, transparent och standardiserad" eller en beteckning som direkt eller indirekt hänvisar till denna beteckning endast om kraven enligt artikel 18 och villkoren enligt punkt 3 i den här artikeln är uppfyllda.

3. Värdepapperiseringar där värdepapper emitterats före den 1 januari 2019, förutom värdepapperiseringspositioner som avser en ABCP-transaktion eller ett ABCP-program, ska anses vara "STS", förutsatt att

- a) de vid tidpunkten för emissionen av dessa värdepapper uppfyllde kraven i artikel 20.1–20.5, 20.7–20.9 och 20.11–20.13 samt i artikel 21.1 och 21.3, och

b) de vid tidpunkten för anmälan enligt artikel 27.1 uppfyller kraven i artikel 20.6 och 20.10, artikel 21.2 och 21.4–21.10 samt i artikel 22.1–22.5.

4. Vid tillämpning av punkt 3 b ska följande gälla:

a) I artikel 22.2 ska "före emissionen" läsas som "före anmälan enligt artikel 27.1".

b) I artikel 22.3 ska "före prissättningen av värdepapperiseringen" läsas som "före anmälan enligt artikel 27.1".

c) I artikel 22.5

i) ska "före prissättningen" i andra meningen läsas som "före anmälan enligt artikel 27.1",

ii) ska "före prissättningen, åtminstone i form av ett utkast eller i sin ursprungliga form" läsas som "före anmälan enligt artikel 27.1",

iii) ska kravet i fjärde meningen inte vara tillämpligt,

iv) ska hänvisningar till efterlevnaden av artikel 7 tolkas som att artikel 7 är tillämplig på dessa värdepapperiseringar, utan hinder av artikel 43.1.

5. I fråga om värdepapperiseringar där värdepapperen emitterats den 1 januari 2011 eller senare men före den 1 januari 2019, och i fråga om värdepapperiseringar där värdepapperen emitterats före den 1 januari 2011 och där nya underliggande exponeringar har tillkommit eller ersatts efter den 31 december 2014, ska de krav avseende due diligence som anges i förordning (EU) nr 575/2013, delegerad förordning (EU) 2015/35 respektive delegerad förordning (EU) nr 231/2013 fortsätta att tillämpas i den version som var tillämplig den 31 december 2018.

6. I fråga om värdepapperiseringar där värdepapper emitterats före den 1 januari 2019 ska kreditinstitut eller värdepappersföretag enligt definitionerna i artikel 4.1.1 och 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013, försäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.1 i direktiv 2009/138/EG, återförsäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.4 i direktiv 2009/138/EG och förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) enligt definitionen i artikel 4.1 b i direktiv 2011/61/EU fortsätta att tillämpa artikel 405 i förordning (EU) nr 575/2013, kapitlen I, II och III och artikel 22 i delegerad förordning (EU) nr 625/2014, artiklarna 254 och 255 i delegerad förordning (EU) 2015/35 och artikel 51 i delegerad förordning (EU) nr 231/2013, i den lydelse som var tillämplig den 31 december 2018.

7. Till dess att de tekniska standarder för tillsyn som ska antas av kommissionen enligt artikel 6.7 i denna förordning är tillämpliga, ska originatorer, medverkande institut eller den ursprungliga långgivaren, i samband med de skyldigheter som anges i artikel 6 i denna förordning, tillämpa kapitlen I, II och III och artikel 22 i delegerad förordning (EU) nr 625/2014 på värdepapperiseringar där värdepapperen är emitterade den 1 januari 2019 eller senare.

8. Till dess att de tekniska standarder för tillsyn som ska antas av kommissionen i enlighet med artikel 7.3 i denna förordning är tillämpliga, ska originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering, i samband med de skyldigheter som anges i artikel 7.1 första stycket a och e i denna förordning, tillgängliggöra de uppgifter som avses i bilagorna I–VIII till delegerad förordning (EU) 2015/3 i enlighet med artikel 7.2 i den här förordningen.

9. Vid tillämpning av denna artikel ska, i fråga om värdepapperiseringar som inte involverar emission av värdepapper, hänvisningar till "värdepapperiseringar där värdepapperen emitterats" läsas som "värdepapperiseringar där de ursprungliga värdepapperiseringspositionerna skapats", förutsatt att denna förordning är tillämplig på alla värdepapperiseringar som skapar nya värdepapperiseringspositioner den 1 januari 2019 eller senare.

Artikel 44

Rapporter

Senast den 1 januari 2021 och därefter vart tredje år ska den gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna offentliggöra en rapport om

a) genomförandet av de STS-krav som anges i artiklarna 18–27,

- b) en bedömning av de åtgärder som de behöriga myndigheterna har vidtagit, av väsentliga risker och nya sårbarheter som kan ha uppstått och av marknadsaktörernas åtgärder för att ytterligare standardisera värdepapperiseringsdokumentationen,
- c) tillämpningen av de krav avseende due diligence som anges i artikel 5 och de transparenskrav som anges i artikel 7 och graden av transparens på unionens värdepapperiseringsmarknad, inbegripet huruvida de transparenskrav som anges i artikel 7 innebär att de behöriga myndigheterna får en tillräcklig överblick över marknaden för att kunna utföra sina respektive uppdrag,
- d) de krav som anges i artikel 6, inbegripet marknadsaktörernas fullgörande av dessa krav och villkoren för bibehållande av risk enligt artikel 6.3.

Artikel 45

Syntetiska värdepapperiseringar

1. Senast den 2 juli 2019 ska EBA i nära samarbete med Esmå och Eiopa offentliggöra en rapport om möjligheten att inrätta ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad syntetisk värdepapperisering, begränsad till syntetisk värdepapperisering i balansräkningen.
2. Senast den 2 januari 2020 ska kommissionen, på grundval av den rapport från EBA som avses i punkt 1, lägga fram en rapport till Europaparlamentet och rådet om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering, begränsad till syntetisk värdepapperisering i balansräkningen, om lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag.

Artikel 46

Översyn

Senast den 1 januari 2022 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om hur denna förordning fungerar, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag.

Rapporten ska särskilt beakta resultaten av de rapporter som avses i artikel 44 och den ska utvärdera följande:

- a) Effekterna av denna förordning, inbegripet införandet av beteckningen STS-värdepapperisering, på hur unionens värdepapperiseringsmarknad fungerar, värdepapperiseringens bidrag till real ekonomin, särskilt på små och medelstora företags möjligheter att få kredit och på investeringar, samt det inbördes sambandet mellan finansiella institut och finanssektorns stabilitet.
- b) Skillnaderna i användningen av de villkor som avses i artikel 6.3, på grundval av de uppgifter som rapporterats i överensstämmelse med artikel 7.1 första stycket e iii. Om resultaten visar att användningen av de villkor som avses i artikel 6.3 a, b, c och e leder till ökade systemrisker ska lämplig prövning övervägas.
- c) Huruvida det sedan denna förordning började tillämpas har skett en oproportionerlig ökning av antalet transaktioner enligt artikel 7.2 tredje stycket, och huruvida marknadsaktörerna har strukturerat transaktioner på ett sätt som syftar till att kringgå den i artikel 7 angivna skyldigheten att göra information tillgänglig genom värdepapperiseringsregister.
- d) Huruvida det finns ett behov av att utvidga informationskraven enligt artikel 7 till att omfatta de transaktioner som avses i artikel 7.2 tredje stycket liksom investerarnas ställning.
- e) Huruvida det på området för STS-värdepapperiseringar skulle kunna införas en likvärdighetsordning för originatorer, medverkande institut och specialföretag för värdepapperisering från tredjeländer, med beaktande av den internationella utvecklingen på området värdepapperisering, särskilt initiativ som avser enkel, transparent och jämförbar värdepapperisering.
- f) Genomförandet av de krav som anges i artikel 22.4 och huruvida de behöver utvidgas till att omfatta värdepapperisering där de underliggande exponeringarna inte är bostadslån, billån eller billeasing, i syfte att integrera offentliggörande av miljömässiga, sociala och förvaltningsmässiga frågor.
- g) Lämpligheten i det system för tredje parts kontroll som anges i artiklarna 27 och 28, och huruvida den tillståndsgivning för tredje part som anges i artikel 28 främjar tillräcklig konkurrens bland tredje parter och beaktar huruvida tillsynsramarna behöver ändras så att den finansiella stabiliteten säkerställs.

- h) Huruvida det finns behov av att komplettera det ramverk för värdepapperisering som fastställs genom denna förordning genom att upprätta ett system med ett begränsat antal licensierade banker som fungerar som specialföretag för värdepapperisering och har ensamrätt att förvärva exponeringar från originatorer och till investerare sälja fordringar som har täckning av de förvärvade exponeringarna.

Artikel 47

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 16.2 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 17 januari 2018.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 16.2 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 16.2 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 48

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2019.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 12 december 2017.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

M. MAASIKAS

Ordförande

Sammanfattning av promemorian Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering

Europaparlamentet och rådet utfärdade i december 2017 förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012. Förordningen syftar till att fastställa de grundläggande beståndsdelarna i ett övergripande ramverk för värdepapperisering med kriterier för att definiera enkla, transparenta och standardiserade värdepapperiseringar, s.k. STS-värdepapperiseringar. I förordningen finns dessutom en rad krav när det gäller behållande av risk och s.k. due diligence (legal, finansiell och affärsässig granskning av en verksamhet), kriterier för kreditgivning, transparenskrav och krav på specialföretag för värdepapperisering. Vidare finns bestämmelser om försäljning av värdepapperiseringar till icke-professionella kunder och förbud mot återvärdepapperisering. Genom förordningen införs även en ordning för tillsyn över att de krav som förordningen ålägger originatorer, medverkande institut, ursprungliga långgivare, institutionella investerare och specialföretag för värdepapperisering är uppfyllda. Förordningen innehåller också villkor och förfaranden för registrering av värdepapperiseringsregister hos Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). Förordningen trädde i kraft den 17 januari 2018 och merparten av bestämmelserna i förordningen ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2019.

Den 1 januari 2019 trädde lagen (2018:1981) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering i kraft. Lagen innehåller de bestämmelser som är nödvändiga för att förordningen ska kunna tillämpas i Sverige fr.o.m. det datumet (se prop. 2018/19:7). I denna promemoria finns förslag till de ytterligare lagstiftningsåtgärder som bör vidtas med anledning av förordningen om värdepapperisering. Det föreslås att den nuvarande lagen med kompletterande bestämmelser till den förordningen ska upphävas och ersättas av en ny lag med samma rubrik, till vilken bestämmelserna i den nuvarande lagen överförs. I promemorian föreslås bestämmelser om Finansinspektionens utrednings- och tillsynsbefogenheter, om ingripanden och sanktioner vid överträdelser av förordningen samt om avgifter för att bekosta Finansinspektionens verksamhet enligt förordningen.

Till följd av förordningen om värdepapperisering föreslås även vissa ändringar i lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m., lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder), lagen (2004:46) om värdepappersfonder och lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Den nya lagen och lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2020.

Lagförslag i promemorian Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering

Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, i denna lag kallad EU-förordningen.

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i EU-förordningen.

2 § Finansinspektionen är behörig myndighet enligt EU-förordningen.

3 § För att bekosta Finansinspektionens verksamhet enligt denna lag och enligt EU-förordningen ska de företag som står under inspektionens tillsyn betala årliga avgifter.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar enligt EU-förordningen.

Regeringen får meddela föreskrifter om avgifterna.

2 kap. Tillsyns- och utredningsbefogenheter samt tvångsmedel

Föreläggande om att lämna uppgifter

1 § För tillsynen över att bestämmelserna i EU-förordningen följs får Finansinspektionen förelägga

1. en fysisk eller juridisk person att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat, och

2. den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken att inställa sig till förhör på tid och plats som inspektionen bestämmer.

Första stycket gäller inte i den utsträckning uppgiftslämnandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.

Platsundersökning

2 § Om det är nödvändigt för tillsynen över att en fysisk eller juridisk person följer bestämmelserna i EU-förordningen, får Finansinspektionen genomföra en undersökning i personens verksamhetslokaler.

Handräckning

3 § Finansinspektionen får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en kontroll på plats enligt artikel 14.1 i EU-förordningen ska kunna genomföras.

Vid handräckning gäller bestämmelserna i utsokningsbalken om verkställighet av förpliktelser som inte avser betalningsskyldighet, avhysning eller avlägsnande. Om Finansinspektionen begär det, ska Kronofogdemyndigheten inte i förväg underrätta den som kontrollen ska genomföras hos.

Äkthetskontroll

4 § Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för sådan äkthetskontroll som följer av artikel 14.1 i EU-förordningen.

Verkställighet av beslut om avgifter och viten enligt EU-förordningen

5 § Beslut om avgifter eller viten enligt EU-förordningen får verkställas enligt utsokningsbalkens bestämmelser på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av EU-förordningen.

3 kap. Ingripanden

Ingripanden mot den som har överträtt EU-förordningen

1 § För en institutionell investerare som inte är originator, medverkande institut eller ursprunglig långivare som åsidosätter sina skyldigheter enligt artikel 5 i EU-förordningen, gäller det som är föreskrivet om ingripanden i de lagar som reglerar den berörda verksamheten.

2 § Finansinspektionen ska ingripa mot

1. en institutionell investerare som är förvaltande part enligt artikel 5.5 i EU-förordningen och som har åsidosatt någon av de skyldigheter som följer av artikel 5.1–5.4,

2. en originator eller ett medverkande institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

- inte uppfylla kraven på bibehållande av risk i artikel 6,
- inte uppfylla transparenskraven i artikel 7,
- inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8,
- inte uppfylla kraven för kreditgivning i artikel 9,
- inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i artikel 18, eller
- inte fullgöra skyldigheten att lämna underrättelser enligt artikel 27.4,

3. en originator eller ett medverkande institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

– inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i någon av artiklarna 19–22 eller 23–26, eller

- inte uppfylla kraven på STS-anmälan i artikel 27.1,

4. en ursprunglig långivare som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

- inte uppfylla kraven på bibehållande av risk i artikel 6,

- inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8, eller
- inte uppfylla kraven för kreditgivning i artikel 9,
- 5. ett specialföretag för värdepapperisering som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att
 - inte uppfylla transparenskraven i artikel 7,
 - inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8, eller
 - inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i artikel 18, och
- 6. en tredje part som har beviljats tillstånd enligt artikel 28.1 i EU-förordningen och som har åsidosatt underrättelseskyldigheten enligt artikel 28.2.

3 § Ett ingripande enligt 2 § sker genom beslut om

1. föreläggande att inom en viss tid upphöra med överträdelsen,
2. föreläggande att inom en viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen,
3. anmärkning,
4. förbud mot STS-anmälan enligt 4 §, eller
5. tillfällig återkallelse av tillstånd enligt 5 §.

Ett ingripande enligt första stycket 4 eller 5 får ske bara om överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam.

Ett ingripande får inte ske om överträdelsen omfattas av ett föreläggande som har förenats med vite och en ansökan om utdömande av vitet har gjorts.

4 § Om en originator eller ett medverkande institut har överträtt EU-förordningen i fall som anges i 2 § 3, får Finansinspektionen besluta att originatorn eller det medverkande institutet för en viss tid, högst ett år, inte får göra en STS-anmälan enligt artikel 27.1 i förordningen.

5 § Om en tredje part har överträtt EU-förordningen i fall som anges i 2 § 6, får Finansinspektionen besluta att för en viss tid, högst ett år, återkalla tillståndet.

I artikel 28.1 i EU-förordningen finns bestämmelser om återkallelse av tillstånd om en tredje part som har beviljats tillstånd enligt den artikeln i något väsentligt avseende inte uppfyller förutsättningarna för tillstånd.

6 § Om beslut om anmärkning enligt 3 § första stycket 3 har meddelats, får Finansinspektionen besluta att den som har gjort sig skyldig till överträdelsen ska betala en sanktionsavgift.

Sanktionsavgiften får beslutas bara om

1. överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam, och
2. den som avgiften gäller, inom två år från det att överträdelsen ägde rum, har delgetts en upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av Finansinspektionen.

Ingripanden mot vissa fysiska personer

7 § Om en juridisk person har överträtt EU-förordningen i fall som anges i 2 §, ska Finansinspektionen ingripa mot den som ingår i den juridiska

personens styrelse eller är dess verkställande direktör eller ersättare för någon av dem. Ingripande får ske genom följande sanktioner:

1. att den fysiska personen under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, i en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering, eller

2. sanktionsavgift.

Ett ingripande enligt första stycket får ske bara om den juridiska personens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Sanktionsföreläggande

8 § Frågor om ingripande mot fysiska personer enligt 7 § tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna en sanktion som är bestämd till tid eller belopp.

När föreläggande har godkänts, gäller det som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet är utan verkan.

9 § Ett sanktionsföreläggande ska innehålla uppgift om

1. den fysiska person som föreläggandet avser,

2. överträdelsen och de omständigheter som behövs för att känneteckna den,

3. de bestämmelser som är tillämpliga på överträdelsen, och

4. den sanktion som föreläggs personen.

Föreläggandet ska också innehålla en upplysning om att ansökan om sanktion kan komma att ges in till domstol, om föreläggandet inte godkänns inom den tid som Finansinspektionen anger.

10 § Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot den juridiska personen för samma överträdelse.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

11 § Ett ingripande enligt 7 § får beslutas bara om sanktionsföreläggandet har delgetts den som sanktionen riktas mot inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

Sanktionsavgifter

12 § Sanktionsavgiften för en juridisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro,

2. tio procent av den juridiska personens omsättning närmast föregående räkenskapsår eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå, eller 3. två gånger den vinst som den juridiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften får inte fastställas till ett lägre belopp än 5 000 kronor. Om överträdelsen har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas. Avgiften tillfaller staten.

13 § Sanktionsavgiften för en fysisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro, eller
 2. två gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.
- Avgiften tillfaller staten.

Val av ingripande

14 § Vid valet av ingripande ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den har pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått samt graden av ansvar hos den fysiska eller juridiska person som har gjort sig skyldig till överträdelsen.

15 § Utöver det som anges i 14 § ska det i försvårande riktning beaktas om den som har begått överträdelsen tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning ska särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska det beaktas om den som har begått överträdelsen

1. i väsentlig utsträckning genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och
2. snabbt upphört med överträdelsen eller snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

16 § När sanktionsavgiftens storlek ska bestämmas ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 14 och 15 §§, samt till den berörda fysiska eller juridiska personens finansiella ställning och, om det går att bestämma den vinst som personen gjort till följd av överträdelsen.

17 § Finansinspektionen får avstå från ingripande om

1. överträdelsen är ringa eller ursäktlig,
2. den fysiska eller juridiska personen i fråga gör rättelse,
3. den fysiska personen verkat för att den juridiska personen gör rättelse,
4. någon annan myndighet eller annat organ har vidtagit åtgärder mot den fysiska eller juridiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga, eller
5. det annars finns särskilda skäl.

Verkställighet av beslut om sanktionsavgift

18 § En sanktionsavgift ska betalas till Finansinspektionen inom 30 dagar efter det att ett beslut eller en dom om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet.

19 § Finansinspektionens beslut om sanktionsavgift får verkställas enligt utsökningsbalken, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 18 §.

20 § Om sanktionsavgiften inte har betalats inom den tid som anges i 18 §, ska Finansinspektionen lämna avgiften för indrivning.

Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

21 § En sanktionsavgift som har beslutats faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet eller domen om att ta ut avgiften fick laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes.

4 kap. Överklagande, beslut som ska gälla omedelbart och vite

1 § Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande enligt denna lag får inte överklagas.

Andra beslut som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

2 § Finansinspektionen får bestämma att ett beslut av inspektionen om förbud, föreläggande eller återkallelse enligt denna lag eller enligt EU-förordningen ska gälla omedelbart.

3 § Ett beslut om föreläggande eller förbud enligt denna lag eller EU-förordningen får förenas med vite.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.
 2. Genom lagen upphävs lagen (2018:1981) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering.
 3. Ingreppande enligt denna lag får inte ske för överträdelse som har ägt rum före ikraftträdandet.

Förslag till lag om ändring i lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m.

Härigenom föreskrivs att 34 § lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Finansinspektionen *skall* utöva tillsyn över att en pensionsstiftelse som avses i 9 a § första stycket förvaltas i enlighet med bestämmelserna i 10 a § andra–femte styckena, 10 b–10 d §§, 11 § fjärde och femte styckena, 15 a–15 e och 16 a §§ samt i enlighet med föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser. *Inspektionen skall* utöva sådan tillsyn också över förvaltningen av en stiftelse som *med stöd av* 9 a § andra stycket *beslutat att tillämpa de bestämmelserna.*

Finansinspektionen *skall* i sin tillsynsverksamhet samarbeta med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

Föreslagen lydelse

34 §¹

Finansinspektionen *ska* utöva tillsyn över att en pensionsstiftelse som avses i 9 a § första stycket förvaltas i enlighet med bestämmelserna i 10 a § andra–femte styckena, 10 b–10 d §§, 11 § fjärde och femte styckena, 15 a–15 e och 16 a §§ samt i enlighet med föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser. *Finansinspektionen ska också utöva tillsyn över att en sådan stiftelse följer artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012. Finansinspektionen ska* utöva sådan tillsyn också över förvaltningen av en stiftelse som *avses i* 9 a § andra stycket.

Finansinspektionen *ska* i sin tillsynsverksamhet samarbeta med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.
 2. Ingripande enligt denna lag får inte ske för överträdelse som har ägt rum före ikraftträdandet.

Förslag till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder)

Prop. 2019/20:37
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att 5 kap. 7 § lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

7 §¹

Följande bestämmelser i lagen (2004:46) om värdepappersfonder ska gälla för förvaltningen av fonderna:

– 2 kap. 18 § om förbud för vissa personer med insynsställning att handla med en värdepappersfond,

– 2 kap. 21 § första stycket om skadestånd,

– 4 kap. 2 § om företrädare för andelsägarna i en värdepappersfond m.m.,

– 4 kap. 8 och 9 §§ om upprättande och godkännande av fondbestämmelser,

– 4 kap. 13 § första stycket om inlösen av fondandelar,

– 4 kap. 15–24 §§ om information om en värdepappersfond,

– 5 kap. 1, 3–19 och 21–25 §§ om placering av medel i en värdepappersfond m.m., samt

– 10 kap. 8 § om skyldighet för revisor att anmäla vissa förhållanden till Finansinspektionen.

Vid tillämpningen av de bestämmelser som anges i första stycket ska fonderna anses som värdepappersfonder och Pensionsmyndigheten som fondandelsägare. Det som föreskrivs om fondbolag ska avse Sjunde AP-fonden.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får, utom såvitt avser 2 kap. 18 § om förbud för vissa personer med insynsställning att handla med en värdepappersfond och 2 kap. 21 § första stycket om skadestånd, meddela föreskrifter om avvikelser från de bestämmelser som anges i första stycket och i ett enskilt fall besluta om undantag från dessa bestämmelser.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.

¹ Senaste lydelse 2017:1142.

Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2004:46) om värdepappersfonder¹

dels att 1 kap. 6 d § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas en ny paragraf, 5 kap. 26 §, och närmast före 5 kap. 26 § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

6 d §²

För den förvaltning av en värdepappersfond som ett förvaltningsbolag utför efter att ha fått tillstånd enligt 6 b § gäller 2 kap. 15 c §, 3 kap., 4 kap. 1–3 och 8–24 §§, 5 kap. 1 och 3–25 §§, 5 a kap., 8 kap. och 9 kap. Det som anges där om fondbolag ska i stället gälla förvaltningsbolaget.

Vid sådan förvaltning som avses i första stycket ska det som anges i 9 kap. 1 § första stycket 1 i stället avse fall när förvaltningsbolagets tillstånd återkallats av behörig myndighet i bolagets hemland eller Finansinspektionen enligt 12 kap. 15 § tredje stycket beslutat att bolaget inte längre får förvalta en värdepappersfond.

För den förvaltning av en värdepappersfond som ett förvaltningsbolag utför efter att ha fått tillstånd enligt 6 b § gäller 2 kap. 15 c §, 3 kap., 4 kap. 1–3 och 8–24 §§, 5 kap. 1 och 3–26 §§, 5 a kap., 8 kap. och 9 kap. Det som anges där om fondbolag ska i stället gälla förvaltningsbolaget.

5 kap.

Investeringar i värdepapperiseringspositioner

26 §

Om ett fondbolag exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna

¹ Senaste lydelse av lagens rubrik 2013:563.

² Senaste lydelse 2017:1143.

(EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, ska fondbolaget agera och vidta korrigeringsåtgärder i de berörda fondandelsägarnas gemensamma intresse, när det är lämpligt.

Prop. 2019/20:37
Bilaga 3

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.

Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2013:561) om förvaltare av
alternativa investeringsfonder

dels att 5 kap. 13 § ska ha följande lydelse,

*dels att det ska införas en ny paragraf, 8 kap. 3 a §, och närmast före
8 kap. 3 a § en ny rubrik av följande lydelse.*

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

13 §¹

Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Vid en planerad eller redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd ska 9 § tillämpas.

8 kap.

Investeringar i värdepapperiseringspositioner

3 a §

Om en AIF-förvaltare exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och

2011/61/EU och förordningarna Prop. 2019/20:37
(EG) nr 1060/2009 och (EU) nr Bilaga 3
648/2012, ska AIF-förvaltaren
agera och vidta korrigerings-
åtgärder i de berörda alternativa
investeringsfondernas investerares
gemensamma intresse, när det är
lämpligt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.

Förteckning över remissinstanser beträffande promemorian Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering

Efter remiss har yttranden kommit in från Datainspektionen, Domstolsverket, Finansbolagens Förening, Finansinspektionen, Fondbolagens förening, Förvaltningsrätten i Stockholm, Journalistförbundet, Justitiekanslern, Kammarrätten i Stockholm, Riksgäldskontoret, Sparbankernas Riksförbund, Sveriges advokatsamfund och Sveriges riksbank.

Följande remissinstanser har inte svarat eller angett att de avstår från att lämna några synpunkter: Företagarna, Justitieombudsmannen, Näringslivets regelnämnd, Regelrådet, Sjunde AP-fonden, Svensk Försäkring, Svenska Bankföreningen, Svenska Fondhandlareföreningen, Svenska pensionsstiftelsers förening (SPFA), Svenskt Näringsliv och Tjänstepensionsförbundet.

Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, i denna lag kallad EU-förordningen.

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i EU-förordningen.

2 § Finansinspektionen är behörig myndighet enligt EU-förordningen.

3 § För att bekosta Finansinspektionens verksamhet enligt denna lag och enligt EU-förordningen ska de företag som står under inspektionens tillsyn betala årliga avgifter.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar enligt EU-förordningen.

Regeringen får meddela föreskrifter om avgifterna.

2 kap. Tillsyns- och utredningsbefogenheter samt tvångsmedel

Föreläggande om att lämna uppgifter

1 § För tillsynen över att bestämmelserna i EU-förordningen följs får Finansinspektionen förelägga

1. en fysisk eller juridisk person att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat, och

2. den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken att inställa sig till förhör på tid och plats som inspektionen bestämmer.

Första stycket gäller inte i den utsträckning uppgiftslämmandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.

Platsundersökning

2 § Om det är nödvändigt för tillsynen över att en fysisk eller juridisk person följer bestämmelserna i EU-förordningen, får Finansinspektionen genomföra en undersökning i personens verksamhetslokaler.

Handräckning

3 § Finansinspektionen får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en kontroll på plats enligt artikel 14.1 i EU-förordningen ska kunna genomföras.

Vid handräckning gäller bestämmelserna i utsökningsbalken om verkställighet av förpliktelser som inte avser betalningsskyldighet, avhysning eller avlägsnande. Om Finansinspektionen begär det, ska Kronofogdemyndigheten inte i förväg underrätta den som kontrollen ska genomföras hos.

Äkthetskontroll

4 § Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för sådan äkthetskontroll som följer av artikel 14.1 i EU-förordningen.

Verkställighet av beslut om avgifter och viten enligt EU-förordningen

5 § Beslut om avgifter eller viten enligt EU-förordningen får verkställas enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av EU-förordningen.

3 kap. Ingripanden

Ingripanden mot den som har överträtt EU-förordningen

1 § För en institutionell investerare som inte är originator, medverkande institut eller ursprunglig långgivare och som åsidosätter sina skyldigheter enligt artikel 5 i EU-förordningen, gäller det som är föreskrivet om ingripanden i de lagar som reglerar den berörda verksamheten.

2 § Finansinspektionen ska ingripa mot

1. en institutionell investerare som är förvaltande part enligt artikel 5.5 i EU-förordningen och som har åsidosatt någon av de skyldigheter som följer av artikel 5.1–5.4,

2. en originator eller ett medverkande institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

- inte uppfylla kraven på bibehållande av risk i artikel 6,
- inte uppfylla transparenskraven i artikel 7,
- inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8,
- inte uppfylla kraven för kreditgivning i artikel 9,
- inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i artikel 18, eller
- inte fullgöra skyldigheten att lämna underrättelser enligt artikel 27.4,

3. en originator eller ett medverkande institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

– inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i någon av artiklarna 19–22 eller 23–26, eller

– inte uppfylla kraven på STS-anmälan i artikel 27.1,

4. en ursprunglig långgivare som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

- inte uppfylla kraven på bibehållande av risk i artikel 6,

- inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8, eller
- inte uppfylla kraven för kreditgivning i artikel 9,
- 5. ett specialföretag för värdepapperisering som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att
 - inte uppfylla transparenskraven i artikel 7,
 - inte beakta förbudet mot återvärdepapperisering i artikel 8, eller
 - inte uppfylla kraven för STS-värdepapperisering i artikel 18, och
- 6. en tredje part som har beviljats tillstånd enligt artikel 28.1 i EU-förordningen och som har åsidosatt underrättelseskyldigheten enligt artikel 28.2.

3 § Ett ingripande enligt 2 § sker genom beslut om

1. föreläggande att inom en viss tid upphöra med överträdelsen,
2. föreläggande att inom en viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen,
3. anmärkning,
4. förbud mot STS-anmälan enligt 4 §, eller
5. tillfällig återkallelse av tillstånd enligt 5 §.

Ett ingripande enligt första stycket 4 eller 5 får ske bara om överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam.

Ett ingripande får inte ske om överträdelsen omfattas av ett föreläggande som har förenats med vite och en ansökan om utdömande av vitet har gjorts.

4 § Om en originator eller ett medverkande institut har överträtt EU-förordningen i ett fall som anges i 2 § 3, får Finansinspektionen besluta att originatorn eller det medverkande institutet för en viss tid, högst ett år, inte får göra en STS-anmälan enligt artikel 27.1 i förordningen.

5 § Om en tredje part har överträtt EU-förordningen i ett fall som anges i 2 § 6, får Finansinspektionen besluta att för en viss tid, högst ett år, återkalla tillståndet.

I artikel 28.1 i EU-förordningen finns bestämmelser om återkallelse av tillstånd om en tredje part som har beviljats tillstånd enligt den artikeln i något väsentligt avseende inte uppfyller förutsättningarna för tillstånd.

6 § Om beslut om anmärkning enligt 3 § första stycket 3 har meddelats, får Finansinspektionen besluta att den som har gjort sig skyldig till överträdelsen ska betala en sanktionsavgift.

- Sanktionsavgiften får beslutas bara om
1. överträdelsen är uppsåtlig eller oaktsam, och
 2. den som avgiften gäller, inom två år från det att överträdelsen ägde rum, har delgetts en upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av Finansinspektionen.

Ingripanden mot vissa fysiska personer

7 § Om en juridisk person har överträtt EU-förordningen i ett fall som anges i 2 §, ska Finansinspektionen ingripa mot den som ingår i den

juridiska personens styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem. Ingripande får ske genom följande sanktioner:

1. att den fysiska personen under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, i en originator, ett medverkande institut eller ett specialföretag för värdepapperisering, eller
2. sanktionsavgift.

Ett ingripande enligt första stycket får ske bara om den juridiska personens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Sanktionsföreläggande

8 § Frågor om ingripande mot fysiska personer enligt 7 § tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna en sanktion som är bestämd till tid eller belopp.

När föreläggande har godkänts, gäller det som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet är utan verkan.

9 § Ett sanktionsföreläggande ska innehålla uppgift om

1. den fysiska person som föreläggandet avser,
2. överträdelsen och de omständigheter som behövs för att känneteckna den,
3. de bestämmelser som är tillämpliga på överträdelsen, och
4. den sanktion som föreläggs personen.

Föreläggandet ska också innehålla en upplysning om att ansökan om sanktion kan komma att ges in till domstol, om föreläggandet inte godkänns inom den tid som Finansinspektionen anger.

10 § Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot den juridiska personen för samma överträdelse.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

11 § Ett ingripande enligt 7 § får beslutas bara om sanktionsföreläggandet har delgetts den som sanktionen riktas mot inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

Sanktionsavgifter

12 § Sanktionsavgiften för en juridisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro,
2. tio procent av den juridiska personens omsättning närmast föregående räkenskapsår eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå, eller

3. två gånger den vinst som den juridiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften får inte fastställas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Om överträdelsen har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

Avgiften tillfaller staten.

13 § Sanktionsavgiften för en fysisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 17 januari 2018 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro, eller

2. två gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Avgiften tillfaller staten.

Val av ingripande

14 § Vid valet av ingripande ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den har pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått samt graden av ansvar hos den fysiska eller juridiska person som har gjort sig skyldig till överträdelsen.

15 § Utöver det som anges i 14 § ska det i försvårande riktning beaktas om den som har begått överträdelsen tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning ska särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska det beaktas om den som har begått överträdelsen

1. i väsentlig utsträckning genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och

2. snabbt upphört med överträdelsen eller snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

16 § När sanktionsavgiftens storlek ska bestämmas ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 14 och 15 §§, samt till den berörda fysiska eller juridiska personens finansiella ställning och, om det går att bestämma, den vinst som personen gjort till följd av överträdelsen.

17 § Finansinspektionen får avstå från ingripande om

1. överträdelsen är ringa eller ursäktlig,

2. den fysiska eller juridiska personen i fråga gör rättelse,

3. den fysiska personen verkat för att den juridiska personen gör rättelse,

4. någon annan myndighet eller något annat organ har vidtagit åtgärder mot den fysiska eller juridiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga, eller

5. det annars finns särskilda skäl.

Verkställighet av beslut om sanktionsavgift

18 § En sanktionsavgift ska betalas till Finansinspektionen inom 30 dagar efter det att ett beslut eller en dom om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet.

19 § Finansinspektionens beslut om sanktionsavgift får verkställas enligt utsökningsbalken, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 18 §.

20 § Om sanktionsavgiften inte har betalats inom den tid som anges i 18 §, ska Finansinspektionen lämna avgiften för indrivning.

Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

21 § En sanktionsavgift som har beslutats faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet eller domen om att ta ut avgiften fick laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes.

4 kap. Överklagande, beslut som ska gälla omedelbart och vite

1 § Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande enligt denna lag får inte överklagas.

Andra beslut som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

2 § Finansinspektionen får bestämma att ett beslut av inspektionen om förbud, föreläggande eller återkallelse enligt 3 kap. 3, 4 eller 5 § eller om återkallelse enligt artikel 28.1 andra stycket i EU-förordningen ska gälla omedelbart.

3 § Ett beslut om föreläggande enligt denna lag eller enligt EU-förordningen får förenas med vite.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.
 2. Genom lagen upphävs lagen (2018:1981) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering.
 3. Ingripande enligt denna lag får inte ske för överträdelse som har ägt rum före ikraftträdandet.

Förslag till lag om ändring i lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m.

Prop. 2019/20:37
Bilaga 5

Härigenom föreskrivs att 34 och 35 §§ lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m. ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt prop. 2018/19:159 Föreslagen lydelse

34 §

Finansinspektionen ska utöva tillsyn över att en pensionsstiftelse förvaltas i enlighet med 10 a § första stycket andra meningen och andra stycket, 10 b–10 l och 10 n §§, 11 § fjärde och femte styckena, 15 a–15 d och 16 a–16 l §§ samt i enlighet med föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser.

Finansinspektionen ska också utöva tillsyn över att en pensionsstiftelse som avses i 9 a § andra eller tredje stycket följer artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012.

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter, Europeiska kommissionen och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

35 §

Finansinspektionen får meddela de anmärkningar i fråga om en pensionsstiftelses förvaltning som inspektionen anser behövs.

Finansinspektionen ska förelägga pensionsstiftelsen eller styrelsen att vidta rättelse, om inspektionen bedömer att

1. avvikelse skett från någon av de bestämmelser som anges i 34 § första stycket, 1. avvikelse skett från någon av de bestämmelser som anges i 34 § första eller andra stycket,

2. placeringsriktlinjerna inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och beskaffenheten av stiftelsens förvaltning,

3. stiftelsen använder olämpliga kreditvärderingsförfaranden eller hänvisningar i placeringsriktlinjerna till kreditbetyg som har utfärdats av ett kreditvärderingsinstitut, eller

4. styrdokumentet eller den egna riskbedömningen inte är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och beskaffenheten av stiftelsens förvaltning.

Om Finansinspektionen bedömer att en stiftelse förvaltar medel som avsatts till stiftelsen för personer som den tryggar utfästelser om pension till på ett sådant sätt som innebär att dessa personers intressen hotas, får inspektionen besluta om att utse en särskild företrädare att sköta hela eller delar av driften av stiftelsen.

Finansinspektionen får även begränsa pensionsstiftelsens förfoganderätt eller förbjuda stiftelsen att förfoga över sina tillgångar i Sverige, om det bedöms vara nödvändigt för att skydda de personer som anges i tredje stycket. Finansinspektionen får besluta hur pensionsstiftelsen ska förvaltas efter ett sådant beslut.

I fråga om styrelsens skyldighet att lämna upplysningar och hålla tillgångar och handlingar tillgängliga för granskning och beträffande tillsynen i övrigt ska 17 kap. 5 och 7 §§, 8 § 1, 13 § första stycket första meningen och andra stycket och 29 § samt 18 kap. 9, 15 och 27 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043) samt föreskrifter som meddelats med stöd av 17 kap. 30 § samma lag tillämpas på motsvarande sätt.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.
 2. Äldre föreskrifter gäller för överträdelser som har ägt rum före ikraftträdandet.

Förslag till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder)

Prop. 2019/20:37
Bilaga 5

Härigenom föreskrivs att 5 kap. 7 § lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder) ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 2019:539

Föreslagen lydelse

5 kap.

7 §

Följande bestämmelser i lagen (2004:46) om värdepappersfonder ska gälla för förvaltningen av fonderna:

– 2 kap. 18 § om förbud för vissa personer med insynsställning att handla med en värdepappersfond,

– 2 kap. 21 § första stycket om skadestånd,

– 4 kap. 2 § om företrädare för andelsägarna i en värdepappersfond m.m.,

– 4 kap. 8 och 9 §§ om upprättande och godkännande av fondbestämmelser,

– 4 kap. 13 § första stycket om inlösen av fondandelar,

– 4 kap. 15–28 §§ om information om en värdepappersfond,

– 5 kap. 1, 3–19 och 21–25 §§ om placering av medel i en värdepappersfond m.m., samt

– 10 kap. 8 § om skyldighet för revisor att anmäla vissa förhållanden till Finansinspektionen.

Vid tillämpningen av de bestämmelser som anges i första stycket ska fonderna anses som värdepappersfonder och Pensionsmyndigheten som fondandelsägare. Det som föreskrivs om fondbolag ska avse Sjunde AP-fonden.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får, utom såvitt avser 2 kap. 18 § om förbud för vissa personer med insynsställning att handla med en värdepappersfond och 2 kap. 21 § första stycket om skadestånd, meddela föreskrifter om avvikelser från de bestämmelser som anges i första stycket och i ett enskilt fall besluta om undantag från dessa bestämmelser.

Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.

Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2004:46) om värdepappersfonder¹ dels att 1 kap. 6 d § ska ha följande lydelse, dels att det ska införas en ny paragraf, 5 kap. 26 §, och närmast före 5 kap. 26 § en ny rubrik av följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 2019:540

Föreslagen lydelse

1 kap.

6 d §

För den förvaltning av en värdepappersfond som ett förvaltningsbolag utför efter att ha fått tillstånd enligt 6 b § gäller 2 kap. 15 c §, 3 kap., 4 kap. 1–3 och 8–28 §§, 5 kap. 1 och 3–25 §§, 5 a kap., 8 kap. och 9 kap. Det som anges där om fondbolag ska i stället gälla förvaltningsbolaget.

Vid sådan förvaltning som avses i första stycket ska det som anges i 9 kap. 1 § första stycket 1 i stället avse fall när förvaltningsbolagets tillstånd återkallats av behörig myndighet i bolagets hemland eller Finansinspektionen enligt 12 kap. 15 § tredje stycket beslutat att bolaget inte längre får förvalta en värdepappersfond.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

Investeringar i värdepapperiseringspositioner

26 §

Om ett fondbolag exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna

(EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, ska fondbolaget agera och vidta korrigeringsåtgärder i de berörda fondandelsägarnas intresse, när det är lämpligt.

Prop. 2019/20:37

Bilaga 5

Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.

Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

dels att 5 kap. 13 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas en ny paragraf, 8 kap. 3 a §, och närmast före 8 kap. 3 a § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

13 §¹

Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Vid en planerad eller redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd ska 9 § tillämpas.

8 kap.

Investeringar i värdepapperiseringspositioner

3 a §

Om en AIF-förvaltare exponeras för en värdepapperisering som inte längre uppfyller de krav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och

2011/61/EU och förordningarna Prop. 2019/20:37
(EG) nr 1060/2009 och (EU) nr Bilaga 5
648/2012, ska AIF-förvaltaren
agera och vidta korrigerings-
åtgärder i de berörda alternativa
investeringsfondernas investerares
intresse, när det är lämpligt.

Denna lag träder i kraft den 1 februari 2020.

Förslag till lag om ändring i lagen (2017:702) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs att 5 kap. 13 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder i stället för lydelsen enligt lagen (2017:702) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 2017:702

Föreslagen lydelse

5 kap.

13 §

Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Vid en planerad eller en redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd enligt 10, 11 eller 12 § ska 9 § tillämpas.

Förslag till lag om ändring i lagen (2017:703) om
ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen
(2013:561) om förvaltare av alternativa
investeringsfonder

Prop. 2019/20:37
Bilaga 5

Härigenom föreskrivs att 5 kap. 13 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder i stället för lydelsen enligt lagen (2017:703) om ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 2017:703

Föreslagen lydelse

5 kap.

13 §

Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 1 a, 3 a, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Lagrådets yttrande

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2019-10-04

Närvarande: F.d. justitierådet Ella Nyström samt justitieråden
Per Classon och Stefan Johansson

Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering

Enligt en lagrådsremiss den 26 september 2019 har regeringen (Finansdepartementet) beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering,
2. lag om ändring i lagen (1967:531) om tryggnad av pensionsutfästelse m.m.,
3. lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder),
4. lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder,
5. lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,
6. lag om ändring i lagen (2017:702) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,
7. lag om ändring i lagen (2017:703) om ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av rättssakkunnige Johan Dahlman.

Lagrådet lämnar förslagen utan erinran.

Sammanfattning i promemorian Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format

Enligt en bestämmelse i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden som ännu inte har trätt i kraft ska svenska emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad i Sverige upprätta års- och koncernredovisningen i ett format som möjliggör enhetlig elektronisk rapportering. Kraven ska enligt en övergångsbestämmelse tillämpas på års- och koncernredovisningar som ska offentliggöras närmast efter den 31 december 2019. I promemorian föreslås en ändring i övergångsbestämmelsen som innebär att kravet i stället ska tillämpas på års- och koncernredovisningar som avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare. Förslaget innebär att kravet ska börja tillämpas vid samma tidpunkt som de tekniska standarder i vilka kravet specificeras ska börja tillämpas (kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/815 av den 17 december 2018 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG vad gäller tekniska tillsynsstandarder för specificering av ett enhetligt elektroniskt rapporteringsformat).

Lagförslag i promemorian Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format

Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden att punkt 2 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen (2015:960) om ändring i den lagen ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

2. Bestämmelsen i 16 kap. 4 a § tillämpas på års- och koncernredovisningar som *ska offentliggöras närmast efter den 31 december 2019.*

Föreslagen lydelse

2. Bestämmelsen i 16 kap. 4 a § tillämpas på års- och koncernredovisningar som *avser räkenskapsår som inleds den 1 januari 2020 eller senare.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.

Förteckning över remissinstanserna beträffande promemorian Ändring av tidpunkten för första tillämpning av kravet att upprätta års- och koncernredovisning i enhetligt elektroniskt format

Efter remiss har yttranden kommit in från Bokföringsnämnden, Bolagsverket, FAR, Finansinspektionen, Nämnden för svensk redovisningstillsyn, Regelrådet, Revisorsinspektionen och Svenskt Näringsliv.

Följande remissinstanser har inte svarat eller angett att de avstår från att lämna några synpunkter: Aktiemarknadsbolagens förening, Föreningen för god sed på värdepappersmarknaden, Nasdaq Stockholm Aktiebolag, Nordic Growth Market NGM Aktiebolag, Näringslivets regelnämnd (NNR) och Rådet för Finansiell Rapportering.

Finansdepartementet

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 24 oktober 2019

Närvarande: statsminister Löfven, ordförande, och statsråden Johansson, Baylan, Hallengren, Hultqvist, Bolund, Damberg, Shekarabi, Ygeman, Eriksson, Linde, Ekström, Eneroth, Dahlgren, Nilsson, Ernkrans, Hallberg, Micko

Föredragande: statsrådet Bolund

Regeringen beslutar proposition Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om värdepapperisering